John Steinbeck
Toulavý autobus

Kapitola 1

Dvaačtyřicet mil za San Ysidrem na hlavním severojižním tahu protínajícím celou Kalifornii leží místo, jemuž se už nějakých osmdesát let říká Rebel Corners. Z hlavní tu v pravém úhlu vybíhá k západu okresní silnice, která tvoří devětačtyřicet mil dlouhou spojku s další severojižní státní silnicí vedoucí ze San Franciska do Los Angeles, a pochopitelně i do Hollywoodu. Chce-li se někdo z údolí ve vnitrozemí dostat na pobřeží, nezbývá mu než pustit se právě touhle okreskou, jež začíná v Rebel Corners, vede napřed podhůřím a potom nevelkou pouští, a když se proplete poli a horami, dorazí do městečka San Juan de la Cruz, kde se přímo na náměstí napojuje na silnici sledující pobřeží.
Jméno Rebel Corners dostala křižovatka v roce 1862. Prý tu stávala kovárna jakýchsi Blankenových, kteří sem přišli i s dcerami a jejich rodinami z Kentucky. Byli to chudí, nevzdělaní, hrdí a horkokrevní Jižané, kteří se doma nezmohli ani na nábytek, natožpak na jiný majetek, a tak si s sebou vzali jen své předsudky a politické přesvědčení. Žádné otroky sice neměli, za právo vlastnit je však byli ochotni položit i život. Když vypukla občanská válka, začali uvažovat, jestli by se přes ty nekonečné rozlohy Západu neměli vrátit zpátky a bojovat za Konfederaci, došli ale k závěru, že cesta, kterou už jednou absolvovali, je strašně dlouhá. Většina Kaliforňanů však stála na straně Unie, a proto se od ní odtrhli a Blanken Corners s kovárnou a sto šedesáti akry půdy prohlásili za součást Konfederace. Aby svůj rebelský ostrůvek mohli proti nenáviděným Yankeeům bránit, obehnali ho dokonce zákopy a ve stěnách kovárny prorazili střílny. Jenomže kalifornské Yankee, což byli hlavně Němci, Mexičané, Irové a Číňané, ani nenapadlo na své secesionisty útočit. Naopak na ně byli docela pyšní, a Blankenovi si začali žít jako nikdy předtím. Nepřátelé jim nosili slepice a kuřata a při zabíjačce na ně pamatovali i nějakou tou klobásou, protože byli přesvědčení, že ačkoli stojí na nesprávné straně, jejich odvaha si zaslouží ocenění. Začalo se tam říkat U rebelů a už to tak zůstalo.
Jenomže Blankenovi podobně jako každý poražený národ překypovali nenávistí, nesnášenlivostí a hořkostí, a protože je válka připravila o hrdost, přestalo jim záležet na práci, takže místní začali dávat své koně kovat a pluhy ostřit jinde. Co nezmohly zbraně unionistické armády, to nakonec dokázala sanysiderská banka, která na Blankenovic půdu a kovárnu uvalila exekuci.
Dnes po nějakých osmdesáti letech se o Blankenových ví už v podstatě jenom to, že to byla pěkně namyšlená a nepříjemná holota. Pozemek v průběhu let mnohokrát změnil majitele, až se nakonec stal součástí impéria jednoho tiskového magnáta. Kovárna vyhořela, a když ji zbudovali znovu, padla ohni za oběť ještě jednou. Trosky dal majitel přestavět na opravnu automobilů s benzínovou pumpou a později rozšířit na motorest, jehož součástí se kromě čerpací stanice s opravnou stal i obchod a restaurace. Když ho koupil Juan Chicoy s manželkou a začal odtud provozovat i veřejnou dopravu do San Juanu, přibyla ještě autobusová zastávka. Vzhledem k jejich pýše a nesnášenlivosti, které jsou projevem hlouposti a lenosti, dnes už po Blankenových majitelích nikdo ani nevzdechne, křižovatku U rebelů ale zná spousta lidí a Chicoyovy měli všichni rádi.
Vzadu za čerpací stanicí stála malá jídelna s pultem a kulatými barovými stoličkami přišroubovanými k podlaze. Pro zákazníky, kteří se chtěli najíst trochu noblesněji, tu měli i tři stoly, u těch však skoro nikdo nesedal, protože tam se paní Chicoyové za obsluhu dávalo spropitné, kdežto u pultu to nebylo zvykem. První police za pultem nabízela plněné loupáčky, šneky a koblihy, na druhé ležely konzervované polévky, pomeranče a banány a na třetí krabičky s jednou porcí kukuřičných lupínků, rýžových burizonů,

ovesných vloček s rozinkami a oříšky i dalších druhů průmyslově znásilněných obilovin. Na jednom konci stál proti pultu gril s výlevkou, výčepní stolice s pípou na pivo a limonády a vedle chladicí box s nádobami se zmrzlinou. Na pultě s papírovými ubrousky ve stojáncích, držáky na mince do hracího automatu, slánkami, pepřenkami a kečupem byly pod umělohmotnými poklopy vystavené koláče. Volná místa po stěnách zdobily kalendáře a plakáty s neskutečně krásnými slečnami. Ani jedna sice neměla vůbec žádné boky, ale ať to byla blondýna, brunetka či rusovláska, každá se honosila nepřirozeně vysoko posazeným bujným poprsím, takže návštěvník z jiné planety by z vyobrazení prozrazujících, co se těší největší pozornosti amerického umělce i diváka, mohl dospět k závěru, že se lidstvo rozplozuje mléčnými žlázami.
Manželka Juana Chicoye paní Alice, jež mezi všemi těmi lepými krasavicemi z kalendářů a reklam na Coca Colu pracovala, měla sice boky široké, prsa povislá a kolébala se jako kachna, ale ani trochu jim nezáviděla. V reálu žádnou takovou bytost nikdy neviděla a byla si jistá, že nikdo jiný taky ne. Od rána pilně smažila vajíčka, grilovala hamburgry, ohřívala konzervovanou polévku, točila pivo a nabírala kopečky zmrzliny, takže kvečeru už sotva stála na nohou a bývala nerudná a podrážděná. Naondulované vlasy jí během dne postupně zplihly a do tváře se jí co chvíli svezl vlhký pramínek. Zpočátku je odhrnovala rukou, ale nakonec je už jenom odfukovala.
Vedle jídelny stála opravna automobilů. Byla přestavěná z poslední kovárny, takže strop i trámy měla dosud začouzené od sazí z někdejší výhně. Tady, pokud zrovna netrůnil za volantem autobusu někde mezi Rebel Corners a San Juanem de la Cruz, kraloval Juan Chicoy. Byl to statný rozšafný chlap kolem padesátky s hezkou snědou tváří, jasnýma černýma očima a hustými vlasy, v jehož žilách kolovala napůl irská a napůl mexická krev. Alice Chicoyová do něj byla šíleně zamilovaná, zároveň se ho však trošku bála, protože jak už poznala na vlastní kůži, byl to chlap se vším, co k tomu patří. Jenomže jak každý ví, takových je už dnes málo.
Juan Chicoy spravoval píchlé duše, odvzdušňoval palivové potrubí, čistil karburátory zanesené prachem tvrdým jako karborundum, montoval nové membrány do vykloktaných palivových čerpadel, a vůbec se staral o všechny ty drobnosti, o nichž nemá motorismem posedlá veřejnost sebemenší ponětí. V garáži ale pracoval jenom ráno a pozdě odpoledne, protože mezi půl jedenáctou a čtvrtou seděl za volantem a přepravoval do San Juanu cestující, jež v Rebel Corners vysadil dálkový autokar firmy Greyhound. Nazpátek zase vozil ty, kteří chtěli ve čtyři padesát šest chytit greyhound směrem na jih nebo v pět sedmnáct jiný spoj na sever.
V době, kdy pan Chicoy jezdil s autobusem, zastupoval ho v servisu učedník. Žádný z těch přerostlých chlapců a nedozrálých mladých mužů však u něj dlouho nevydržel. Neopatrný zákazník, který se tu stavil se zaneseným karburátorem, nemohl tušit, jaké škody na něm dovede takový ukoptěnec napáchat. Juan Chicoy byl prvotřídní automechanik, za učedníky však vždycky měl namyšlené puberťáky, kteří všechny volné chvíle trávili v bistru, kde krmili hrací automat žetony a hádali se s jeho manželkou. A protože byli do jednoho přesvědčení, že jinde jim kyne daleko skvělejší budoucnost, všichni za čas odtáhli dál na jih do Los Angeles, a samozřejmě do Hollywoodu, kde se jednou bezpochyby sejdou všichni adolescenti tohoto světa.
Za autodílnou stály dvě budky, jedna pro pány, druhá pro dámy. Oddělovalo je dřevěné loubí a vedly k nim dvě cestičky, jedna z pravé, druhá z levé strany.
Kolem servisu i restaurace rostly mohutné bílé duby. Představovaly jakési poznávací znamení, protože mezi obdělanými poli byly vidět na hony daleko. Vysoké a elegantní, s černým kmenem a větvemi, jež se v zimě smutně rýsovaly proti obloze, zatímco v létě se leskly sytou zelení, tvořily v dlouhém rovném údolí výrazný orientační bod. Nikdo neví, zda je zasadili Blankenovi, anebo tu stály už předtím, logičtější je však druhá

možnost, protože Blankenovi v životě nezasadili nic, co se nedalo sníst, a duby kromě toho vypadaly na víc než nějakých pětaosmdesát let. Mohlo jim být klidně i dvě stě, ale třeba pronikly kořeny až k nějakému podzemnímu prameni a navzdory suché půdě téhle téměř polopouštní krajiny dosáhly svého mohutného vzrůstu daleko rychleji.
V létě poskytovaly příjemný stín, takže se tu zastavovali motoristé, aby se najedli a nechali trochu vychladnout rozpálené auto. Bistro přímo vyzývalo k posezení. Mělo veselý zeleno-červený nátěr a kolem celé budovy se táhl široký záhon pelargónií s červenými květy a sytě zelenými listy, hustý jako živý plot. Bíle vyštěrkovaná plocha před bufetem a kolem pumpy se denně hrabala a kropila. Všude panoval vzorný pořádek. Plechovky s polévkou, krabičky s obilovinami, dokonce i grapefruity na policích v bistru stály vyrovnané do malých pyramid. Vespod byly vždycky čtyři kusy, na nich tři, pak dva a na vrcholku jeden. Podobně uspořádané byly i plechovky s olejem v servisu, kde na stěnách visely klínové řemeny seřazené podle velikosti.
Rebel Corners byl dobře vedený podnik. Jídelna měla sítě proti mouchám v oknech i ve dveřích, které se za příchozím samočinně zavíraly. Alice totiž mouchy bytostně nesnášela. V životě, ve kterém se příliš nevyznala a s nímž si nedovedla poradit, představovaly ten největší kříž, jaký jí zlomyslný osud přichystal. Nenáviděla je přímo vášnivě a pohled na mouchu rozmázlou úderem plácačky nebo odsouzenou k pomalé smrti na mucholapce jí vždycky způsobil takovou rozkoš, až celá znachověla.
Podobně jako se neustále měnili Juanovi učedníci v dílně, střídaly se v restauraci dívky, jež Alici pomáhaly s jídlem. Byly to většinou nemotorné a nehezké husičky -- každá jen trochu pohlednější obvykle za pár dní utekla s nějakým zákazníkem -- a práci moc nedaly. Špínu při úklidu vždycky jen tak rozšmudlaly mokrým hadrem kolem a ze všeho nejradši ležely ve filmových časopisech nebo vzdychaly nad hrací skříní. Ta současná se jmenovala Norma a měla zarudlé oči, chronickou rýmu a osudovou lásku. Milovala Clarka Gablea a ustavičně mu psala dlouhé, vášnivé dopisy. Alice Chicoyová své pomocnice podezírala, že jí mouchy dovnitř pouštějí schválně, a Norma to od ní kvůli tomu mockrát pořádně schytala.
Ráno v Rebel Corners vypadalo vždycky stejně. Za rozbřesku, a v zimě ještě za tmy, Alice v bufetu rozsvítila a šla vypařit kávovar (obrovské stříbřité monstrum, jež bude některá z příštích civilizací možná vystavovat v muzeu jako religiózní předmět neznámé rasy, opájející se podivnou bahnitou tekutinou a obývající zeměkouli před Atomity, kteří pak z neznámých důvodů z tváře naší planety beze stopy zmizeli). Než dorazily první náklaďáky, jejichž unavení šoféři toužili po něčem teplém do žaludku, byla už jídelna příjemně vyhřátá. O něco později se přihnali uštvaní cestáci, kteří spěchali do velkých metropolitních oblastí na jihu a vyjeli už před svítáním, aby měli na obchody celý den. Orientovali se podle kamiónů, neboť mezi lidmi panuje přesvědčení, že právě řidiči náklaďáků nejlíp vědí, kde se dostane dobrá káva a chutné jídlo. Po východu slunce se pak začali objevovat i turisté, kteří se potřebovali najíst a vyptat na cestu.
O ty ze severu Norma valný zájem neprojevovala, zato se přímo rozplývala nad každým, koho sem přivedla cesta od San Juanu, a mohl tedy přijíždět až z Hollywoodu. Za těch pár měsíců, co v Rebels Corners pracovala, jich bylo už patnáct. Pět z nich navštívilo filmová studia, a dvěma se dokonce poštěstilo vidět její idol úplně zblízka. A právě tihle dva, kteří sem zavítali těsně po sobě, ji inspirovali ke dvanáctistránkovému dopisu, jenž začínal slovy Drahý pane Gable a končil S nejláskyplnější vzpomínkou Vaše přítelkyně. Když si představila, že by se adresát mohl dozvědět, kdo mu to vlastně napsal, vždycky se celá roztřásla.
Norma rozhodně nebyla přelétavá. Říkala si, že k nově vycházejícím hvězdám, ke všem těm Sinatrům, Van Johnsonům a

Sonnyům Tufftsům ať si vzhlížejí ostatní, nány hloupé. Svému idolu zůstala věrná celou válku, kdy nic nenatočil a ona si musela živit sen pouze jeho barevným obrázkem, který ho zachycoval v letecké uniformě a se dvěma zkříženými pásy kulometných nábojů na ramenou.
Sonny Tuffts jí připadal k smíchu. Měla ráda starší muže s interesantní tváří. Když otírala vlhkým hadrem pult, zasněný pohled upřený na sítěné dveře, přimhouřila někdy bledé oči, stiskla na chvilku víčka, a v té chvíli se jí v nejtajnějším koutku duše najednou ty dveře otevřely, do bufetu vstoupil Clark Gable, při pohledu na ni ohromeně sykl a s ústy úžasem pootevřenými, v očích poznání, že konečně našel tu pravou, zůstal nehybně stát na prahu. Kolem něj dovnitř i ven drze lítaly mouchy.
Tím ovšem sen končil, protože byla dosud nevinná a nic dalšího si představit nedovedla. Veškeré milování, jež v životě okusila, byl jen zápas v řeckořímském stylu, který na zadním sedadle nějakého automobilu sváděla o své šaty. Díky pevnému odhodlání zatím vždycky zvítězila. Byla přesvědčená, že pan Gable podobné věci nedělá, a kdyby se snad o nich přece jen doslechl, jistě by je odsuzoval.
Na večírky měla samozřejmě jedny šaty ze saténu, ve všední den nosila jenom prací z katalogu nejlevnějšího jednotkového obchodu, ale vždycky se je snažila něčím přizdobit, třeba stříbrnou mexickou jehlicí v podobě aztéckého kamenného kalendáře. Bylo to dědictví po tetičce, která na ni pamatovala v závěti za to, že ji sedm měsíců ošetřovala. Norma sice toužila po její tulení štóle a tyrkysovém náhrdelníku prokládaném perlami nezvyklých tvarů, obojí ale zdědil někdo z druhé větve příbuzenstva. Po mamince měla šňůru jantarových korálů, tu však nikdy nenosila společně s jehlicí. O dalších dvou špercích, jež vlastnila, však věděla, že jsou k smíchu, a tak je schovávala až na dně kufru. Byl to pozlacený snubní prstýnek a zásnubní prsten s obrovským, nápadně vybroušeným briliantem. Oba dohromady ji přišly na pět dolarů. Brala si je pouze do postele a ráno je pokaždé zase sundala a uložila. Nikdo na světě nevěděl, že je má. Večer si je vždycky navlékla na levý prsteníček a hrála si s nimi, dokud neusnula.
Se spaním to bylo v Corners náramně jednoduché. K jídelně přiléhal přístavek, takže dveřmi na konci uličky za pultem se vstupovalo přímo do Chicoyovic ložnice, jež zároveň sloužila i jako obývací pokoj. Stály tam manželské postele s barevným vlněným přehozem afghánského vzoru, skříňové rádio, kovová lampa se zeleným, bíle žilkovaným stínidlem a dvě bachratá polstrovaná křesla s rozkládací pohovkou, jimž se dohromady říká sedací souprava. Hned za touhle místností byla komůrka, kde Alice ubytovala Normu, protože byla přesvědčená, že na mladá děvčata je zapotřebí trošičku dohlížet, aby moc nezdivočela. Když se Normě chtělo na záchod, musela tedy buď projít ložnicí svých zaměstnavatelů, nebo vylézt oknem, což také zcela běžně dělala. Z druhé strany bydlel učedník, ale ten měl do svého pokojíku samostatný vchod zvenčí a na záchod musel chodit do obrostlé budky za dílnou.
Hlouček budov tvořící Rebel Corners působil úhledně a příjemně. Za časů Blankenových to bývala jen ubohá, špinavá a trochu podezřelá díra, ale Chicoyovi to tady opravdu pozvedli. Podnik vzkvétal, v záložně přibývaly peníze, a tak si žili docela spokojeně a šťastně.
Motorest obklopený vysokými stromy bylo vidět na míle daleko. Aby člověk našel Rebel Corners a odbočku na San Juan de la Cruz, nepotřeboval koukat po ukazatelích. Obilná pole na dně širokého údolí se východním směrem pozvolna zvedala až k horám a na západní straně končila pod oblými vrchy, na nichž se černaly hájky viržinských dubů. V létě se vzduch nad žlutými poli tetelil horkem a palčivé slunce vysušovalo krajinu na troud, takže na stín rozložitých dubů v Corners se pravidelní zákazníci těšili už dlouho dopředu. A za zimních lijavců se zase mohli v bistru ohřát při kávě a pochutnat si na fazolích s mexickou chilli omáčkou a koláčích.

Když už nemohlo být pochyb, že jaro to myslí skutečně vážně, pastviny i svahy podhůří se zazelenaly trávou, v níž se skvěly modré a zlatorudé koberce lupin a vlčích máků, a mohutné stromy se oděly do hávu nového žlutozeleného listí, měl člověk pocit, že na světě snad neexistuje rozkošnější místo. Bylo prodchnuté krásou, jež nikdy nemohla zevšednět. Hned ráno stáhla hrdlo úžasem, a když nad ní zapadalo slunce, svírala sladkobolně srdce. Omamná vůně lupin a trávy zrychlovala dech stejně jako milostný akt. A právě v tuhle roční dobu, kdy všechno rašilo a kvetlo, vyšel jednou ráno ven ještě za tmy s elektrickou svítilnou v ruce Juan Chicoy. Za ním se ospale šoural jeho učedník Beďar Carson. V oknech jídelny byla dosud tma a kopce na východě ještě neprohlédly ani nejbledším odstínem šedi. Všude panovala tak hluboká noc, že nad pastvinami stále houkaly sovy. Juan došel až před garáž, kde měl stát zaparkovaný autobus. Ve světle baterky připomínal stříbřitou prosklenou gondolu velkého balónu. Napůl spící Beďar s rukama zabořenýma do kapes se zastavil a roztřásl se. Nepřemáhal zimu, ale spánek.
Od pastvin zafoukal větřík, který s sebou přinesl vůni lupin a země kypící plodností.
Kapitola 2

Elektrická svítilna se pohupovala a poskakovala a oslnivě modrobílé světlo jejího plochého reflektoru otočeného k zemi zalévalo ostrou září jen chodidla a nohy, kola s pneumatikami a nejspodnější část kmenů. Před dílnou se Juan zastavil, z kapsy modráků vylovil svazek klíčů, a když našel ten správný od visacího zámku, otevřel široká vrata. Pak rozsvítil stropní světlo a lucernu vypnul.
Z ponku sebral proužkovanou strojnickou kšiltovku. Přes montérky s velkými mosaznými knoflíky na náprsence a bočních rozparcích měl navlečenou bundu z černé koňské kůže a s černými náplety na zápěstích i u krku, obutý byl do bagančat s kulatou špičkou a podrážkami tak tlustými, že vypadaly jako opuchlé. Stará jizva, která se mu táhla podél velkého nosu, působila ve světle stropní lampy jako stín. Než si čepici narazil, projel si husté černé vlasy, aby je pod ni všechny vtěsnal. Měl krátké, široké dlaně se silnými sukovitými prsty a zploštělými nehty, na nichž se mnohokrát podepsalo kladivo a nejrůznější pracovní úrazy. Na prostředníku levé ruky mu chyběl první článek a v místě, kde ho museli amputovat, vytvořila tkáň jakousi lesklou hladkou bambulku, jako kdyby se kloub snažil dorůst v bříško. Juan zřejmě usoudil, že když se prst nehodí k práci, bude ho mít aspoň na ozdobu, protože na něm nosil široký snubní prsten.
Z kapsy v náprsence montérek mu trčela tužka, pravítko a měřič tlaku vzduchu v pneumatikách. Na bradě a na krku mu rašily stříbrošedé chloupky připomínající srst starého airedala, a protože jinde měl vousy jako uhel, tím víc bylo patrné, že se naposledy holil předešlého dne ráno. Veselé černé oči neustále trošku mhouřil, jako kdyby kouřil při práci a nemohl vyndat cigaretu z úst. Měla dobromyslný výraz a plné, hezky tvarované rty. Spodní byl pořád trochu našpulený, rozhodně však ne proto, že by snad Juan měl urážlivou povahu. Naopak, projevovalo se tak jeho sebevědomí a veselá mysl. Na pěkně vykrojeném, plném horním rtu se kousek vlevo od středové rýhy bělala hluboká jizva. Zřejmě si ho kdysi prořízl skrz naskrz a tenký bílý proužek teď napínal růžovou tkáň, takže se na ní po stranách vytvořily droboučké záhyby. Uši měl malé, připomínaly však párek lastur, protože mu odstávaly, jako kdyby si je rukou odtahoval, aby lépe slyšel. Působil proto dojmem, že neustále pozorně naslouchá, co mu kdo říká, zatímco jeho přimhouřené oči se tomu smějí a polovina úst se nesouhlasně vraští. I když neměl zrovna nic na práci, pohyboval se rozhodně, jako kdyby šel za nějakým konkrétním cílem. Jeho rychlé obratné ruce si nikdy nepohrávaly s krabičkou zápalek ani se nezabývaly čištěním nehtů. Velké přední zuby zpevněné zlatem dodávaly jeho úsměvu nádech jakési zarputilosti.
Z hřebíků nad ponkem plným skvrn od oleje sebral pár klíčů, kleště, několik šroubováků, elektrické kladivo a razník a začal

je skládat do dlouhé ploché krabice. Beďar Carson, který se pořád ještě neprobral, stál celou dobu skloněný nad ponkem a opíral se o něj loktem. Byl navlečený do rozdrbaného svetru jakéhosi motocyklového klubu a na hlavě mu sedělo dýnko plstěného klobouku se zubatě vystřiženým okrajem. Byl to vyzáblý sedmnáctiletý kluk s útlým pasem a úzkými ramínky, dlouhým špičatým nosem a vodovýma očima, které během dne vždycky dostaly zelenkavě hnědou barvu. Tváře, na nichž mu rašilo zlatisté chmýří, měl celé rozryté a zduřelé od akné. Mezi starými jizvami vyrážely další nafialovělé a červené vřídky. Některé se teprve začínaly podebírat, jiné už pomalu zasychaly. Líce se mu leskly od všelijakých speciálních a zcela neúčinných mastiček.
Na sobě měl těsné džínsy s tak dlouhými nohavicemi, že si je musel o dobrých pětadvacet čísel zahrnovat. Na úzkých bocích mu je přidržoval široký, nádherně zdobený kožený opasek s mohutnou přezkou. Byla z cizelovaného stříbra a krášlila ji čtveřice tyrkysů. Ačkoli se Beďar stále snažil hlídat si ruce, nedaly si poručit. Občas zabloudily k pořobaným tvářím a přejížděly po nich, dokud si to neuvědomil a nenechal toho. Psal už snad všem firmám nabízejícím přípravky proti akné a radil se s mnoha lékaři. Všichni věděli, že na trudovitost žádný lék neexistuje a že za pár let pravděpodobně zmizí sama, to jim však nebránilo předepisovat mu další a další mastičky či vodičky. Jeden mu dokonce nařídil bezmasou dietu se spoustou zeleniny.
Oči měl Beďar protáhlé, úzké a sešikmené jako ospalý vlk, a teď časně ráno skoro slepené ospalky. Spal jako dudek, a kdyby to bylo na něm, vůbec by nevystrčil hlavu z pelechu. Puberta sváděla bouřlivou bitvu nejen v jeho těle, ale i v mysli. Ustavičně ho pronásledovala žádostivost, a pokud zrovna neměla přímo tělesnou formu, projevovala se zasmušilostí, uslzenou sentimentalitou a zapšklou religiozitou. Jeho duše na tom byla stejně jako tvář, protože ji měl rovněž neustále zanícenou a podrážděnou až k prasknutí. V pravidelných intervalech na něj přicházely záchvaty militantní čistoty, kdy vyl žalem nad svou zkažeností, a ty pak obvykle vystřídala zádumčivá lenora, takže skoro nevylézal z postele a upadal střídavě buď do deprese, nebo do spánku. Působily jako opiát, takže býval dlouho netečný a zpitomělý.
Nohy mu vězely v děrovaných hnědobílých polobotkách, a protože si nevzal ponožky, bylo pod obrácenými nohavicemi džínsů vidět, jak špinavé má kotníky. Kdykoli se ho totiž zmocnil záchvat melancholie, býval tak skleslý, že se přestával mýt a v podstatě skoro nejedl. Plstěné, pravidelně zubaté dýnko klobouku nenosil pro parádu, ale aby mu dlouhé, světle hnědé vlasy nepadaly do čela a při práci pod vozem si je neumastil. Stál a tupě sledoval, jak Juan skládá nářadí do bedničky. Hlavu měl obestřenou tlustou dekou tak strašlivé ospalosti, že se mu málem dělalo mdlo.
"Zapni montážku s dlouhou šňůrou a přines mi ji sem," nařídil mu Juan. "Tak dělej, Beďare, probuď se konečně!"
Beďar se otřásl jako pes. "Já se snad nevzpamatuju," vzdychl.
"Tak sem dej tu lampu a skoč mi pro lehátko. Musíme sebou hodit."
Beďar sebral montážní lampu s drátěným košem a začal z rukojeti odmotávat silnou gumovou šňůru. Pak zasunul zástrčku do zásuvky vedle vrat a žárovka se rozzářila. Juan popadl schránku s nářadím, vyšel ven a vzhlédl ke tmavé obloze. Ve vzduchu byla cítit změna počasí. Mladé lístky dubů a záhon pelargónií nejistě čeřil slabý, vlhkostí nasycený vítr. Juan si k němu přičichl jako ke květině.
"Páni, jestli bude zase lejt," poznamenal, "tak už mě to fakt naštve."
Na východním obzoru se začínaly rýsovat vrcholky hor. Beďar se vydal za Juanem ven. Jak postupně odvinoval kabel z rukojeti, vyvstávaly v záři žárovky mohutné duby a jejich mlaďoučké žlutozelené lístky se rozsvěcovaly. Odnesl lampu k autobusu, vrátil se pro dlouhou desku na kolečkách, na které se mechanik pod vozem může přesunovat z místa na místo, a hodil ji na zem.
"No, podle mýho cedit asi bude," prohlásil. "Touhle dobou prší v Kalifornii vždycky."
"Normálně by mi to nevadilo," odpověděl Juan, "jenomže dneska

máme vyhozenej věnec, lidi čekaj na spoj a země je už napitá jak houba..."
"Sena ale budou dobrý," podotkl Beďar.
Juan se zarazil a podíval se na něj, kolem očí pobavené vějířky.
"To je fakt," přisvědčil, "máš svatou pravdu."
Beďar stydlivě odvrátil hlavu.
Autobus působil ve světle lampy podivně bezmocným dojmem, protože neměl zadní kola a spočíval osou na trámku položeném přes dvě mohutné dřevěné kozy.
Byl to starý vehikl se čtyřválcovým motorem o nízké kompresi a zvláštní patentovanou převodovkou, která místo obvyklých tří měla pět stupňů, dva s mimořádně nízkým převodovým poměrem a dva zpáteční. Bachraté boky lesknoucí se hliníkovým nátěrem nesly spoustu promáčklin, odřenin, škrábanců a šrámů, jež zdůrazňovaly stáří a bouřlivou minulost vozidla. Kdoví čím to je, že podomácku přelakovaná kraksna vypadá vždycky hůř, než když se čestně přizná, že už není nejmladší.
Renovací prošel i vnitřek. Původní proutěné sedačky dostaly polstrování a potah z červeného voskovaného plátna, šlo ale o práci spíš poctivou než profesionální. Plátno vydávalo nakyslý pach, který se mísil s pronikavou vůní oleje a benzínu. Veterán měl za sebou dlouhou řadu mil a spoustu poruch. Prkna dřevěné podlahy byla prošlapaná a dohladka ošoupaná, kabát nesčíslněkrát vyklepávaný a okna se nedala otvírat, protože rám karosérie byl trochu hnutý. Juan je proto na léto vysazoval a zpátky je dával až zase na zimu.
Z řidičova sedadla se už klubaly pružiny, kryl ho však polštář s květovaným potahem, aby nevyhřezávaly a netlačily. Z horního okraje čelního skla visela sbírka talismanů. Dětská botička prosila o ochranu, vždyť dětské nožičky, které tak snadno klopýtnou, vyžadují neustálou pozornost a pomoc Boží; miniaturní boxerská rukavice ztělesňovala nejen sílu, jakou musí mít ruka svírající volant i ojnice poháněj ící písty, ale i rozhodnost, jež má šlechtit každého, kdo je alespoň trochu hrdý a odpovědný; baculatá umělohmotná panenka ve vyzývavém sárongu a s dlouhými vlásky obepnutými čelenkou z třešňově a zeleně zbarvených pštrosích pírek měla upomínat na rozkoše těla a smyslů. Při jízdě se všechny ty přívěsky bimbaly, kroutily a poskakovaly řidiči před očima.
Tam, kde se čelní sklo lomilo středovým sloupkem, vévodila přístrojové desce kovová, v zářivých barvách vyvedená figurka Panenky Marie Guadalupské. Měla zlatou svatozář a modré roucho a stála na srpku měsíce, neseného andílky. Spojovala Juana Chicoye s věčností, měla však pramálo společného s církví a náboženským dogmatem. Symbolizovala paměť a cit. Černá madona mu ztělesňovala vzpomínku na vlastní matku a tmavý domek, kde mu dávala pít z prsu, a přitom na něj něžně broukala lidovou španělštinou. Panenka Maria Guadalupská byla její nejoblíbenější světice. Neuctívala svatého Patrika ani svatou Brigitu či jinou z té desítky tisíc bledých panen severu, jenom tuhle černou královnu, které v žilách kolovala horká krev a jež tak dobře rozuměla obyčejným lidem.
Zbožňovala ji a na rozdíl od Juanova mexického otce, který se k tomu stavěl zcela lhostejně, se vždycky nesmírně těšila na její svátek, slavený nádherným ohňostrojem. Ten je totiž k uctění světců nejvhodnější. Rachejtle letící se sykotem vzhůru přece jasně symbolizuje duši stoupající k věčnosti, a ta hlasitá rána nakonec ohlašuje, že za ní zapadla brána království nebeského. Juan Chicoy ve svých padesáti letech už sice dávno nebyl ortodoxní věřící, ale jezdit s autobusem bez ochranné ruky Panny Marie Guadalupské by si netroufl. Jeho víra měla čistě praktický ráz.
Panenka Maria stála na odkládací schránce, která obsahovala všechno, co se může na cestách hodit. Skrýval se v ní revolver Smith & Wesson ráže .45, rolička obvazové gázy, lahvička jódu, fióla s levandulovou čichací solí a neotevřená půllitrovka whisky. Juan si byl jistý, že takto vybaven si dokáže poradit téměř s každou neočekávanou situací.

Přední nárazník zdobil slabě čitelný nápis El Gran Poder de Jesus, zvěstující světu všemocnost Ježíše Krista. Předchozí majitel ho přemaloval, takže na předním i zadním nárazníku se teď výraznými písmeny skvělo slovo Sweetheart. Tak autobusu přezdíval každý, kdo ho znal.
Teď tu ale Brouček bezmocně stál s vystrčeným zadkem na trámku mezi dvěma kozami a čekal, až mu Juan nasadí nový pastorek a věnec. "Sviť mi," vybídl Juan Beďara a začal pečlivě objíždět ozubení pastorkem. "Jednou jsem vyměňoval věnec, jenomže pastorek jsem nechal původní, takže jsem v tu ránu moh začít znova."
"Takovej vočesanej zub nadělá příšernej kravál," připojil Beďar. "Člověk má pocit, že každou chvíli prolítne podlahou. Co myslíte, proč se zlomil?"
Juan s věncem nakloněným proti světlu pomalu objel pastorkem dokola, aby zjistil, jestli zuby do sebe přesně zapadají. "To nevím," odpověděl, "ale kovy a motory bejvaj pěkně nevyzpytatelný. Vem si třeba takovýho Forda. Z každý stovky auťáků, co naseká, budou vždycky dva nebo tři vadný. Ne jenom v něčem, ale komplet. Pérování, motor, vodní čerpadlo, větrák chladiče, karburátor, všechno. Auťák prostě kousek po kousku odejde a nikdo ti nepoví, čím to je. Jindy zase z montážní linky vemeš vůz, o kterým bys řek, že je navlas stejnej jako ty druhý, a přitom chyba lávky. Má něco, co ostatní ne. Třeba vyšší výkon. Skoro jako chlap, kterej má pro strach uděláno. Ten si neklekne, kdybys dělal nevímco."
"Takovej jsem jednou taky měl," přisvědčil Beďar. "Forda, model A. Nakonec jsem ho sice prodal, ale vsadím se, že jezdí pořád. Měl jsem ho tři roky a nemusel jsem do něj vrazit ani pěťák."
Juan odložil soukolí na schůdek, sebral ze země starý věnec a prstem přejel pahýl ulomeného zubu. "Kov je zvláštní materiál," řekl zamyšleně. "Někdy se prostě unaví. Víš, u nás doma v Mexiku mívali řezníci hned dva nebo tři nože. S jedním pracovali a ostatní nechávali zaražený v hlíně. Že prej si tak čepel odpočine. Nemám ponětí, co je na tom pravdy, ale na takovým noži se dalo vytáhnout ostří, že by ses s ním moh i holit. Já bych řek, že do kovu pořádně nevidí nikdo, dokonce ani ten, kdo ho vyrábí. Takže teď nasadíme pastorek na hřídel. Pojď mi dozadu svítit."
Položil za záď desku na kolečkách, lehl si na ni, zapřel se nohama o zem a zasunul se pod autobus. "Dej tu lampu víc doleva. Trochu vejš. Tak, to je dobrý. A šoupni mi sem nářadí."
Pustil se rychle do práce. Když mu na tvář ukápl olej, otřel ho hřbetem ruky a zaklel: "Sakramentský dílo!"
Beďar k němu strčil hlavu. "Třeba bysem tu lampu moh zaháknout támhle za tu matku," nabídl se.
"Za chvilku ji stejně budu potřebovat jinde," odmítl Juan.
"Doufám, že tu hajtru dáte ještě dneska do cajku," poznamenal Beďar. "Rád bysem do svý postele. V křesle se člověk moc nevyspí."
Juan se zasmál. "Pamatuješ, jak naštvaně ty lidi koukali, když jsme se kvůli tomu zlomenýmu zubu museli vrátit? Tvářili se, jako kdybych to snad udělal schválně. Byli tak navztekaný, že Alici sepsuli kvůli koláči. Copak ho pekla? Jenomže, to víš, když někdo někam cestuje, nerad trčí na fleku."
"Dostali přece naše postele," namítl Beďar, "takže nechápu, na co by si ještě chtěli stěžovat. Křeslama jsme museli vzít zavděk my. Vy a já i Alice a Norma. A vůbec nejhorší byli Pritchardovi. Nemyslím Mildred, ale jejího tátu s mámou. Ty jsou snad přesvědčený, že je chcem vzít na hůl. Starej mi aspoň stokrát vopakoval, že je prezident nebo co a že se už postará, aby si to někdo šeredně vodskákal. Vykřikoval, že je to škandál. Přitom s paničkou dostali vaše postele. A kdepak vlastně spala Mildred?" Oči mu mírně ožily.
"Asi na pohovce," dohadoval se Juan. "Nebo možná mezi nima. Pokoj Normy měl ten cesťák se srandičkama."
"Ten se mi docela líbí," prohlásil Beďar. "Moc řečí nenadělal. Prej se klidně vyspí vsedě. Neřek mi ale, co přesně prodává. Zato Pritchardovi toho namleli, až mi šla hlava kolem. Teda kromě

Mildred. Víte, kam jedou? Maj namířino do Mexika. Mildred študuje na univerzitě španělštinu, tak jim prej bude tlumočit."
Juan vložil do drážky v hřídeli pero a mírnými údery ho narazil. Pak se vysunul zpod autobusu. "Teď dáme do kupy zadní osu," oznámil.
Nad horami se začalo rozlévat bledé světlo. Úsvit vypil všechny barvy kromě nejrůznějších odstínů šedé a černé. Bílou a modrou postříbřil, kdežto červenou a tmavozelenou zakalil do temné šedi. Rašící dubové lístky svítily černobíle. Linie hor vypadala proti nebi jako načrtnutá uhlem, ale chuchvalce těžkých mraků, které se na obloze válely jako knedlíky, začínaly na východním okraji dostávat bledě růžový nádech.
V jídelně se najednou rozsvítilo a záhon pelargónií před budovou ožil. Juan se tam krátce podíval. "Alice už vstala," poznamenal, "za chvilku bude kafe. Tak na tu osu skočíme."
Byli sehraní jako párek muzikantů. Jeden i druhý přesně věděl, co má dělat, a poctivě odvedl svůj díl. Beďar si taky lehl pod vůz, utahoval matky na skříni rozvodovky a z práce v tandemu se mu po těle rozléval hřejivý pocit.
Když Juan zápolil s jednou matkou tak usilovně, že mu na předloktí vyvstávaly šlachy, klíč se smekl a na kloubu mu strhl kůži až do masa. Po zaolejované dlani se začal řinout hustý černý proud krve. Strčil si kloub do úst, aby ránu vysál, a kolem rtů se mu otiskl kroužek oleje.
"Bolí?" staral se Beďar.
"Ani ne, a navíc to prej přináší štěstí. Pořádná práce člověku občas pustí žilou. Tak to aspoň říkával táta." Znovu si ránu vysál. Krvácení už sláblo.
Trošičku se oteplilo a elektrická lampa ztratila v růžovém úsvitu svůj jas.
"To jsem moc zvědavej, kolik lidí greyhound vyklopí dneska," prohodil Beďar. Při práci s Juanem se cítil tak dobře, že mu na mysli vytanula odvážná myšlenka. Vtírala se tak naléhavě, až to skoro bolelo. "Pane Chicoy..." začal vemlouvavě a zároveň úpěnlivě, pak ale zaváhal, jako kdyby dostal strach.
Juan nechal práce. Věděl, že ho chce Beďar o něco požádat. Mohlo to být cokoli, den volna nebo vyšší plat, něco však určitě. Poznal to na jeho hlasu. Bylo mu jasné, že z toho žádnou radost mít nebude. Vždycky to takhle začínalo.
Jenomže Beďar jen zaraženě mlčel.
"No, co bys rád?" zeptal se Juan obezřetně.
"Pane Chicoy, nemohli bysme se dohodnout, teda chci říct, jestli byste mi nemoh přestat říkat Beďare?"
Juan sundal klíč z matky a obrátil k němu hlavu. Leželi na zádech vedle sebe, tváří v tvář. Juan si chviličku prohlížel krátery starých jizev, první náznaky nových erupcí i aktivní vulkán, jehož nažloutlá čepička se chystala každou chvíli vybuchnout, a oči mu zjihly. Najednou pochopil a musel se sám sebe ptát, proč mu to vlastně nedošlo už dřív.
"Copak ty máš taky nějaký křestní jméno?" zasmál se drsně.
"Ed," vyhrkl Beďar. "Jmenuju se Ed Carson a jsem náhodou vzdálenej příbuznej toho slavnýho zvěda Kita Carsona. Než mě potrefilo tohle, ve škole mi všichni říkali Kit." Mluvil sice pomalu a klidně, ale hruď se mu prudce dmula a v nose mu hvízdalo.
Juan odvrátil pohled a znovu se soustředil na bachratou skříň rozvodovky. "Tak fajn," ucedil, "můžem nasadit hevery." Vyjel zpod autobusu. "Dej tam olej."
Beďar spěšně odešel do garáže a přinesl tlakovou plničku, od níž se táhla hadice kompresoru. Otočil kohoutkem a za píst se zasyčením vnikl stlačený vzduch. Když se rozvodovka naplnila, ozvalo se cvaknutí a kolem otvoru uniklo trošičku hustého oleje. Beďar zašrouboval zátku.
"Hele, Kite, teď si utři ruce a skoč se mrknout, jestli už má Alice hotový kafe, buď tak hodnej."
Beďar vyrazil k jídelně. Vedle jednoho dubu před vchodem se rozlévala téměř černá kaluž tmy. Se zatajeným dechem v ní zůstal na chvilku stát. Celý se chvěl, jako kdyby měl třesavku.Kapitola 3Když nad hory

na východě povystrčilo hlavu slunce,
vstal Juan Chicoy ze země a oprášil si nohavice a zadnici modráků. V oknech jídelny už blýskaly první paprsky, prohřívaly trávník vedle dílny a rozsvěcely vlčí máky v polích i velké ostrůvky modrých lupin na lukách.Juan odešel ke dveřím autobusu, natáhl se dovnitř, otočil klíčkem v zapalování a dlaní stlačil pedál(???) startéru. Ten chvíli s nářkem naprázdno protáčel neochotný motor, dokud nenaskočil a nerozburácel se. Juan ubral plyn, zmáčkl spojku, zařadil redukovanou jedničku a spojku pustil. Když se zadní kola začala ve vzduchu pomalu otáčet, přešel dozadu, aby si poslechl, jestli má soukolí přesný záběr a hladký chod.Beďar si zatím v dílně myl ruce ve vaně na vypouštění oleje, do které si nalil benzín. Teplé slunce se opřelo do hnědého listu ve škvíře mezi rámem vrat a zdivem, kam ho loni zavál vítr. Po chvíli se zpod něj ztěžka vyhrabala moucha dosud omámená spánkem a zastavila se na slunci. Sotva lezla, jak byla ztuhlá chladem, a měňavá křídla měla úplně zakalená. Přetřela si je nožičkama, pak jimi chvilku mnula o sebe a na závěr, zatímco se v šikmých paprscích deroucích se zpod velikých nabobtnalých mraků ohřívala, si přejela předním párem několikrát po hlavě. Potom se vznesla, dvakrát ve vzduchu zakroužila, prolétla pod duby, narazila do síťových venkovních dveří jídelny a spadla na zem. Chvilku zůstala ležet na zádech a bzučela. Nakonec se postavila, znovu vzlétla a usadila se na dřevěné veřeji.V tom okamžiku přišla ke dveřím Alice Chicoyová, celá rozlámaná po noci strávené v křesle, a vyhlédla ven k autobusu. Přestože pootevřela jen na pár centimetrů, moucha rychle pronikla dovnitř. Alice ji zahlédla, zvedla utěrku, kterou držela v ruce, a ohnala se po ní. Moucha rozhořčeně zabzučela a přistála na spodní straně pultu. Alice chvilku sledovala, jak se zadní kola autobusu otáčejí, potom se vrátila ke kávovaru a zavřela přívod páry.Hnědá tekutina ve skleněném stavoznaku na boku přístroje vypadala dost řídká a bledá. Když Alice utírala pult, všimla si, že z velkého bílého kokosového dortu pod průhledným plastovým poklopem kdosi vykrojil díl. Výseč ve tvaru písmene V měla nerovné okraje, a tak Alice vzala z přihrádky na příbory nůž, poklop zvedla, řezné plochy zarovnala a odkrojky si nacpala do úst. Těsně předtím, než poklop vrátila na dort, vklouzla pod něj moucha a vrhla se na náplň z kokosového krému. Protože však usedla na spodní stranu malé plošky přetažené přes okraj korpusu, nebyla shora vidět a mohla se tou sladkou dobrotou cpát zcela nerušeně. Dort byl jako hora a moucha se tetelila radostí.Do jídelny vešel Beďar páchnoucí olejem a benzínem a uvelebil se na kulaté stoličce u pultu. "Tak jsme to zmákli," ohlásil."Ty a kdo eště?" zeptala se posměšně Alice."No, fajnovější práci dělal samozřejmě šéf. Dal bysem si kafe s kusem toho dortu.""Vždyť už ses mu byl podívat na zoubek, dřív než jsem vůbec vstala." Rukou si odhrnula pramen vlasů z čela. "Tady mám důkaz, kterej těžko popřeš.""Tak mi to napište na futro," naježil se Beďar. "Všechno, co sním, si přece platím, ne?""Já jenom nechápu, proč se těma sladkostma pořád tak láduješ," řekla Alice. "U tácu s cukrovím jseš pečenej vařenej a z platu ti vždycky zbydou akorát tak oči pro pláč. Všechno utratíš jen za mlsky. Kromě toho právě z nich máš nejspíš ty uhry. Tak proč si nedáš aspoň na chvíli pokoj?"Beďar stydlivě sklopil oči a začal si prohlížet ruce. Za nehty, kam se benzín nedostal, měl špínu. "Protože cukr je výživnej," vysvětlil. "Kdo maká, musí pořádně jíst. Jinak je už ve tři jak mátoha. Potřebuje něco vydatnýho se spoustou energie.""Jenomže ta energie se mu akorát vrazí do zadku," poznamenala Alice. "Ty totiž potřebuješ výživu asi jako já vosinu v..." Poslední slovo nechala viset ve vzduchu. Pro sprostý výraz nešla nikdy daleko, ale vždycky ho jenom naznačila. Načepovala z kohoutku kávu do tlustostěnného hrníčku, šplíchla do něj trochu mléka a jen tak bez podšálku mu ho šoupla přes pult.Beďar, jenž zasněně upíral oči na slečnu z reklamy na Coca-Colu, která se vyzývavě vypínala nad hrací skříní, si čtyřikrát nabral cukr a začal kávu dlouze míchat kolmo postavenou lžičkou."Rád bysem taky kousek toho dortu," opakoval trpělivě."No dobře, když se chceš zničit! Zadek budeš mít jak

pivovarskej valach."Zabloudil očima k jejímu poctivému pozadí a rychle pohlédl jinam. Sebrala z desky za pultem nůž a kus dortu mu ukrojila. Vysoká hora se překotila a mouchu připlácla. Alice sesunula díl na talířek a přistrčila ho přes pult Beďarovi. Ten popadl kávovou lžičku a okamžitě se do něj pustil."Ty lidi ještě nevstali?" zajímal se."Ne, ale už jsem je tam slyšela harašit. Někdo z nich musel vyplácat všecku teplou vodu. Nemám tady ani kapku.""To byla nejspíš Mildred," usoudil."Kdo?""Ta holka. Asi se koupala."Alice na něj vrhla přísný pohled. "Hele, ty se koukej živit a přestaň myslet na nepřístojnosti," pokárala ho ostře."Dyť jsem nic neřek. Fuj, na tom dortu sedí moucha!"Alice ztuhla. "Včera jsi měl mouchu v polívce. Ty je snad nosíš po kapsách!""No vážně, podívejte. Eště mele nožičkama."Alice přistoupila blíž. "Tak ji zab!" vykřikla. "Zamáčkni ji. Snad ji nenecháš ulítnout?" Vzala zpod pultu vidličku, rozdrtila mouchu i se zbytky dortu na kaši a všechno seškrábala do nádoby na odpadky."A co můj dort?" dožadoval se Beďar."Dostaneš jinej. Jenom nevím, kam na ty mouchy pořád chodíš. Nikomu jinýmu se nic podobnýho nestává.""Držej se mě. Jako štěstí," prohodil Beďar tiše."Cože?""Řek jsem...""Nejsem hluchá." Byla celá nervózní a napružená. "A dávej si bacha na pusu, nebo odtuď vyjedeš takovou rychlostí, že ti z toho půjde hlava kolem. Mechanik nemechanik, pro mě jseš akorát drzej klacek. Uhrovitej cápek." Beďar se shrbil, jako by se chtěl ztratit, a čím víc se Alice rozohňovala, tím níž mu klesala brada. Nemohl tušit, že si na něm vylévá zlost i kvůli mnoha jiným věcem, s nimiž on nemá vůbec nic společného."Dyť jsem nic neřek," ohradil se nakonec. "Copak tady člověk nemůže ani udělat vtip?"Jenomže Alice se už ocitla ve stavu, kdy se buď musela poddat bláznivému, hysterickému vzteku, jímž pak ničila sebe i všechny kolem, anebo rychle zabrzdit. Cítila, že se jí v prsou a v hrdle hromadí tlak, který brzy nedokáže zvládnout. Vmžiku zhodnotila situaci. Věděla, že si nemůže dovolit nějak moc vyvádět. Autobus musel vyjet a Juan si taky neodpočinul. Až by ji uslyšeli ti lidé, co spali v jejich posteli, vyšli by ven, a Juan by jí mohl jednu vrazit. Jednou už to udělal. Rána nebyla nijak zvlášť pádná, zato přesná, a dokonale načasovaná. Alice měla tehdy pocit, že by ji Juan s klidem i zabil. A v hloubi duše ji pořád sužoval příšerný strach, že by ji mohl opustit. Nebyla by první. Nevěděla sice, kolik ženských už od něj dostalo kopačky, protože o tom nikdy nemluvil, ale takový pěkný chlap už to určitě některé provést musel. To všechno jí prolétlo hlavou ve zlomku vteřiny, a stejně bleskurychle došla k závěru, že si výbuch radši odpustí. Zhluboka se nadechla, aby překonala tlak, který jí seděl na prsou, toporně zvedla plastový příklop, ukrojila pořádný kus dortu a naložila ho na talířek. Pak ho podle pultu odnesla k Beďarovi a postavila před něj."To víš, všichni máme dneska nervy trochu nadranc," řekla omluvně.Beďar si přestal prohlížet nehty a vzhlédl. Všiml si, že se jí na krku dělají tenké vrásky, víčka má opuchlá a kůže na rukou už dávno ztratila mladistvou hebkost. Začalo mu jí být líto. Jelikož krásy moc nepobral, domníval se, že mládí je to jediné, co má na světě nějakou cenu, a kdo ho ztratil, už vlastně nežije. Hned ráno vybojoval veliké vítězství, a když teď viděl, jak je Alice slabá a nerozhodná, honem se ho pokusil potvrdit."Šéf povídal, že už mi nebude říkat Beďar," oznámil jí."A proč, prosím tě?""No proč, protože jsem ho poprosil. Jmenuju se Edward. A protože mý příjmení je Carson, ve škole mně říkali Kit.""Takže Juan ti teďka říká Kit?""Hm."Nepochopila, proč by ho tak měl někdo oslovovat, a kromě toho zaslechla, že se v ložnici ozval tichý hovor a na holé podlaze mezi koberečky zaklapaly podpatky. Připomnělo jí to, že má doma úplně cizí lidi, a protože Beďar tolik cizí nebyl, trošičku změkla. "No dobře, ještě uvidíme," zabručela.Slunce, které už nějakou dobu nakukovalo předními okny a dveřmi dovnitř, namalovalo na stěně pětici zářivých kaluží světla a rozsvítilo krabičky ovesných vloček s rozinkami a oříšky i pyramidy pomerančů za pultem. Teď ale světlé čtverce ztmavly, a pak vyhasly docela. Vzápětí zaburácel hrom, a najednou se zničehonic rozpršelo. Střechu začaly bičovat provazy deště.Beďar odešel ke

dveřím a vyhlédl ven. Z oblohy se řinuly takové proudy, že úplně zastřely okolní krajinu a při dopadu na betonovou vozovku šplíchaly do výšky. Všechno dostalo ocelový nádech. Juan se nejdřív schoval v autobuse, jehož zadní kola se dál pomalu točila, pak ale najednou vyskočil a rozběhl se k jídelně. Beďar mu podržel dveře a Juan vrazil dovnitř. I za tu chviličku měl modráky úplně zčernalé a v botách mu čvachtalo."Panebože," vzdychl, "to je ale slejvák!"Kopce nebyly za šedou clonou deště vůbec vidět a světlo dostalo matný kovový nádech. Lupiny věšely ztěžklé paličky a zem pokrytá okvětními plátky vlčích máků vypadala jako posetá zlaťáky. Napitá půda už nedokázala vsáknout další vláhu, do každého jen trochu níž položeného místa se valily hotové potoky. Do střechy Rebel Corners hlasitě bušila bubnová palba.Juan se uvelebil u jednoho stolu pod okny, popíjel kávu se spoustou smetany, žvýkal koblihu a přitom se díval ven. Do jídelny vešla Norma a začala oplachovat těch několik kousků nádobí, jež stály na odkládací desce nerezového dřezu za pultem."Přines mi ještě kafe, buď od tý dobroty," požádal ji Juan.Apaticky poslechla. Protože nalila hrníček moc plný, káva jí cestou vyšplíchla a stékala po straně dolů. Juan vzal papírový ubrousek, přeložil ho a podložil jím šálek jako pijákem."Moc sis zřejmě neodpočinula, co?" poznamenal.Norma měla zmačkané šaty i obličej a bylo na ní vidět, že navzdory svému věku bude brzy vypadat stará. Pleť měla zašedlou a hubené paže poseté červenými skvrnami. "Celou noc jsem ani oka nezamhouřila," postěžovala si. "Dokonce jsem zkoušela natáhnout se na podlahu, ale stejně jsem neusnula.""No nic, však už se postaráme, aby se to neopakovalo," prohlásil Juan. "Měl jsem jim sehnat auto a nechat je odvízt do San Ysidra.""Jenže jsi jim radši ustlal v naší ložnici!" ucedila posměšně Alice. "Jak tě to vůbec mohlo napadnout? Myslíš, že jinde by jim majitelé podniku přepustili svou postel? Copak ty lidi musej ráno do práce? Klidně mohli přečkat noc vsedě.""Prostě jsem to nedomyslel," přiznal Juan."A že já budu muset spát na židli, to tě taky nenapadlo, viď?" obvinila ho. "Vlastní ženu klidně připravíš o zaslouženej odpočinek." Cítila, že se v ní znovu zvedá hněv, a dostala z toho strach. Nechtěla se vztekat. Věděla, že tím vůbec nic nevyřeší, ale byla proti té kypící, stoupající vlně naprosto bezmocná.Po střeše jako těžký smeták přejel poryv deště. Ticho, jež za sebou zanechal, téměř vzápětí přerušila další sprška a okapové žlaby a roury se rozezněly nanovo. Juan zamyšleně upíral oči na podlahu a ústa s bílým proužkem na horním rtu mu stahoval slabý úsměv. A ten Alici také naháněl strach. O postel ji Juan určitě připravil proto, aby ji vyzkoušel. Byla si tím jistá. Na všechno se dívala jen ve vztahu k sobě. Každá situace se týkala pouze jí a jejího protějšku, ostatní neviděla. V tu chvíli jako by nebyli. Když hovořila s Juanem, nikdo jiný pro ni neexistoval. Když plísnila Normu, okolní svět zmizel a v šedém oblaku všehomíra zbyly jen ony dvě.Jenomže Juan se svými city pohltit nenechával. Uvědomoval si, že není na světě sám, a rozlišoval důležité od nepodstatného. Dokázal věci vidět, probrat, zvážit, vychutnat. Uměl s lidmi žít, kdežto Alice dovedla jenom milovat a nenávidět, brát nebo zavrhovat. Pro nuance neměla smysl.Zvedla ruce a začala si upravovat rozpadající se účes. Jednou za měsíc používala přeliv, který měl jejím vlasům dát onen tajuplný a svůdný tón, jakým si žena podmaní muže, aby měl oči jenom pro ni. Ty Juanovy se však upíraly kamsi do daleka a svítily pobavením, ze kterého šel strach. Uvědomovala si, že k ní nevzhlíží jako ke své paní a vládkyni, vidí v ní jen další navztekanou ženskou, na kterou může hledět s odstupem a shovívavým veselím. Kdykoli se takhle tvářil, obestřela ji ledová hrůza. Pro ni byl jedinou stálicí celého vesmíru, tušila však, že ona je pro něj pouze sršatou kometou. Nejenže neviděl jenom ji, ale díval se skrz ni. Když ji tenkrát udeřil, neděsilo ji, že to udělal. Zažila to i s jinými a nevyvolávalo to v ní žádnou trpkost. Měla z toho naopak skoro radost, dokonce ji to i vzrušovalo. Strach jí naháněl způsob, jakým to provedl. Připadala si v té chvíli jako dotěrný hmyz. Uhodil ji totiž téměř nezúčastněně; nebyl vzteklý, jen trošku

podrážděný. Hmyz na něj hlasitě dorážel, a tak se ohnal, aby přestal otravovat. Pokoušela se tehdy jen upoutat jeho pozornost a způsobů, jak to dokázat, mnoho neznala. Teď se o to snažila zas, ale z toho, jak se zadíval jinam, jí bylo jasné, že už jí opět unikl."Já se starám, abysme měli hezkej domov se vším všudy, s kobercem a plyšovou sedačkou a tak, a ty se toho vzdáš kvůli úplně cizejm lidem!" Sebevědomí se jí však z hlasu rychle vytrácelo. "A manželku klidně necháš celou noc sedět v křesle."Juan pomalu zvedl hlavu. "Prosím tě, Normo," řekl, "přines mi ještě kafe. A nešetři smetanou."Zatímco se Alice v duchu připravovala na záchvat vzteku, jenž se v ní vzdouval, Juan se zvolna otočil a podíval se na ni. Oči mu hrály veselím, pak ale ztvrdly a ona si uvědomila, že teď ji skutečně vnímá."Však ti to nijak neublížilo," prohlásil. "Aspoň do ní dneska ráda hupsneš."To jí vyrazilo dech. Polilo ji horko a vztek se proměnil v prudkou touhu. Vrhla na něj nepřítomný úsměv, olízla si rty a pak se zhluboka, třaslavě nadechla. "Mám ti udělat vajíčka?" zeptala se."Jo. Dvě naměkko, vařit čtyři minuty.""Já přece vím, jak je máš nejradši," odpověděla. "Slaninu chceš taky?""Ne. Jenom toust a pár koblih."Odešla za pult. "Kdyby se tak ráčili konečně vykodrcat," poznamenala. "Ráda bych do svý koupelny.""Už se tam hejbaj," řekl Juan. "Za chvilku jsou venku."Měl pravdu. Z pokoje se ozývaly kroky. Pak se otevřely vnitřní spojovací dveře a ženský hlas ostře pronesl: "Taky byste mohl zaklepat!" Mužský hlas jí odpověděl: "Omlouvám se, madam, ale jinak se dá ven jedině oknem."Další mužský hlas se strojenou přísností zadeklamoval: "Slušný člověk zásadně klepe, příteli. Vy máte něco s nohou?""Jo."Dveře proti konci pultu se otevřely a do jídelny vešel mladý muž drobné postavy. Na sobě měl dvouřadový oblek a světle hnědou košili, přezdívanou mezi obchodními cestujícími "štrapáční", protože vypadá dlouho čistá. K obleku, který byl z téhož důvodu neutrální barvy pepř a sůl, si vzal tmavozelenou pletenou vázanku. Jeho obličej měl ostré štěněčí rysy a oči mu svítily štěněčí dychtivostí a zvídavostí. Nad horním rtem se ježil pečlivě zastřižený knírek připomínající housenku, a když ten člověk promluvil, vypadalo to, že se housenka píďalkovitě sune kupředu. Zuby měl pravidelné a bílé s výjimkou dvou horních řezáků, jež se blýskaly zlatem. Působil poměrně úpravným dojmem, protože si zřejmě ometl oblek aspoň kartáčem na vlasy, ale košile už moc štrápačně nevypadala. Na límečku bylo znát, že si ho mnohokrát přepíral v umyvadle a pak ho uhladil a nechal uschnout na desce prádelníku. Měl nevtíravé, přitom však sebejisté způsoby a v obličeji trpný výraz člověka, který musí často čelit urážkám."Dobrýtro, lidičky," zahlaholil. "Pořád mi nejde na rozum, kdepak jste všichni strávili noc. Že vy jste ji nakonec proseděli?""To jste se teda trefil," přisvědčila Alice kysele."Nevadí," prohlásil Juan. "Večer aspoň půjdem dřív spát.""Už máte autobus v pořádku? Myslíte, že v tom lijáku dojedeme?""Ale samozřejmě," ujistil ho Juan.Muž odkulhal kolem pultu k jednomu stolku a s tváří zkřivenou bolestí se posadil. Norma mu přinesla sklenici vody a příbor zabalený do papírového ubrousku."Vajíčka?""Volský oka, ale pozor, ať jsou hezky vykulený, slanina dokřupava a toust napitej máslem. Nacucanej, rozumíte? Někdy mi připadá, že chtít máslem nasáklej toust je jako žádat modrý z nebe. Když ho namažete, ale opravdu pořádně, a necháte máslo hezky rozpustit, aby na střídce nezůstala ani hrudka, máte u mě slušný spropitný." Zvedl nohu v hnědé oxfordce s perforovaným svrškem, podíval se na ni a sykl."Copak, snad jste si nepodvrtnul kotník?" zajímal se Juan.Dveře na konci pultu se znovu otevřely a vešel muž střední postavy. Vypadal jeho prezident Truman a všichni viceprezidenti a finanční ředitelé velkých firem dohromady. Měl našedlou tvář, hranaté brýle a střízlivý šedý oblek, prostě každým coulem obchodník. V klopě mu trčel odznáček, byl ale tak drobný, že na metr už člověk nerozeznal, jakého že to univerzitního bratrstva či tajné lóže je ten pán vlastně členem. Nejspodnější knoflík na vestě neměl zapnutý, a to z velmi závažného důvodu. Dírkou měl totiž prostrčený zlatý řetízek od kapesních hodinek."Manželka si dá

míchaná vajíčka, a pokud jsou čerstvá, tak jí je udělejte hezky polotuhá, k tomu toust a pomerančovou zavařeninu, dcera chce jenom pomerančovou šťávu a kávu," spustil důležitě. "Pro mě ovesné vločky s rozinkami a oříšky zalité smetanou, vejce osmažená z obou stran, aby žloutek nebyl tekutý, suchý toust a bostonskou kávu, to znamená z poloviny horké mléko. Přineste nám to pak do ložnice."Alice vztekle vzhlédla. "Na snídani budete muset sem," oznámila. "Obsluhu na pokoji nevedeme."Pan Pritchard jí věnoval chladný pohled. "My u vás zastávku neplánovali," řekl suše. "Přišel jsem o den dovolené. Není to moje vina, že se autobus porouchal. Takže po vás snad nežádám tak moc, když chci snídat v pokoji. Manželka se necítí dobře. Na barové stoličky nejsem zvyklý, a dcera také ne."Alice sklonila hlavu jako podrážděná dojnice. "Heleďtese, já bych si zas ráda zašla na záchod a umyla se, jenomže vy mi okupujete koupelnu."Pan Pritchard si nervózně posunul brýle. "Ach tak." Pohlédl na Juana a oči mu zmizely, protože odražené světlo proměnilo skla brýlí v pár zrcadel. Škubl za řetízek a vylovil z kapsičky u vesty zlatý pilníček. Otevřel ho a rychle si špičkou přejel pod všemi nehty. Pan Pritchard byl podnikatel a předseda správní rady jedné středně velké akciové společnosti. Nikdy však nic nepodnikal sám. Obchodní transakce prováděl s lidmi, kteří jednali stejně, mysleli stejně, a dokonce i stejně vypadali. Obědval se sobě podobnými a spolu s nimi chodil do klubů, kam nemohl proniknout žádný cizí element či myšlenka. Veškerý jeho duchovní život se odehrával v tajné lóži a v církvi, jež byly také zcela uzavřené a žily pouze pro sebe. Jeden večer v týdnu chodil na partičku pokeru s muži, kteří stejně uvažovali i u karet. Hra byla tedy zcela vyrovnaná a oni setrvávali v domnění, že jsou všichni skvělí. Pan Pritchard nikde nebyl sám za sebe, vždycky vystupoval jako příslušník své korporace, klubu, lóže, církve či politické strany. Jeho názory se nikdy nestřetly s kritikou, protože se vědomě stýkal pouze s lidmi, jako byl sám. Četl noviny, jež psali a vydávali jemu podobní. Knihy, které měl doma, mu vybírala redakční rada knižního klubu, a ta z nich vyškrtávala pasáže, které by mohly rozjitřit jeho cítění. Cizí země a cizince neměl rád, protože mu byli cizí. Nerad se odlišoval. Sice by se rád vyšvihl výš než ostatní a dal se jimi obdivovat, v životě by ho ale nenapadlo se z jejich společenství vydělit. Při občasných divokých pánských jízdách s nahými děvčaty, jež na stolech tančila a koupala se v obřích číších, se svíjel smíchy a nahýbal si ze sklenice, ale ani v tomto ohledu nebyl nijak výjimečný, protože to dělali všichni.Když však Alice s tím svým nepěkným výstupem ohledně toalety skončila a pan Pritchard se rozhlédl po jídelně, s překvapením zjistil, že je sám. Žádný jiný pan Pritchard se tu už nenalézal. Jeho pohled na okamžik s nadějí spočinul na mladém muži v obleku s kravatou, cosi mu na něm ale nesedělo. Pravda, v klopě měl také nějaký odznáček, ale jaký klub ten miniaturní, modře smaltovaný proužek s bílými hvězdičkami představuje, to pan Pritchard neuhodl. Najednou si uvědomil, že se mu všichni ti lidé protiví, a dokonce ho zlobí, že má dovolenou. Zatoužil vrátit se do pokoje a zavřít za sebou dveře, jenomže ta mohutná ženská chtěla jít na záchod. A tak se znovu začal rychle ohánět zlatým pilníčkem na nehty.Kdysi takový nebýval. Volil socialistu Eugena Debbse, jenže to bylo naštěstí dávno. Lidé jeho druhu se navzájem sledovali a jakoukoli odchylku od dané normy okamžitě zaznamenali, probrali a odsoudili. Kdo se liší, je přece nenormální. A pokud s tím nepřestane, nemůže se divit, že s ním ostatní přestanou obchodovat. Ochranné zbarvení mělo skutečně ochrannou funkci. Pan Pritchard ovšem nebyl člověk dvou tváří. Prostě se vzdal svobody, a tak zapomněl, jak chutná. Považoval ji teď za mladický nerozum. Dát hlas Eugenu Debbsovi pokládal za cosi podobného jako navštívit ve dvaceti nevěstinec. Mládí prostě bývá nerozvážné. O tom, že kdysi volil Debbse, se občas zmínil i při obědě v klubu, aby ostatním dokázal, že býval v mládí bouřlivák. Takové věci -- podobně jako akné -- přece k dospívání patří. Ačkoli však svůj hlas pro levici omlouval jako mladistvý výstřelek, a dokonce se nad ním usmíval, z toho, co

dělala jeho dcera Mildred, mu moc veselo nebylo.Na univerzitě se stýkala s velice nebezpečnými lidmi. O některých jejích známých a profesorech šla zvěst, že jsou rudí. Před válkou se zúčastnila demonstrace proti prodeji jedné vyřazené lodi do Japonska a vybírala peníze na nákup zdravotnického materiálu pro španělské republikány, které její matka označovala za komouše. Nikdy s ní o tom nemluvili, protože se s nimi odmítala bavit. Kromě toho byl pan Pritchard přesvědčen, že pokud o tom budou zdrženlivě mlčet, časem ji to přejde. Soudil, že nejlepším lékem na politicky pomýlenou duši jeho dcery by bylo manželství a dítě. Říkával, že pak by teprve našla ty pravé životní hodnoty.Na svou návštěvu nevěstince si už moc nepamatoval. Bylo mu tehdy dvacet, měl v hlavě, a když bylo po všem, zmocnil se ho smutek a pocit, že se pošpinil. Velice dobře si ale vybavoval těch dalších čtrnáct dní, kdy v hrůze očekával, až u něj propuknou první symptomy. Kdyby se to skutečně stalo, hodlal spáchat sebevraždu a zařídit, aby to vypadalo jako nešťastná náhoda.Teď byl celý nesvůj. Odjel na dovolenou, po níž v podstatě netoužil. Vypravil se do Mexika, které bez ohledu na to, co o něm hlásaly reklamní plakáty, považoval za zem, kde vládne nejen špína, ale i nebezpečný radikalismus. Vždyť tam vyvlastnili ropná naleziště, jinými slovy ukradli soukromý majetek! Vedou to tam jako v Rusku. A Rusko pro pana Pritcharda představovalo totéž co pro středověkého člověka ďábel, to jest lstivého svůdce a příčinu všeho zla a hrůz. Dnes byl navíc nervózní i proto, že se nevyspal. Měl rád svou postel. Na cizí si vždycky musel zvykat celý týden, a nyní měl strávit tři neděle prakticky každý den v jiné, a to v ní ještě mohl očekávat bůhvíjaké spolunocležníky s domovským právem. Byl prostě unavený a připadalo mu, že kůži na tváři má hrubou jako useň. Vodu tu měli tvrdou, a tak si mohl být jistý, že i když se oholí, bude mít do tří dnů na krku pruh připomínající strniště čerstvě posečeného pole.Vytáhl z náprsní kapsy obleku kapesník, sundal si brýle a přečistil je. "Půjdu to oznámit ženě a dceři," prohlásil. "Je nám skutečně žinantní, že jste se kvůli nám museli tak uskrovnit."To slovo se Normě zalíbilo, a tak si ho v duchu zopakovala. Žinantní. I když je mi to opravdu žinantní, pane Gable, musím Vás upozornit, že...Jakmile se za panem Pritchardem zavřely dveře, ozvala se z ložnice trojice hlasů. Mužský vysvětloval, dva ženské se ptaly.Člověk s knírkem se zvedl ze židle, přidušeně zasténal a ztěžka se odbelhal k pultu.Vzal si cukřenku, vrátil se ke svému stolu a se zkřivenou tváří se zase posadil."Já bysem vám to přece přinesla," řekla Norma účastně.Usmál se na ni. "Nerad obtěžuju," pravil statečně."To by mi nebylo ani krapet žinantní," ubezpečila ho.Juan položil šálek."Já bysem rád kousek toho kokosovýho dortu," ozval se Beďar.Duchem nepřítomná Alice mu ho ukrojila, naložila na talířek, přisunula mu ho a udělala si poznámku do bločku."Koukám, že na účet podniku si tady moc neužiju," poznamenal Beďar."Já myslím, že na účet podniku jsi toho měl už takovou spoustu, že si to nikdo ani nedovede představit," odsekla Alice."Ta noha ale vypadá pěkně podvrknutá," prohodil Juan."Kdepak, rozdrcená," opáčil muž, "prsty mám na kaši. Počkejte, já vám to ukážu."Z ložnice vyšel pan Pritchard a usadil se u posledního volného stolu.Mužíček si rozšněroval tkaničky, sundal polobotku, pak si stáhl ponožku a pečlivě ji odložil do boty. Nohu měl od nártu až po prsty ovinutou obvazem, na němž prosakovaly skvrny jasně červené krve."Ale kdepak, nač byste se obtěžoval," řekla rychle Alice. Při pohledu na krev se jí vždycky dělalo špatně."Stejně to potřebuje převázat," namítl muž a odmotal si obvaz z nohy. Palec a dva další prsty měl úplně rozmačkané, nehty zčernalé a bříška mokvající až do masa.Juan vstal, Beďar přistoupil blíž, podívat se přišla dokonce i Norma."Panebože, vždyť vy je máte namaděru!" zvolal Juan. "Počkejte, přinesu vodu a trochu vám to vymeju. Měl byste si na to dát nějakou mast, nebo chytnete infekci. Abyste nakonec nepřišel o celou šlapku."Beďar na znamení účasti a obdivu nad vážností zranění ostře sykl. Muž hleděl Juanovi do tváře a v očích mu blýskalo radostným očekáváním."Vážně si myslíte, že je to tak zlý?" dožadoval se."No to bych řek, je to hrůza," potvrdil

Juan."Myslíte, že bych měl jít k doktorovi?""Teda já na vašem místě bych to udělal."Muž se vesele ušklíbl. "Přesně to jsem potřeboval vědět," prohlásil. Sjel nehtem palce po nártu a celý si ho sloupl i s kůží a krví zalitými rozdrcenými prsty. Noha byla zase celá a zdravá. Muž zvrátil hlavu a nadšeně se rozchechtal."Paráda, co? Umělá hmota. Úplná novinka."Pan Pritchard přistoupil blíž, ve tváři výraz hnusu."Tohle je žertovná rozdrcená noha z naší série Neuvěřitelná šprťouchlata," řekl muž. Vytáhl z kapsy saka plochou krabičku a podal ji Juanovi. "Byli jste na mě tak hodný, že bych vám jednu chtěl věnovat jako pozornost podniku. Ernest Horton jméno mé, a v podobných žertíkách cestuju." Jeho hlas začal nabírat na profesionálním entuziasmu. "Tenhle výrobek nabízíme ve třech verzích, to jest s jedním, dvěma či třemi rozdrcenými prsty. Vzorek, který jste právě obdržel, je model číslo tři, tedy přesně to, co jste měli možnost zhlédnout. Obvaz a lahvička s umělou krví pro větší realističnost v ceně, návod přiložen. Výrobek před použitím nutno nechat změknout v teplé vodě, aby dokonale přilnul. Úspěch zaručen. S naším výrobkem si užijete spoustu legrace."Pan Pritchard se zvědavě naklonil kupředu. V hlavě mu vyvstala představa, jak si po návratu z Mexika hned na prvním zasedání správní rady stahuje ponožku a dává k lepšímu nějakou historku o banditech."Co si za to počítáte?" otázal se."Dolar padesát, ale v malým skoro neprodávám," informoval ho Ernest Horton. "Moje nabídka je určená hlavně obchodníkům. Za čtrnáct dní jsem udal čtyřicet veletuctů.""No to snad ne," vyhrkl pan Pritchard, oči vytřeštěné úžasem."Jestli nevěříte, klidně vám ukážu knihu objednávek. Tohle je největší trhák, co jsem v sortimentu zábavnýho zboží kdy měl. Firma na tom už vydělala majlant.""A velkoobchodní cena?" zajímal se pan Pritchard."Víte, o tom bych nerad hovořil, když nejste z oboru. Znáte to, podnikatelská etika."Pan Pritchard přikývl. "No dobře, vzal bych si tedy jeden vzorek za maloobchodní cenu," prohlásil."Jen co se nasnídám. Co můj toust?" obrátil se Horton k Normě."Už se nese," ohlásila provinile, šla za pult a zapnula opékač."Víte, za tenhle úspěch vděčíme psychologii. Uřezaný prsty jsme měli na skladě léta a nikdy moc nešly, ale v tomhle případě zapracuje psychologie. To, že si sundáte botu a ponožku. Nikoho v životě nenapadne, že by se člověk takhle obtěžoval s nějakou napodobeninou. Chlapíkovi, co to vymyslel, to vyneslo hezký peníze.""Já bych řekl, že vy taky nepřijdete zkrátka," poznamenal pan Pritchard obdivně. Najednou se cítil mnohem líp."Nemůžu si stěžovat," přiznal Horton. "Mám tu vzorky i dalších věciček, co by vás mohly zajímat. Jsou jen pro prodejce, ale milerád vám je předvedu. Uvidíte, že vás rozesmějou.""Já bych vzal půl tuctu těch nohou," rozhodl se pan Pritchard."Všecko trojky?"Pan Pritchard se zamyslel. Potřeboval je jako dárky a netoužil po konkurenci. Takový Charlie Johnson by dokázal šprťouchlata prodávat lépe než on. Byl od přírody veselá kopa."Dejme tomu jednu trojku, tři dvojky a dvě jedničky," řekl. "To by bylo tak nejlepší."Déšť začal trochu slábnout a mezi prudšími poryvy už jen kapalo. Juan se s kávou vrátil k oknu. Na talířku měl dosud polovinu koblihy."Myslím, že už to brzo přestane," podotkl. "Před odjezdem bych rád ten zadek ještě trochu protočil.""Já bysem si dal kousek toho kokosovýho dortu," opakoval Beďar."Už nedostaneš," odmítla Alice. "Jinak by nezbylo nic pro platící hosty.""A já snad neplatím?""Jak můžu vědět, jestli dneska ze San Ysidra dovezou další zboží?" pokračovala Alice. "Takže pro všechny případy musím aspoň kousek schovat."Na samém konci pultu stál několikapatrový podnos s cukrovinkami v pestrobarevných obalech. Beďar se zvedl, postavil se před něj a dlouho přemítal. Nakonec se rozhodl, vzal si tři čokoládové tyčinky a strčil je do kapsy. "Jednou Pálkařova bomba, jedno Hnízdečko blaženosti a jedna Kokosová pochoutka," oznámil."To máme dvakrát po pěti plus Kokosová pochoutka za deset centů. V tý jsou navíc celý lískový jádra," upozornila ho Alice."Já vím," řekl Beďar.Sáhla pod pult pro bloček. "Tak to už jsi zase probendil tejdenní vejplatu," sdělila mu.Kapitola 4@LH 3Sotva se Pritchardovi vynořili, Norma vyhrkla:

"Potřebuju se trochu umejt a učesat." Rychle vykročila ke dveřím, ale Alice vyrazila hned za ní."Do koupelny jdu nejdřív já," prohlásila chladně. Norma tedy prošla ložnicí do svého pokoje, zavřela za sebou, a protože v zámku nebyl klíč, zasunula zástrčku, aby nikdo nerušil její soukromí. Úzký armádní kavalec byl neustlaný a u zdi měl Ernest Horton dosud postavený svůj velký kufr se vzorky.Pokojíček byl opravdu mrňavý. U jedné stěny stál prádelník s umyvadlem a džbánem na vodu, nad ním visela lesklá hedvábná dečka s lemem zdobeným třásněmi. Měla růžovou barvu a byla na ní vyšitá zkřížená děla a kytice rudých růží, nad nimiž se skvěla Vojákova modlitba k matce:půlřádekJá v dešti granátů a kulí jen o Tobě, matičko má, snímve víře, že modlitby Tvé ochrání mě před vším zlým,však až válka skončí a prapor náš zas pyšně bude vlát,já navrátím se k Tobě, již vždy nadevšechny budu milovat.půlřádekNorma střelila pohledem k oknu, kudy dovnitř pronikalo světlo zkalené deštěm, vzala do prstů lem výstřihu a obrátila ho. Na rubové straně měla zavírací špendlíkem připevněný malý klíček. Špendlík rozepjala, vytáhla zpod prádelníku kufr, odemkla ho a odklopila víko. Hned navrchu ležela lesklá fotografie ve stříbrném rámečku, na které stálo věnování Se srdečným pozdravem Clark Gable. Norma si ji i s rámečkem koupila v jednom obchodě se suvenýry v San Ysidru.Rychle zajela rukou na dno kufru a nahmatala malou čtverhrannou krabičku. Vytáhla ji, nedočkavě otevřela a přesvědčila se, že prstýnky jsou na svém místě. Potom zastrčila etuji zpátky na dno, víko zase zaklapla, kufr zamkla, zasunula ho zpátky pod prádelník a klíček si připnula pod šaty. Nakonec otevřela zásuvku prádelníku, vyndala kartáč a hřeben a přešla k oknu. Na stěně vedle kretonóvého závěsu s červenozeleným květinovým vzorem měla pověšené zarámované zrcadlo. Stoupla si před něj a začala se prohlížet.Do obličeje jí zvenčí dopadalo olověné světlo. Doširoka rozevřela oči a zářivě se zazubila. Vypjala se na špičky, zamávala čekajícím davům a znovu se usmála. Zajela hřebenem do řídkých vlasů a škubnutím rozčísla nakulmované konečky. Potom ze zásuvky prádelníku vytáhla tužku na obočí a tupou špičkou si ho zvýraznila, aby se jí uprostřed zvedalo, takže její tvář najednou získala překvapený výraz. Pak si začala kartáčovat vlasy, nejprve deset tahů z jedné strany, pak deset z druhé, a přitom se střídavě zvedala na jedné nebo druhé noze, aby si protáhla a zformovala lýtka. Tenhle cvik doporučovala jistá filmová hvězda, jež by sice cvičila, jen kdyby jí za to platili, nohy však měla opravdu krásné.Světlo ještě zesláblo a Norma rychle zabloudila pohledem k oknu. Nechtěla, aby ji při tom jejím groteskním tanci někdo spatřil. Byla jako ledovec, jehož největší část se skrývá pod hladinou, pouze s tím rozdílem, že z ní bylo na první pohled vidět ještě míň. Ta největší, nejlepší a nejkrásnější část jejího já zůstávala pečlivě ukrytá a zapečetěná uvnitř.Knoflík kliky se otočil a zvenčí se kdosi opřel do dveří. Norma se zarazila a na okamžik ztuhla. Pak rychle zvedla ruku a začala si zuřivě třít obočí, povedlo se jí však jedině udělat si na čele velikou šedou šmouhu. Ozvalo se zaklepání. Odložila kartáč na prádelník, uhladila si šaty a šla ke dveřím. Když odšoupla zástrčku a na škvírečku je pootevřela, uviděla před sebou obličej Ernesta Hortona s obloučkem pečlivě zastřiženého knírku nad horním rtem."Chtěl jsem si vzít kufr, aby vám tu nepřekážel," řekl omluvně.Pootevřené dveře se nepohnuly ani o píď."Jste tu na nás všichni tak milý a hodný," vysvětloval Horton, "a tak bych nerad obtěžoval víc, než je nutný."Norma se trošičku uvolnila, jen dech se jí dosud neuklidnil. Otevřela dveře a ustoupila. Horton se rozpačitě usmál, vstoupil dovnitř a zamířil k posteli."Taky jsem neustlal," podotkl, napnul prostěradlo i pokrývku a začal ji uhlazovat."To nic, já to udělám," řekla Norma."Ani jste nepočkala na to spropitný, co jsem vám slíbil," usmál se. "Ale máte ho u mě." Ustlal opravdu zručně, jako kdyby v tom měl letitý cvik."Moh jste to klidně nechat na mně," namítla Norma."Tak, a je to," prohlásil a přešel ke kufru se vzorky. "Můžu ho tu rozbalit? Potřebuju si něco vyndat.""Ale jistě," odpověděla Norma a v očích jí svitl zájem. Položil kufr na postel, otevřel ho a zvedl víko.

Uvnitř měl spoustu úžasných věcí. Byly tu kartónové trubky, z nichž se daly jeden za druhým vytahovat šátky nejrůznějších barev. Byly tu doutníky, které chvíli po zapálení explodovaly, a bombičky, kolem nichž se po výbuchu šířil odporný zápach. Byly tu trumpetky, karnevalové klobouky a čepice z papíru, chechtadla, vlaječky a placky s nejrůznějšími legračními hesly a nápisy. Byly tu hedvábné dečky podobné té na stěně. Zatímco Ernest ze vzorkovnice vybíral šest plochých balíčků s rozdrcenou nohou, Norma přistoupila blíž, aby si všechny ty báječné věcičky prohlédla. Do očí jí okamžitě padly fotografie filmových hvězd. Takové dosud nikdy neviděla. Byly zalité do silné destičky z průhledné umělé hmoty. A kromě toho ji udivilo, jak ty zarámované obrázky o rozměru dvacet krát pětadvacet působí. Díky tomu, že byly do plexiskla zalité trošičku zakřiveně, nebo možná vlivem lomu světelných paprsků, měly hloubku, takže se zdálo, že jsou trojrozměrné.Navrchu ležela věrná podoba usmívajícího se Jamese Stewarta, zpod nějž vykukoval další herec. Nebylo z něj sice vidět nic než vlasy a kousek čela, Norma ale byla hned doma. Oči se jí zaleskly. S dychtivě pootevřenými rty pomalu sáhla do kufru a Jamese Stewarta odsunula stranou. Ano, byl to on. Clark Gable jako živý. Tvářil se velice vážně a hrdě, bradu vyzývavě vystrčenou, oči upřené přímo před sebe. Tenhle obrázek Norma neznala. Hluboce vzdychla a zatajila dech, aby na něm nebylo znát, jak jí buší srdce. Zvedla podobiznu a s očima dokořán se do ní celá zmámená vpila.Ernestovi, který ji pozoroval, její zájem neušel. "To je paráda, co?" prohlásil. "Poslední novinka. Vidíte, jak plasticky ten snímek působí? Jakou má hloubku?"Ohromená Norma mlčky kývla."A ještě něco vám povím," pokračoval. "Dejte na mě, proti týhle věcičce nemají ostatní obrázky na trhu šanci. Je nezničitelná, odolná proti chemikáliím i vlhkosti, nikdy vám nezhnědne. Protože je zatepla zalisovaná do rámečku, vydrží vám věčně."Norma z podobizny nespouštěla oči. Ernest si ji chtěl vzít, její prsty ji však sevřely jako zaťaté paťáty."Kolik?" zachrčela ostře."Tohle je vzorek," vysvětlil Ernest. "Mám ho na ukázku. Není na prodej. Potřebuju ho kvůli objednávkám.""Kolik?" Svírala obrázek tak pevně, až jí prsty dočista zbělely. Ernest jí pohlédl do tváře. Ačkoli se snažila ovládat a dýchat zvolna, nemohl si nevšimnout jejího dychtivého, odhodlaného pohledu, zaťatých lícních svalů a chvějícího se chřípí."V malým přijde na dva dolary," odpověděl. "Slíbil jsem vám pořádnýho tuzéra, ale když vemete zavděk tímhle obrázkem, prosím.""Ano," zachraptěla."V tom případě je váš."Do prstů se jí začala pomalu vracet krev a v očích se jí objevil vítězoslavný záblesk. Olízla si rty. "Děkuju," řekla tiše. "Mockrát vám děkuju, pane." Obrátila podobiznu tváří k sobě a přitiskla si ji do výstřihu. Připadalo jí, že na rozdíl od skla je umělá hmota teplá a měkká."Snad mi bude stačit jen jeden vzorek," poznamenal Ernest. "Víte, musím ještě na jih. Na centrálu se vracím až za šest neděl. Mám v plánu zůstat čtrnáct dní v L.A., a tam se tyhle novinky prodávají jako víno."Norma odnesla obrázek k prádelníku, vytáhla zásuvku, zastrčila ho pod složené šatstvo a zásuvku zase zavřela. "To se asi podíváte i do Hollywoodu, co?" zeptala se."Samozřejmě. Tam jdou na odbyt dokonce líp než v L.A. Kromě toho si chci udělat takovou malou dovolenou. Mám tam spoustu přátel. Budu mít volno, hezky si všechno prohlídnu, navštívím pamětihodnosti i obchodníky z oboru. Prostě zabiju dvě mouchy jednou ranou. Nemůžu si dovolit marnit čas. V jednom studiu mám kamaráda z vojny. Vždycky si spolu trochu vyhodíme z kopejtka. Posledně jsme začali v Melrose Grotto. To je podnik na Melrose hned vedle studia RKO. Páni, to teda byla jízda! Radši vám ani nebudu vykládat, co všechno jsme dělali, ale v životě jsem si tolik neužil. Škoda že ten kamarád musel do práce."Norma zpozorněla jako štěně, které poprvé v životě spatří brouka. "A to von pracuje ve studiu?" zeptala se jakoby mimochodem. "Ve kterým?""Metro-Goldwyn-Meyer," odvětil Ernest. Zavíral vzorkovnici, neviděl jí tedy do obličeje. Neslyšel také, jak sykla, ani nezaznamenal nepřirozený tón, jenž se jí vloudil do hlasu."A bejváte tam často?""Jistě. Willie mi vždycky sežene propustku. Chodím se dívat na natáčení. Willie je

tesař. Pracoval ve studiu už před válkou a po demobilizaci se tam vrátil. My totiž spolu sloužili v armádě. Je to moc fajn chlap. Dovede se odvázat. A kolik vám zná slečen! Ten má tolik telefonních čísel, že jste to v životě neviděla. Píše si je všechny do takového tlustého černého notesu, a ten vám je od první do poslední stránky plnej. Ani si všechny ty slečny nepamatuje."Ernest se začínal rozehřívat. Posadil se na židli u stěny a zasmál se. "Na začátku války byl Willie posádkou v Santa Anně. To jsem ho ještě neznal. Ale když se oficíři dověděli o tom jeho notesu, musel s nima jezdit do Hollywoodu a smlouvat jim schůzky, takže dostal vycházku, kdy si vzpomněl. Nemáte představu, jak si žil, dokud jednotku neodveleli."Během jeho tirády se Normě v očích objevil rozmrzelý výraz a začala žmoulat zástěru. Když nakonec promluvila, hlas jí přeskakoval. "Je mi to sice trochu žinantní, ale nevadilo by vám, kdybysem vás poprosila o laskavost?""Kdepak," ujistil ji Ernest. "Copak potřebujete?""No, kdyby... kdybysem vám dala... dopis a vy jste se náhodou dostal do studia MGM a náhodou se tam někde vyskytoval pan Gable, moh byste mu ho předat?""Pan Gable? Kdo to je?""Clark Gable," řekla přísně."Jo ten. Vy se s ním znáte?"Jistě," ucedila ledově. "Jsem jeho... sestřenice.""Ach tak. No dobře. Jenom nevím, jestli se tam tentokrát dostanu. Proč ten dopis radši nehodíte do schránky?"Norma přimhouřila oči. "Voni mu poštu nedávaj," pronesla záhadně. "Maj tam takovou sekretářku nebo co, a ta mu všechny dopisy pálí.""No to snad ne!" podivil se Ernest. "A proč?"Na chviličku se zamyslela. "Prostě nechtěj, aby je čet.""Ani od příbuzných?""Dokonce ani od sestřenice," potvrdila Norma."A to máte od něho?""Jo." Oči měla už zase vypoulené a rozšířené. "Jasně. Já se tam brzo taky vypravím," pokračovala. "Měla jsem už víc nabídek a jednou jsem se dokonce chystala na cestu, ale bratranec -- jako pan Gable -- mi to rozmluvil. Nejdřív se musíš trochu otrkat, povídá. Tak získávám zkušenosti. V takovýhle jídelně poznáte spoustu všelijakejch lidí. Pozoruju je od rána do večera."Ernest na ni vrhl skeptický pohled. Znal sice ty fantastické zkazky, jak se z číšnice stala přes noc filmová hvězda, v duchu si však říkal, že na to Norma nemá ani poprsí, ani nohy. Vypadaly jako hůlčičky. Na druhé straně ale věděl o několika herečkách, které byly bez nalíčení tak ošklivé, že by je v civilu nikdo nepoznal. O tom se přece psalo. A napadlo ho, že i když na to Norma nevypadá, můžou ji přece na patřičných místech trochu vycpat, a jestli je Clark Gable její bratranec, lepší kvalifikaci by si už ani nemohla přát. Tak to prostě chodí."Víte, myslel jsem, že tentokrát o návštěvnickou propustku Willieho ani prosit nebudu, když jsem tam byl už tolikrát," řekl nakonec. "Ale jestli chcete, zaskočím tam, vašeho bratrance najdu a dopis mu předám. A proč myslíte, že mu tu poštu nedávají?""Potřebujou, aby na ně akorát dřel, a pak ho odhoděj jako starej škrpál," zvolala Norma vášnivě. Zmítaly jí protichůdné pocity. Na jedné straně byla celá u vytržení, na druhé se jí zmocňovala panika. Lhát neuměla a nikdy nic podobného neudělala. Uvědomovala si, že se pustila na dlouhé, vratké prkno nad propastí. Věděla, že jediná Ernestova otázka ji z něj může svrhnout, ale nedokázala si pomoct."Von je totiž skutečně muž s velkým M," prohlásila, "vopravdovej džentlmen. Ty role, co ho nutěj hrát, doslova nesnáší, protože vůbec neodpovídaj jeho nátuře. Kdepak Rhett Butler! Z toho se mu dělalo přímo nanic, protože není žádnej gauner a nerad takový typy hraje."Ernest přivřel oči a zpod přimhouřených řas si ji pátravě změřil. Už tomu začínal rozumět. Pomalu mu svítalo. Bylo to zvláštní, ale Norma najednou jako by trošičku zhezkla. Z její tváře vyzařovala důstojnost, odvaha a opravdový cit. Mohl se jí buď vysmát, anebo předstírat a hrát s ní. Být v tu chvíli v místnosti ještě někdo jiný, například další muž, pravděpodobně by udělal to první, aby si od něj nevysloužil posměch. A žertoval by o to víc, že by mu bylo trapně, poněvadž z té dívky zářilo něco, co bylo nesmírně silné a čisté. Právě díky takovému zanícení dokáže novicka proležet celé noci na kamenné podlaze před oltářem. Z téhle přímo tryskala esence lásky tak obrovskou silou, jakou dosud nikdy u

nikoho nepoznal."Já mu ten dopis vemu," prohlásil. "Povím mu, že mu ho posílá sestřenice."Norma se zatvářila vyděšeně. "To ne," vyhrkla, "já bysem ho radši překvapila. Řekněte mu jenom, že je od přítelkyně. To stačí.""Kdy si tak představujete, že byste tam nastoupila?" zeptal se Ernest."No, pan Gable tvrdí, že bysem ještě měla rok počkat. Prej jsem moc mladá a potřebuju poznat lidi. Někdy mě to ale dost unavuje. Chtěla bysem už bejt zpátky ve svým domě s těma dlouhejma tlustejma závěsama a velikánskou pohovkou a sedět zase s Betty Davisovou a Ingrid Bergmannovou a Joan Fontainovou, protože s těma vostatníma, co se pořád jen rozváděj, já nepeču. My se bavíme o vážnejch věcech a věčně se učíme, protože jenom tak se člověk může vyšvihnout a proslavit se. A spousta hvězd se taky chová hnusně ke svejm ctitelům. Nechtěj se jim podepsat na památku a tak, ale to my ne! Myslím herečky jako já. Někdy dokonce pozvem pár holek rovnou z ulice jen tak na čaj a úplně normálně si s něma -- s nima -- povídáme a tak, protože moc dobře víme, že za všechno vděčíme věrnosti těch, co nás obdivujou." Celá se třásla hrůzou, nedokázala ji však potlačit. Odvážila se po tom vratkém prkně příliš daleko, nemohla se už vrátit, a musela tedy zákonitě spadnout."To jsem vás asi špatně pochopil," prohlásil Ernest. "Vy už jste ve filmu hrála? Takže jste hvězda?""Jo," odpověděla. "Ale podle jména, pod kterým pracuju tady, byste mě nepoznal. V Hollywoodu vystupuju pod jiným.""A jakým?""To vám nemůžu říct. Jste tu jedinej, kterej to o mně ví. Víďte, že to nikomu neprozradíte?"Překvapený Ernest se chvíli nezmohl na slovo. "Ne," ubezpečil ji nakonec, "když nechcete, neprozradím.""Moje tajemství musí zůstat zachováno," zadeklamovala."No jistě," přitakal. "Prostě mi ten dopis dáte a já už se postarám, aby ho dostal.""Postaráte se, aby kdo dostal co?" ozvala se ode dveří Alice. "Copak tu vy dva vyvádíte?" Její oči podezřívavě přejely po celé místnosti, pak sklouzly po kufru se vzorky ležícím na posteli, spočinuly na polštáři, prozkoumaly přehoz a přesunuly se na Normu. Sjely jí po nohou, na chviličku se zastavily na sukni, váhavě se zarazily v pase a nakonec se vpily do jejího zrudlého obličeje.Normě se z rozpaků udělalo zle a na tváři jí naskákaly rudé skvrny. Alice založila ruce v bok a čekala."Já jen přišel odstěhovat kufr se vzorkama, aby nepřekážel, a tady slečna mě požádala, abych jejímu bratranci v L.A. předal dopis," řekl Ernest chlácholivě."Žádnýho přece nemá, a v L.A. už vůbec ne.""Ale ano, má," odporoval jí Ernest navztekaně, "já ho znám."Hněv, který se v Alici už od rána hromadil, si teď našel cestu ven. "Tak heleďtese," štěkla, "ficky mi tady žádnej cesťák šulit nebude!""Já jí přece nic neudělal," ohradil se Ernest. "Ani prstem jsem se jí nedotknul.""Ne? Tak co teda pohledáváte v její ložnici? Jen se podívejte, jak se tváří!" Zmocnila se jí hysterie. Začala chraptivě křičet, vlasy se jí svezly do čela a do vypoulených očí vhrkly slzy. Rty měla sveřepě sevřené jako boxer, jenž buší do protivníka, který už šel dávno k zemi. "Nic takovýho trpět nebudu. Co si sakra myslíte? Že potřebuju, aby mi ji někdo zbouchnul? Aby se mi tu motali nějaký parchanti? A to jsme vám dali vlastní postele!""Povídám vám, že tu k ničemu nedošlo!" rozkřikl se Ernest. Tváří v tvář tomu šílenému výbuchu byl absolutně bezmocný. Připadalo mu, že jakýkoli protest bude vypadat jako přiznání viny. Vůbec nechápal, co ji to popadlo. Cítil, jak se mu z té nespravedlnosti zvedá žaludek, a s ním se v něm vzdouvá prudký hněv.Norma, která tam jen mlčky stála s otevřenými ústy, chytila toho bacila hysterie rovněž. Těžce oddychovala a z prsou se jí dralo hvízdavé chrčení. Ruce se jí mlely, jako kdyby se jedna pokoušela tu druhou zničit.Alice k ní přiskočila, pravou ruku neženský sevřenou v pěst s prsty těsně u sebe, vystrčenými klouby a palcem svrchu přitisknutým na ohnutý ukazováček. V hlase jí bublal tak příšerný vztek, že jí skoro nebylo rozumět. "Vypadni! Pakuj se odsud! Třeba ven na déšť!" Vrhla se na ni a Norma vyděšeně vykřikla a ucouvla.V té chvíli se ozvaly rychlé kroky a ode dveří ostře práskl Juanův hlas: "Alice!"Zarazila se, čelist jí spadla a v očích se jí objevil strach. Juan vešel dovnitř, palce zaháknuté za kapsy modráků, a mrštně jako kočka se k ní přitočil. Prsten na

amputovaném prostředníku se v olověném světle od okna nazlátle leskl.Alicin vztek vmžiku vystřídal strach. Celá se nahrbila a začala kolem nohou postele couvat, dokud nenarazila na stěnu."Nebij mě," zašeptala. "Prosím tě, jenom mě nebij!"Přistoupil k ní a zvolna ji uchopil nad loktem. Tentokrát se nedíval skrz ni ani někam do dálky. Skutečně ji vnímal. Pomalu ji otočil, přešel s ní pokoj, vyvedl ji ze dveří a zavřel za sebou. Ernest s Normou osaměli.Civěli na dveře a málem zapomínali dýchat. Juan odvedl Alici k manželské posteli a jemně ji obrátil. Bezvládně se zhroutila na pelest, padla na záda a vytřeštila na něj oči. Sebral z čela postele polštář, vsunul jí ho pod hlavu a levou rukou s amputovaným prstem a zlatým kroužkem ji něžně pohladil po tváři. "To bude zas dobrý," řekl tiše.Zkřížila ruce, položila si je na obličej a přidušeně se rozeštkala ostrými suchými vzlyky.Kapitola 5

Bernice Pritchardová s dcerou a manželem zaujali místo u stolku vpravo od vchodu do jídelny. Sesedli se těsně k sobě, protože rodiče měli pocit, jako by jim hrozil nějaký útok, a Mildred se zdálo, že by je měla chránit. Často se podivovala, že v tomhle ošklivém zlém světě vůbec dokážou přežít. Připadali jí jako naivní bezbranná děcka, a pokud šlo o matku, v podstatě se nemýlila. Přehlédla však, že dítě je tvor nezničitelný, nezlomný a vytrvalý, takže vždycky dosáhne svého. O Bernice to rozhodně platilo. Byla to žena s velice hezkou tváří a rovným nosem, ale protože dlouhá léta nosila skřipec, chrupavka se jí u kořene zúžila, a v místě, kde na ni tlačila pérka kobylky, jí zůstaly červené skvrny. Oči měla fialkové a vzhledem ke své krátkozrakosti působila zasněně a jakoby pohroužená do sebe. Nosila šaty upomínající na doby, kdy ženy ještě zdůrazňovaly svůj půvab a delikátnost. Občas si dokonce vzala fiží nebo staročitou jehlici a dávala si záležet, aby její blůzičky s límečkem a manžetami jako padlý sníh vždy zdobila krajka či výšivka. Používala levandulovou toaletní vodu, ale její pleť, oděv i kabelka vydávaly kromě vůně i téměř nepostřehnutelný nakyslý pach, jehož původcem byla ona sama.
Nohy s hezky formovanými kotníky obouvala do velice drahých, většinou kozinkových šněrovacích botek s mašličkou na nártu. Dětsky měkká ústa s pokleslými koutky prozrazovala, že není příliš průbojná. Moc toho nenamluvila, mezi známými se však těšila pověsti hodné a moudré ženy, protože o každém -- včetně lidí, které bůbec neznala -- říkala jen samé hezké věci a s výjimkou parfémů a jídla neměla na nic vlastní názor. Na mínění druhých reagovala jen tichým úsměvem, jako by jim je odpouštěla, ve skutečnosti však vůbec neposlouchala, co jí kdo vykládá. Bývaly doby, kdy ten úsměv plný laskavé shovívavosti, s nímž matka přijímala její politické a ekonomické přednášky, vháněl Mildred do očí slzy vzteku. Trvalo jí velice dlouho, než pochopila, že nikdy nevěnuje pozornost ničemu, co se netýká konkrétních osob, míst a věcí. Jestliže však šlo o barvu a cenu jakéhokoli zboží, nezapomněla jediný detail. Vybavovala si například naprosto přesně, kolik dala před sedmi lety za černé semišové rukavičky, co tak ráda nosila. Stejnou slabost jako pro rukavice měla i pro prsteny. Vlastnila jich spoustu, ale ať už si vzala kterýkoli, vždycky jen jako doplněk diamantového zásnubního prstýnku a zlatého snubního kroužku. Ty odkládala pouze před koupelí. Nesundávala je, ani když prala hřebeny a kartáče, protože zlato i drobné diamanty po lázni ve čpavkové vodě nádherně zářily.
Manželství ji docela uspokojovalo a svého muže, o jehož slabostech, libůstkách a tužbách věděla své, měla upřímně ráda. Protože však trpěla fyzickou anomálií zvanou atrézie, které se mezi lidmi někdy říká jeptiščin závoj, nepřinášel jí manželský styk žádný požitek. Kromě toho dala příroda jejímu tělu do vínku i kyselost, bez jejíž umělé neutralizace by byla ani nepočala. Obě vady ale považovala za naprosto normální, a cokoli jiného tudíž za abnormální a nevkusné. O nevázaných ženách se

vyjadřovala jako o "ženštinách" a tak trochu je litovala, podobně jako alkoholiky a narkomany.
Manželovi se podvolovala, ale dávala mu tak vytrvale najevo lehkou nechuť, až se jí podařilo jeho libido si podřídit, a posléze ho zcela zadusit. Nakonec po ní zatoužil už jen výjimečně a věřil, že přichází do let, kdy na takových věcech nezáleží.
Jistým způsobem byla opravdu velice schopná. V její domácnosti panovala čistota, pořádek a pohoda a vařilo se zdravě, výživně a bez chuti. Koření nepoužívala, protože dávno věděla, že ostrá jídla v mužích vyvolávají chlípné choutky. Díky její kuchyni, která nevzbuzovala žádný apetit, neměl nikdo z rodiny problémy s nadváhou.
Její známé ji považovaly za nesmírně milou a nevšedně obětavou. Tvrdily, že je učiněná světice, a ona zase říkávala, že tak báječné a věrné přítelkyně si snad ani nezaslouží. Milovala květiny a věnovala spoustu času jejich přesazování, zaštipování, hnojení a řezání. Po domě měla tolik váz s tak krásně naaranžovanými kyticemi, že to tam podle spřátelených dam vypadalo úplně jako v květinářství.
Medikamenty odmítala a často tiše trpěla zácpou tak dlouho, dokud jí od přetlaku neulevily fyzikální zákony. Protože ji nikdy nepostihlo žádné vážnější onemocnění ani zranění, nedokázala posoudit, co je opravdová bolest, a jestliže ji tedy trošku píchlo v boku, louplo v zádech nebo zabolelo u srdce od zaražených větrů, hned se chystala rozžehnat se světem. Když se měla narodit Mildred, byla si také jistá, že zemře, a tak raději uspořádala své záležitosti, aby manželovi svůj odchod ulehčila. Napsala mu dokonce dopis, který měl otevřít až po její smrti. Radila mu, ať se znovu ožení, aby dítě mělo alespoň nevlastní matku. Později to psaní zničila.
Tělesně i duševně byla těžkopádná a líná a jen chabě se bránila tajné závisti, že zatímco ona se životem vleče jako šedý stín, ostatní si ho užívají. A protože mu v podstatě nerozuměla, řídila se v něm ustálenými pravdami. Vzdělání má cenu. Sebeovládání je nutné. Všechno má své místo i čas. Cestování rozšiřuje obzory. Právě tenhle axiom ji přiměl k rozhodnutí jet na dovolenou do Mexika. Sama si ani neuvědomovala, jak si ji vymohla. Byl to dlouhý a pomalý proces, v němž sehrálo roli tolik náznaků, přímých návrhů i skrytých výhrůžek, že nezbylo než kapitulovat. Přitom se jí nijak zvlášť nechtělo a jela hlavně proto, aby o tom mohla vyprávět přítelkyním. Její manžel po cestování netoužil už vůbec, ale dělal to pro rodinu, a kromě toho si říkal, že ho to aspoň kulturně povznese. Mildred jet chtěla, ne však s rodiči. Dychtila poznávat nové nevšední lidi, a tím pádem se také stát novým nevšedním člověkem. Byla totiž přesvědčená, že se v ní skrývají hluboké, dosud nepoznané emoce, a v tom se asi nemýlila. Skrývají se totiž skoro v každém.
Přestože Bernice Pritchardová považovala pověrčivost za směšnou, přisuzovala velký význam zlým znamením. Bála se, že porouchaný autobus na začátku cesty je předzvěstí dalších problémů, které jim nakonec celou dovolenou zkazí. Navíc jí neušlo, že i manžel je nervózní. Když se v noci převalovala na Chicoyovic posteli, protože kvůli jeho ustavičnému vzdychání nemohla usnout, pokusila se ho uklidnit. "Uvidíš, že až se vrátíme domů, bude nám to všechno připadat jako jedno velké dobrodružství," řekla. "Už tě slyším, jak vyprávíš, co všechno jsme zažili. Určitě se tomu budeš smát."
"Asi máš pravdu," odpověděl.
Ty dva spojoval cit podobný sourozenecké lásce. To, čeho se ženě nedostávalo, z ní v očích pana Pritcharda dělalo dámu. Nemusel se nikdy obávat, že mu bude nevěrná. Tušil, že je frigidní, ovšem u dámy to považoval za zcela patřičné. Svoji nervozitu, noční můry a řezavou bolest, jakou občas cítil v břiše, připisoval přílišnému holdování kávě a nedostatku pohybu.
Líbily se mu její hezké vlasy, vždycky čerstvě umyté a naondulované, byl rád, že se tak úpravně obléká, a dělalo mu dobře, že ji lidé chválí, jaká je hospodyňka a jaké má krásné květiny. Byl pyšný, že má tak skvělou manželku. Dala mu zdravou

dceru a vychovala z ní pořádnou dívku.
A Mildred byla opravdu pořádná, jen co je pravda. Přerostla ho o pět centimetrů, a matku dokonce o deset. Zdědila po ní fialkové oči i slabozrakost, takže když potřebovala pořádně vidět, musela si nasadit brýle. Byla dobře rostlá, měla silné nohy se štíhlými pevnými kotníky, a díky sportu i tvrdá, vypracovaná hladká stehna a hýždě. Hrála dobře tenis a v univerzitním basketbalovém týmu jí přiděliili post rozehrávačky. Pyšnila se velkými pevnými ňadry a matčinou fyziologickou anomálií netrpěla, takže už prožila dvě lásky, které ji plně uspokojily, a teď jen toužila po stálém vztahu.
Po otci měla výraznou bradu, zato ústa plná, měkká a trochu smutná. Díky brýlím se silnými černými obroučkami vypadala jako studijní typ, a když ji noví známí viděli při tanci bez nich, vůbec ji nepoznávali. Tančila dobře, třebaže trošičku strojeně, ale to bylo zřejmě tím, že jako aktivní sportovkyně vkládala do tance příliš velké úsilí a nedokázala se uvolnit. Kromě toho měla tendenci partnera vést, což by však muž s pevným postojem dokázal zlomit.
Pevné postoje zastávala i Mildred, a to k neuvěřitelné spoustě problémů. Brala se za nejrůznější chvályhodné věci. Otci absolutně nerozuměla. Neustále ji mátl. Na její rozumné, logické a inteligentní argumenty reagoval mnohdy tak nechápavě a hloupě, až ji to děsilo. Jenomže pak řekl nebo udělal něco tak chytrého, že si musela poopravit mínění. Sotva si ho úhledně zařadila a přidělila mu nálepku nenasytného, vydřidušského krutého obchodníka, vyvedl ji z konceptu skutkem či myšlenkou, které dokazovaly, že umí být i laskavý a vnímavý.
Podobně jako on nevěděl nic o tom, čím se trápí a co ji zajímá, ani ona neměla nejmenší ponětí o jeho citovém životě. Domnívala se ostatně, že muži středního věku žádný ani nemají. Bylo jí jedenadvacet, a tak si zcela zákonitě myslela, že v padesátce je člověk vyprahlý na troud. K tomu přesvědčení ji dovedlo zjištění, že staří lidé postrádají jakoukoli fyzickou přitažlivost. Představa zamilovaného padesátníka či padesátnice jí připadala nechutná.
Ať k sobě s otcem měli jakkoli daleko, mezi ní a matkou zela hluboká propast. Ženu bez jediné silné tužby, pro jejíž naplnění by mohla žít, musela dívka s hlavou plnou snů považovat za bytost, se kterou si nemá co říct. Když se poprvé pokusila matce sdělit, co jí hárá v duši, a nalézt u ní porozumění, setkala se s tak naprostým nepochopením, že se zase stáhla do sebe. Dlouho se pak nesvěřovala nikomu, protože všechny ženy jí připomínaly matku, a tak se cítila velmi osamělá. Její bezvýhradnou důvěru získala až svalnatá mladá tělocvikářka, která se studentkami trénovala lední hokej, softball a lukostřelbu, jenomže ta toho zneužila a chtěla se s ní vyspat. Pro Mildred to byl šok. Vzpamatovala se z něj, teprve když ji do postele zlákal jistý student strojařiny s nepoddajnými vlasy a vemlouvavým hlasem. Nechávala si teď věci pro sebe, myslela si svoje a trpně čekala, až ji smrt, sňatek či náhoda od rodičů osvobodí. Měla je však ráda, a kdyby si uvědomila, že si vlastně přeje, aby zemřeli, jistě by se zhrozila.
Ačkoli Pritchardovi k sobě měli dost daleko, na první pohled by to nikdo nepoznal. Oslovovali se "miláčku", "drahoušku" a "zlatíčko", ale to, co spojovalo Juana a Alici Chicoyovy, by mezi nimi nemohlo nikdy vzniknout. Těsné a plnohodnotné vztahy udržovala Mildred s lidmi, které její rodiče neznali. Jednak nemohli, a jednak ani nesměli. Mladé ženy, jež tančily nahé na pánských jízdách, považoval její otec za zkažené, nikdy by však nepokládal za nemorálního sebe, vždyť se na ně přece jenom díval, tleskal jim a dával jim peníze.
Na manželčino naléhání se z výchovných důvodů párkrát pokusil Mildred varovat, aby si dávala pozor na muže. Naznačil jí, že má bohaté zkušenosti, a upřímně tomu věřil, ačkoli s výjimkou toho, co znal z doslechu, je tvořilo pouze to, co mu poskytla jedna návštěva nevěstince, občasná pánská jízda a manželčina netečná povolnost.

Teď tedy seděli pohromadě u stolku v jídelně. Mildred měla na sobě svetr, plizovanou sukni a mokasíny. Paní Pritchardová si s sebou vzala tříčtvrteční černý liščí kožich, který jí manžel odložil na věšák vedle sebe. Chránil ten plášť jako oko v hlavě. Pomáhal jí do něj, a jakmile ho sundala, odebíral jí ho a dbal, aby byl řádně pověšený, a ne jen tak ledabyle pohozený. Pokud mu kožešina připadala pocuchaná, načechrával ji rukou. Měl ten plášť rád, byl hrdý na to, kolik za něj zaplatil, pyšnil se, když ho měla manželka na sobě, a dělalo mu dobře, jestliže se ostatní ženy dohadovaly, kolik asi stál. Protože černá liška je poměrně vzácná, představoval slušnou investici a pan Pritchard se domníval, že by se s ním podle toho mělo zacházet. Byl to vždycky on, kdo upozornil, že je nejvyšší čas dát ho na léto do úschovy ke kožešníkovi. Nepřál si, aby ho manželka do Mexika brala, protože je to tropická země, a navíc se hemží lupiči, kteří by ho mohli ukrást. Paní Pritchardová s tím však nesouhlasila. Hodlali přece navštívit Los Angeles a Hollywood, a kromě toho slyšela, že v Mexico City bývá v noci chladno. Kapitulovat nepřišlo panu Pritchardovi nijak zatěžko, protože kožich byl odznakem jejich postavení. Hlásal, že jsou úspěšní, konzervativní a rozumní lidé. A když má člověk kožich a elegantní zavazadla, hned se s ním podle toho jedná.
Teď visel kožich na háčku hezky vedle něj a pan Pritchard ho obratně pročísl prsty, aby oddělil dlouhé chlupy od husté spodní srsti. Když k Pritchardovým z ložnice dolehl chraplavý křik, jak Alice ječela na Normu, okamžitě se sesedli co nejtěsněji k sobě. Ta primitivnost a vulgárnost je všechny naprosto šokovala. Mildred se vyhnula matčinu pohledu a zapálila si. Kouřit začala teprve před půl rokem, kdy oslavila jedenadvacáté narozeniny a dosáhla plnoletosti. Paní Pritchardová jí tehdy ztropila scénu. Od té doby o tom sice víckrát nepromluvila, ale dělala aspoň nesouhlasné grimasy.
Déšť ustal a na střechu už kapalo jen z dubů. Umlácená půda byla napitá jako houba a těžké, vlhkem a jarem nalité klasy ohnuté lijavcem polehávaly ve znavených vlnách. Po polích zurčely a bublaly tenounké pramínky i silnější potůčky, jak si voda hledala odtok. Její šum byl slyšet odevšad a ve škarpách u silnice stála tak vysoko, že se místy přelévala přes vozovku. Zlatavě rudé vlčí máky měly strhané okvětní plátky a lupiny se ztěžklými nalitými paličkami ležely stejně bezmocně jako obilí.
Nebe se začínalo vyjasňovat. Mezi cáry trhajících se mraků probleskovala nádherně čistá obloha, po níž už pluly jen hedvábné obláčky. Tam nahoře dul prudký vítr, který je načechrával, rozfoukával a zase sháněl dohromady, u země se však vzduch ani nepohnul a byl cítit červy, mokrou trávou a obnaženými kořeny. Od jídelny a autoservisu Rebel Corners stékala voda mělkými korýtky do hlubokého příkopu u silnice, který ji odváděl dál. Čistě umytý autobus svítil hliníkovým nátěrem. Z boků mu dosud odkapávalo a přední sklo měl kropenaté deštěm. V jídelně začínalo být trochu moc teplo.
Beďar odešel za pult, že trochu pomůže. Bylo to vůbec poprvé, co ho něco podobného napadlo. Ve všech předchozích místech práci nenáviděl, a s ní automaticky i svého šéfa. Teď měl ale plnou hlavu ranního rozhovoru a v duchu pořád slyšel Juana: Hele, Kite, utři si ruce a skoč se podívat, jestli už má Alice hotový kafe, buď tak hodnej! V životě mu nic neznělo líbezněji. A protože se chtěl svému zaměstnavateli nějak zavděčit, vymačkal pro Pritchardovy šťávu z pomerančů, donesl jim kávu, teď míchal vajíčka, a zároveň se pokoušel hlídat topinkovač.
"Udělejte nám všem míchaná," poručil si pan Pritchard. "To bude nejsnazší. Moje tam nechte trochu déle, aby byla hezky suchá."
"Dobře," kývl Beďar. Pánev byla příliš horká, takže se vajíčka dělala moc zprudka, a jak prskala a lupala, stoupal z nich pach mokrého slepičího peří.
Mildred, která seděla s nohou přes nohu, měla sukni přiskřípnutou pod kolenem, a Beďara tedy napadlo, že z opačné strany stolu jí určitě budou vidět stehna. Hrozně toužil jít a podívat se. Nesčíslněkrát tím směrem nepozorovaně střelil přimhouřenýma

očima, jestli se mu je nepoštěstí zahlédnout. A protože nechtěl, aby ho přistihla, vymyslel rafinovaný plán. Pokud se Mildred nepohne do té doby, než jim půjde vejce servírovat, vezme si přes ruku ubrousek, a až před ně postaví talíře, obejde stůl a na zpáteční cestě tak po třech metrech nechá ubrousek jakoby náhodou upadnout. Pak se skloní a zpod paže se Mildred na nohy podívá. Ubrousek měl už přichystaný a teď se činil, aby vejce dodělal, dřív než si poposedne. Zamíchal, a protože se už začínala přichytávat, zlehka je vařečkou podebral a oddělil od přismahlé vrstvy na dně pánve. Jídelnou zavanul zápach spáleniny. Mildred vzhlédla a neušlo jí, jak Beďarovi svítí oči. Sklopila zrak, a protože si všimla, že má vyhrnutou sukni, stáhla si ji. Beďar, který ji kradmo sledoval, se dovtípil, že ho nachytala na švestkách, a na tvářích mu naskočily krvavě rudé skvrny.
Z pánve už stoupal tmavý kouř, z topinkovače namodralý. Dveře ložnice se otevřely, do sálu tiše vešel Juan a zavětřil.
"Bóže nebeskej," vyhrkl, "co to tady vyvádíš, Kite?"
"Snažím se pomoct," vysvětlil Beďar rozpačitě.
Juan se usmál. "To jseš hodnej, ale vajíčka bys asi měl přenechat jinejm." Sundal horkou pánev ze sporáku, postavil ji i se spálenou smaženicí do dřezu a roztočil kohoutek. Pánev chvilku naříkavě bublala a syčela, ale pak ji voda umlčela.
"Hele, Kite, skoč ven a nakopni motor. Jestli nenastartuje, tak ne abys šahal na sytič, nebo to akorát uchlastáš. Když ti nechytí hned na první pokus, sundej víčko rozdělovače a vysuš kontakty. Třeba se do něj dostala voda. Až naskočí, nech ho pár minut jít na volnoběh, pak tam hoď jedničku a trošku protoč kola. Dávej ale bacha, ať to z těch koz celý neslítne! Takže hezky piánko."
Beďar si otřel ruce. "Nemám se nejdřív mrknout na maznici, jestli nechce doplnit?"
"To bys moh. Však víš, co je potřeba. Máš pravdu, podívej se. Ráno mi šmír na čepu připadal dost ztvrdlej."
"Třeba se už sklepal a maznice chodí," podotkl Beďar. Juanova důvěra mu dělala tak dobře, že na nohy Mildred Pritchardové úplně zapomněl.
"Poslyš, Kite, mně je sice jasný, že nám ten autobus hned tak někdo neukradne, ale stejně na něj dávej pozor." Beďar se šéfovu žertíku pochlebovačně zasmál a vyšel ze dveří. Juan zvedl hlavu a podíval se přes pult. "Manželka nějak není ve svý kůži," oznámil. "Máte ještě nějaký přání? Třeba kafe?"
"Ano," odpověděl pan Pritchard. "Mohl byste nám udělat jiná vajíčka, když je ten mladík spálil? Moje paní je ráda hezky řídká..."
"Pokud jsou ovšem čerstvá," skočila mu do řeči manželka.
"Pokud jsou ovšem čerstvá," opakoval po ní. "Já je zas radši sušší."
"Ale to víte, že jsou čerstvý," zahlaholil Juan. "Zrovna jsme je vytáhli z lednice."
"Chladírenská vejce já ale nemůžu," namítla paní Pritchardová.
"No, z chladírny jsou, to vám zakrejvat nebudu."
"V tom případě bych si vzala jenom koblihu," řekla paní Pritchardová.
"Taktéž," ozval se její manžel.
Juan se s nepokrytým obdivem podíval Mildred na nohy. Blýskla po něm pohledem. Pomalu zvedl hlavu a z tmavých očí mu zazářilo takové potěšení, až se začervenala. V podbřišku se jí rozlilo teplo a po těle ucítila lehké mravenčení.
"No..." Odvrátila se. "Pro mě asi taky ještě trochu kávy, a možná i koblihu."
"Jenomže zbejvaj už jenom dvě," odpověděl. "Víte co, já vám k nim dám šneka a vy už se nějak podělíte."
Venku se rozeřval motor, za okamžik se ale ztišil a začal spokojeně příst.
"Podle zvuku šlape dobře," poznamenal Juan.
Ze dveří ložnice tiše, téměř potají vyklouzl Ernest Horton, neslyšně za sebou zavřel a pustil se k Pritchardovic stolu. "Tady máte," položil před pana Pritcharda šest tenkých balíčků. "Šestkrát, jak jste chtěl."

Pan Pritchard vytáhl peněženku. "Budete mít nazpátek na dvacet dolarů?" otázal se.
"Bohužel."
"Vy byste neměl drobné za dvacetidolarovku?" obrátil se pan Pritchard na Juana.
Juan stiskl na pokladně knoflík NO SALE, že nebude markovat, a odtáhl pacičku přidržující bankovky v zásuvce. "Akorát dvě desetidolarovky."
"To by šlo," řekl Ernest Horton a jednu si vzal. "Od vás mám dostat devět, takže tady je dolar, a jsme si kvit."
"Co je to?" zajímala se paní Pritchardová. Vzala vrchní balíček do ruky, ale manžel jí ho odebral. "Kdepáák," zazpíval rozverně.
"Na co to máš?"
"To je moje tajemství," odpověděl záhadně. "Brzy uvidíš."
"Nějaké překvapení?"
"Správně. Jenomže hodná holčička nestrká nosánek do věcí, které se jí netýkají." Když byl pan Pritchard v dobrém rozmaru, nazýval manželku holčičkou a ona se tomu automaticky přizpůsobovala.
"A dy se na to pšekvapení může hojčičta toutnout?"
"To se uvidí," prohlásil a zastrčil štůsek plochých balíčků do kapsy saka. Už se těšil, jak se vbelhá domů. Dokonce vymyslel, jak tu scénku vylepší. Noha ho bude bolet tak strašně, že si sám ani nedokáže stáhnout botu s ponožkou, a poprosí manželku, aby mu pomohla. Už se nemohl dočkat, jak se bude tvářit. To bude legrace! Až uvidí, že má nohu namaděru, určitě z toho bude mít málem smrt.
"Tak co je to, Elliotte?" zeptala se trochu rozladěně.
"Však se to dozvíš, holčičko, ale teď už to prostě z té své roztomilé hlavinky pusť. Poslyšte," obrátil se na Ernesta, "mám nápad. Pak ho spolu probereme."
"To víte," opáčil Ernest, "mít nápad je ze všeho nejdůležitější. Má cenu zlata. Ale opravdu dobrej, ne jen tak nějaká opičárna. Žádnej tahák, ale trhák, jak se říká v Hollywoodu. Tak se totiž posuzujou náměty. To se veme film, co vydělal hromadu peněz, a trochu se předělá, aby přitáhnul další diváky. Nic světobornýho, právě tak akorát, a jste v suchu."
"To zní rozumně," souhlasil pan Pritchard. "Máte pravdu, na tom něco je."
"Jenomže zas tak jednoduchý to není," pokračoval Ernest. Posadil se na stoličku a přehodil nohu přes nohu. "To byste nevěřil, jak se člověk může seknout. Víte, já vymyslel jednu takovou věcičku a říkal jsem si, že si budu už jenom lebedit a počítat penízky, ale šeredně jsem se splet. Vycházel jsem z toho, že na světě je spousta cesťáků jako já, co rajzujou jen s jedním kufrem a musejí do něj pobrat všechno. Jenomže občas se stane, že se člověk potřebuje ukázat na výroční obchodní konferenci nějaký firmy nebo si chce s dámou vyrazit do lepšího podniku.
Pro ten případ byste měl mít s sebou taky smoking. Ale ten zabere dost místa, a přitom ho za celou cestu vytáhnete sotva párkrát. A to mě právě přivedlo na ten nápad. Řekl jsem si, že když máte kvalitní večerní oblek -- nějakej tmavomodrej nebo skoro černej, popřípadě pepř a sůl -- potřebujete už vlastně jenom jednoduchý hedvábný návleky na klopy a na kalhoty hedvábný připínací lampasy, a můžete si tmavej odpolední oblek jednoduše přeměnit na smoking. Dokonce jsem na ty návleky a lampasy vymyslel i zvláštní pouzdro."
"Poslyšte," vyhrkl pan Pritchard, "to je ale chytré! Sám bych teď v kufru snesl místo na smoking. Ten váš nápad by mě vážně moc zajímal. Kdyby se to dalo patentovat a udělala se tomu pořádná reklamní kampaň, třeba byste do ní mohl zaangažovat nějakou velkou filmovou hvězdu, která by..."
Ernest rozhodil rukama. "Přesně takhle jsem si to taky maloval," prohlásil. "Jenomže jsem byl úplně vedle, zrovna jako teď vy. Všecko jsem si to pěkně nakreslil, včetně miniaturních oček z hedvábný nitě na nohavice, do kterejch by se ty lampasy zapínaly na háčky. Jenomže můj kamarád, co cestuje v konfekci jedný velký firmy, mě rychle vyvedl z omylu." Zasmál se. "Měl bys okamžitě na krku všechny krejčí a výrobce konfekce, vysvětlil mi.

Prodávají smokingy po padesáti až sto padesáti dolarech za kus, a ty hodláš vyrukovat s něčím, co přijde na deset a připraví je o kšeft? Hnali by tě tak rychle, že by ses zastavil až za hranicí!"
Pan Pritchard zamyšleně kývl. "Pravda, na tom něco je. Musí se chránit, a svoje akcionáře taky."
"Moc mě teda nepovzbudil," pokračoval Ernest. "Já čekal, že už budu jenom hezky sedět se založenýma rukama a počítat výnosy. Říkal jsem si, že by to mohli ocenit i lidi, co často někam lítají a do letadla si smějí vzít zavazadla jen do určitý váhy. Takovej člověk by vlastně měl dva obleky, ale vážily by jako jeden. A taky mě napadlo, že by se toho mohli chytnout i klenotníci. Že by třeba ty lapmasy a návleky prodávali rovnou s knoflíčkama do náprsenky a do manžet. I když tím jsem se zatím moc nezabejval. S nikým jsem to nekonzultoval, ale možnost by to určitě taky byla."
"My dva bychom si asi měli pořádně popovídat," navrhl pan Pritchard. "Už jste si to dal patentovat?"
"Ještě ne. Nechtěl jsem vyhazovat peníze, dokud nezjistím, jestli by o to byl zájem."
"Hm, možná je to tak lepší," řekl zamyšleně pan Pritchard. "Takový znalec v oboru průmyslového práva si určitě dá pořádně zaplatit. Asi děláte správně." Rychle změnil téma. "Kdypak se pojede?" zeptal se Juana.
"Musíme počkat na dálkovou linku. Staví tady kolem desátý. Většinou doveze nějaký kusový zásilky a pár pasažérů, co pak s náma pokračujou dál. Takže vyrazit můžeme jako obvykle, zhruba o půl jedenáctý. Nemáte zatím eště na něco chuť? Co třeba kafe?"
"Já bych si dal," souhlasil pan Pritchard.
Juan mu kávu donesl a podíval se z okna na autobus, kterému se kola dosud otáčela ve vzduchu.
"Máme pořád aspoň hodinu," poznamenal.
Za rohem budovy se vynořil vytáhlý, nahrbený stařík. Byl to cestující, jenž dostal Beďarovu postel. Otevřel dveře, vešel do jídelny a posadil se na vysokou stoličku. Muselo mu být už hodně přes šedesát. Hlava na krku tenkém jako stvol a ztuhlém artritidou mu visela dolů, takže špičkou nosu mířil k zemi. Obočí měl převislé jako skyeteriér a masitý horní ret s hlubokou rýhou mu přes horní zuby přečníval tak daleko, že vypadal téměř jako chápavý chobot. Oči měl zlatožluté a celým svým vzezřením připomínal divé zvíře.
"Tohle se mi ani za mák nelíbí," prohlásil bez jakéhokoli úvodu. "Nezdálo se mi to už včera, když se vám ten autobus rozsypal, a dneska se mi to zamlouvá eště míň."
"Ta zadní osa je spravená," řekl Juan. "Zrovna ji protáčíme."
"Já myslím, že to vzdám a vrátím se linkou do San Ysidra."
"No, v tom vám nikdo nebrání."
"Mám totiž takový neblahý tušení," pokračoval stařík. "Prostě se mi to nějak nelíbí. Jako kdyby mě něco varovalo. Už s tím mám svý zkušenosti. Jednou jsem nedbal, a skončilo to moc špatně."
"Autobus je v pořádku," zvedl Juan podrážděně hlas.
"O tom nemluvím. Já jsem totiž zdejší, žiju tady v kraji odjakživa. Země je napitá a San Ysidro se určitě vyleje z koryta. Víte přece, co dovede. Hned pod Pico Blanco protejká kaňonem Lone Pine a bere s sebou každou kapku. Půda je tak nasáklá, že žádnou další vodu nezadrží. Počítám, že řeka se už pěkně vaří."
Paní Pritchardové se po tváři rozlilo zděšení. "Myslíte, že hrozí nějaké nebezpečí?" zeptala se.
"No tak, drahoušku," napomenul ji manžel.
"Mám takovej divnej pocit," vysvětlil muž. "Stará silnice šla obloukem podle řeky, nikde přes. Pak si asi před třiceti lety nějakej Trask pomoh k postu vedoucího okresní správy silnic. Ta stará cesta mu nebyla dost dobrá, a tak dal přes řeku postavit dva mosty. Ale co tím dokázal? Ušetřil leda nějakejch dvanáct mil, víc nic. Zato okres to přišlo na sedmadvacet tisíc dolarů. Pan Trask byl pěknej filuta."
Otočil ztuhlý krk a změřil si rodinu Pritchardovu. "Podvodník. Pak ho chtěli žalovat kvůli nějakýmu jinýmu šmé, jenomže umřel,

jsou to tři roky. A zdaleka ne chudej. Měl dva kluky a oba poslal na študie, kde se teď za peníze nás daňovejch poplatníků můžou krásně flinkat." Odmlčel se a horní ret nad zažloutlými zuby s obnaženými krčky se zavrtěl. "Jestli ty mosty dostanou jenom krapítek víc zabrat, budou se poroučet. Beton je šizenej. Takže já to vobracím zpátky do San Ysidra."
"Předevčírem byla řeka naprosto klidná," namítl Juan. "Skoro bez vody."
"Jenže nemáte představu, co dokáže. Stačí pár hodin, a máte na krku velkou vodu. Já už zažil, že se rozlila na půl míle do šířky a plavaly po ní kurníky a mrtvý krávy. Kdepak, jak dostanu takovýhle tušení, tak se nikam neženu. I když pověrčivej teda nejsem."
"Vy myslíte, že ten most by autobus neunesl?"
"Já si nemyslím vůbec nic. Jenom vím, že Trask byl gauner. Nechal po sobě šestatřicet a půl tisíc, co teď jeho kluci můžou na vysoký s klidem rozfofrovat."
Juan obešel pult a přistoupil k telefonu na stěně. "Haló? Dejte mi Breedův servis na sanjuanský silnici. Číslo neznám." Chvilku čekal a pak spustil znovu. "Haló? Tady Chicoy, Rebel Corners. Co dělá řeka? Jo? Vážně? A most? Hm. No dobře, my dorazíme." Zavěsil. "Voda prej sahá už pěkně vysoko," oznámil. "Ale most je v pořádku."
"Když v kaňonu spadne pořádnej slejvák, stoupne voda i o třicet čísel za hodinu. Než tam dojedete, může bejt po mostě."
Juan se ke starci obrátil a trochu podrážděně se zeptal: "A co mám teda podle vás dělat? Nikam nejezdit?"
"Vy si dělejte, co chcete. Já ale končím a vracím se do San Ysidra. Tohle riskovat nebudu. Už jednou jsem podobný tušení měl, nedal jsem na něj a skončil jsem s oběma nohama zlomenejma. Kdepak, milej pane, já měl zlý tušení už včera, hned jak vám ten autobus kleknul!"
"No dobře, dál teda nejedete," uzavřel Juan.
"No to si pište. Nežijete tady zdaleka tak dlouho jako já, milej zlatej. Vy možná ne, ale já vím o Traskovi svý. Bral patnáct set ročně, a pak po sobě nechá šestatřicet a půl tisíc a sto šedesát akrů půdy nezatíženejch žádnou hypotékou! No to mi teda povězte!"
"Tak dobře, až přijede linka, klidně se s ní vraťte," řekl Juan.
"Heleďte, já bych Traska nerad pomlouval, jenom vám povídám, jak to bylo. Vždyť si to spočítejte sám. Šestatřicet a půl tisíc!"
"A co když most mezitím spadne?" zajímal se Ernest Horton.
"Tak ho nepřejedem," zasmál se Juan.
"A co teda budem dělat? Votočíme to zpátky?"
"Co jinýho?" opáčil Juan. "Ledaže bysme zkusili na druhej břeh přeskočit."
Nahrbený stařík se s vítězoslavným úsměvem rozhlédl po místnosti. "Vy to žádnej vážně nechápete?" vyhrkl. "Sem se sice vrátíte, jenomže na San Ysidro už pak nic nejede. A jestli chcete do San Juanu, jak dlouho tu hodláte dřepět? Několik měsíců? To budete čekat, až most postavěj znova? Jestlipak víte, kdo teďka šéfuje správě silnic? Student! Kluk čerstvě ze školy, co je samá teorie a žádná praxe. To víte, most vám namaluje pěkně, ale dovede ho taky postavit? To bych teda chtěl vidět."
Juan se rozesmál. "No to je nádhera," prohlásil. "Starej most eště nespad, a vy už se strachujete o novej."
Stařík k němu natočil bolavý krk. "Nejste náhodou trochu moc dovolenej?" ohradil se.
V Juanových černých očích jako by na vteřinku svitly červené plamínky. "Nemějte starost," ušlíbl se, "já vás na tu linku posadím. Vás bych ani vézt nechtěl."
"Heleďte se, jestli s váma budu chtít, tak mě nemůžete odmítnout, jste veřejnej dopravce."
"No jistě," vzdychl Juan unaveně. "Někdy se vážně divím, proč se s tím autobusem vlastně trmácím. Co z toho mám? Akorát trable. Vy a ty vaše předtuchy! Strčte si je za klobouk!"
Bernice jejich rozhovor pozorně sledovala. "Já na tyhle věci nevěřím," ozvala se, "ale řekněte mi, v Mexiku je teď prý období sucha. Podobně jako na podzim. Tam prší v létě."

"Mami," ozvala se Mildred, "panu Chicoyovi přece nemusíš o Mexiku nic vykládat, narodil se tam."
"Vážně? Tak ať mi potvrdí, že mám pravdu. Viďte, že tam je teď sucho?"
"Jak kde," pokrčil Juan rameny. "Tam, co máte namířeno, asi jo. Ale najdete místa, kde není sucho nikdy."
Pan Pritchard si odkašlal. "Jedeme nejdřív do Mexico City a do Puebly, pak nás čeká Cuernavaca a Taxco, možná i Acapulco, a když to vyjde, vypravíme se i k té sopce."
"No to máte fajn."
"Takže vy to tam všude znáte?"
"Jistě."
"Co hotely?" vyzvídal pan Pritchard. "Víte přece, co dokážou cestovní kanceláře. Podle nich je všechno prvotřídní. Jenomže jak je to doopravdy?"
"Báječný," ujistil ho teď už usměvavý Juan. "Senzační. Dennodenně snídaně do postele."
"Poslyšte, za to ráno se vážně omlouvám. Rozhodně jsem neměl v úmyslu nějak vás sekýrovat," řekl pan Pritchard.
"To nic." Juan se opřel rukama o pult a přiznal: "Víte, někdy toho mám už po krk, pendlovat s tím zatraceným vehiklem jenom tam a zpátky, tam a zpátky. Občas mě to popadne a přijde na mě toulavá. Někde jsem čet o kapitánovi, co v New Yorku jezdil s přívozem, pak se jednoho krásnýho dne sebral, vyrazil na moře, a od tý doby o něm už nikdy nikdo neslyšel. Možná šel ke dnu, ale kdoví, třeba si lebedí na nějakým ostrově. Věřil byste, že toho člověka naprosto chápu?"
Venku na silnici se objevil veliký červený tahač s návěsem. Zpomalil a řidič se podíval do okna jídelny. Když Juan několikrát zamával rukou ze strany na stranu, přeřadil na dvojku, náklaďák znovu nabral rychlost a zmizel.
"Já myslel, že se chytá zastavit," podivil se pan Pritchard.
"Když máme malinovej koláč, vždycky zajede," vysvětlil Juan, "může se po něm utlouct. Jak jsem mu ale ukazoval, dneska není."
Mildred na něj hleděla jako u vytržení. Na tom tmavém chlapíkovi s nezvykle teplým pohledem ji cosi fascinovalo. Přitahoval ji. Toužila na sebe upozornit, přála si, aby se na ni pořád díval, a tak napřímila ramena a vypjala prsa.
"Proč jste vlastně z Mexika odešel?" zeptala se a odložila brýle, aby se mu předvedla bez nich. Opřela se loktem o stůl, přitiskla si ukazováček ke koutku levého oka a stáhla kůži i s víčkem dozadu, aby jeho obličej viděla jasněji. A navíc se takhle zdálo, že má oči protáhlé a svůdně unylé.
"Ani nevím," odpověděl. Připadalo jí, jako by ji tím vlahým pohledem celou objímal a hladil, a udělalo se jí sladce mdlo. Musím toho nechat, pomyslela si. Tohle je šílenství. Hlavou jí bleskla velice smyslná představa.
"Když tam člověk náhodou není bohatej," pokračoval Juan, "musí tvrdě makat za pár šupů. To byl asi ten hlavní důvod."
"Ale anglicky mluvíte opravdu moc dobře," pochválila ho blahosklonně Bernice Pritchardová.
"Co by ne, máma byla Irka a doma se mluvilo jak španělsky, tak anglicky."
"Ovšem státní občanství máte pořád mexické, že?" zajímal se pan Pritchard.
"Asi jo," připustil Juan. "S tím jsem nic nedělal."
"Měl byste požádat o americké," řekl pan Pritchard.
"A proč?"
"Je to tak lepší."
"Státu je to přece šumafuk," namítl Juan. "Hlavně že platím daně a můžou mě odvíst do armády."
"Ale stejně by to bylo rozumnější."
Juan se vpíjel Mildred do obličeje, laskal jí pohledem prsa a hladil ji po bocích. Potěšilo ho, že vzdychla a prohnula páteř, pak se v něm však probudila nevraživost. Nebyla nijak zvlášť silná, protože moc nenávidět nedokázal, ale po indiánských předcích zdědil zášť vůči všem ojos claros, světlým očím, bílé pleti a plavým vlasům. Skrýval se v ní strach, protože to byli

právě lidé se světlýma očima, kdo jim po staletí brali nejlepší půdu, nejohnivější koně a nejkrásnější ženy. Projel jím horký záchvěv a po těle se mu rozlil příjemný pocit pramenící z přesvědčení, že kdyby chtěl, dokázal by té dívce tak poplést hlavu, až by nevěděla, čí je. Mohl by ji klidně psychicky i fyzicky vysát a pak odhodit. Kdesi uvnitř se v něm probudila krutost. Vůbec se jí nebránil.
"I když jsem odešel," pronesl procítěně hlubokým sametovým hlasem a zahleděl se Mildred do fialkových očí, "svou vlast pořád nosím v srdci." V duchu se tomu musel smát. Mildred se víc předklonila, stáhla si dozadu koutky obou očí, aby ho viděla ještě líp, a s vážným výrazem čekala, co bude dál.
"Jsou věci, na který do smrti nezapomenu," pokračoval. "V městečku, kde jsem se narodil, třeba sedávali na náměstí veřejný písaři, co obstarávali veškerý záležitosti každýmu, kdo neuměl číst a psát. Byli to hodný lidi. Jinak to koneckonců ani nešlo. Kdyby nebyli, venkovani by to poznali a nechodili by k nim. Lidi z hor maj na některý věci čuch. Pamatuju, jak jednou ráno, to jsem byl ještě kluk, jsem na tom náměstí seděl na lavičce. Slavil se zrovna svátek nějakýho světce. Kostel byl plnej kytek a venku stály boudy s cukrovím, ruský kolo a taky malej kolotoč. Lidi na počest toho svatýho stříleli celou noc rachejtle. A k jednomu z těch písařů v městským parku přišel Indián a povídá: Chci, abys napsal mojemu patronovi. Řeknu ti co, a ty to sepíšeš, jak se sluší a patří, aby si o mně nemyslel, že jsem nezdvořák. A bude to dlouhej dopis? zeptal se písař. Já nevím, řek ten Indián. Tak to tě přijde na jednu pesetu, oznámil mu písař. Indián zaplatil a pak povídá: Chtěl bych, abys mojemu patronovi vysvětlil, že tam k nám a k práci na poli se už nevrátím, protože jsem poznal něco tak krásnýho, že se tomu na světě nic nevyrovná, a tak se na to musím pořád koukat. Řekni mu, že je mi to líto a nechci ho zarmoutit a svý přátele taky ne, ale vrátit se nemůžu. To, co jsem tu poznal, mě dočista změnilo, takže by mě stejně ani nepoznali. A protože jsem teď jinej, už by mě mezi sebe nepřijali a nenáviděli by mě. Já totiž viděl hvězdy. To mu pověz. Mou židli ať si veme můj nejlepší přítel, kterýho jsem měl jak vlastního bratra, a prasnici i obě podsvinčata že dávám tý stařeně, co u mě seděla a kurýrovala mě, když mě sklátila horečka. Nádobí dávám švagrovi a patron ať je spánembohem. To mu řekni."
Juan se odmlčel. Všiml si, že Mildred má dychtivě rozevřené rty, a pochopil, že jeho vyprávění zřejmě považuje za alegorii a vztahuje ji na sebe.
"A co ho vlastně tak očarovalo?" chtěla vědět.
"Ále, viděl kolotoč," mávl Juan rukou, "a úplně se z toho zfamfrněl. Přespával na zemi hned vedle něj a brzo mu došly všechny peníze, takže měl hlad, ale majitel ho nakonec nechal za stravu točit. Ten Indián prostě nedokázal odejít. Jednoduše se do toho kolotoče zamiloval. Možná ho tam roztáčí dodneška." Než dovyprávěl, do angličtiny se mu vloudil slabý přízvuk.
Mildred si zhluboka vzdychla. Pak se ozval pan Pritchard:
"Počkejte, vysvětlete mi to ještě jednou. Vy mi chcete tvrdit, že rozdal všechnu půdu a všechen majetek a už se nikdy nevrátil domů kvůli kolotoči?"
"Ten žádný pole ani neměl," usmál se Juan. "Chudej Indián půdu nevlastní. Všechno ostatní ale rozdal."
Mildred vrhla na otce nevraživý pohled. Tohle byla přesně jedna z těch chvil, kdy jí připadal tak hloupý, až se jí z něj zvedal žaludek. Copak opravdu nechápe, v čem spočívá pointa toho krásného příběhu? Upřela oči zase na Juana, aby mu mlčky dala najevo, že mu naprosto rozumí, postřehla však v jeho tváři něco, co tam předtím nebylo. Měla pocit, že v ní vidí krutý výsměch. Pak ji napadlo, že to může být i něco jiného, a dostala znovu vztek, že má tak slabý zrak. Stejně se toho však zhrozila. Střelila očima po matce, pak po otci, jestli si toho také všimli, ale ti na Juana hleděli zcela bezvýrazně.
Otec tím svým rozvážným způsobem, z něhož vždycky mohla vyletět z kůže, po chvilce podotkl: "Já bych dovedl pochopit, proč se mu ten kolotoč tak líbil, když nikdy předtím žádný neviděl, jenomže

dřív nebo později se přece okouká všechno. I kdyby měl člověk palác, za nějaký čas stejně zatouží po změně."
"To přece bylo jenom podobenství," vyjela na něj Mildred tak zle, že na ni překvapeně vytřeštil oči.
Představovala si, jak jí Juanovy prsty přejíždějí po stehnech, a po celém těle se jí rozlilo svědivé mravenčení neukojeného chtíče. Ten živočišný pud ji zcela přemohl, a tak si vybíjela zklamání na otci. Měla pocit, jako kdyby jí překazil milostný akt, právě když byla v nejlepším. Nasadila si brýle, střelila očima po Juanovi, ale hned je zase odvrátila, protože měl zastřený pohled a díval se někam skrz ni. Uvědomila si, že se jí vysmívá a má škodolibou radost, že její rodiče vůbec nechápou, o co jde. Bolestná touha najednou ztvrdla na kámen, který ji tak tížil, až se jí zvedl žaludek a měla pocit, že bude zvracet.
"Do Mexika se chystám zajet už dávno," ozval se Ernest Horton. "Říkal jsem si, že bych to mohl vedení firmy navrhnout. Třeba by se mi podařilo navázat užitečný obchodní styky. Jen si vemte těch svátků, co Mexičani slaví. Na poutích se tam přece taky prodávají nejrůznější serepetičky, ne?"
"Jistě," opáčil Juan. "Třeba růžence, svatý obrázky, svíčky a podobný věci. A taky cukroví a zmrzlina."
"No, kdyby se tam člověk vypravil a trochu se do toho obul, určitě bysme to dokázali vyrábět o hodně lacinějc. Ty korálky by se daly sekat z litiny, to by teda byla paráda. Nebo třeba rachejtle. Naše firma dodává pyrotechnický zboží pro nejrůznější oslavy, sváteční ohňostroje a vůbec. To by namouduši stálo za úvahu. Asi na to na vedení vážně napíšu."
Juan se podíval na rostoucí horu nádobí ve dřezu. Ohlédl se na dveře do ložnice, pak je otevřel a nakoukl dovnitř. Postel byla prázdná. Alice už vstala a zavřela se v koupelně. Vrátil se do lokálu, stoupl si ke dřezu a dal se do práce.
Obloha se rychle vyjasňovala a do umyté země se začínalo opírat slunce. Mladé listí dubů v jeho záři vypadalo jako zlaté a zelené louky svítily svěžestí.
Juan se pousmál a ukrojil dva krajíce chleba.
"Já myslím, že se půjdu trochu projít," oznámil pan Pritchard.
"Co ty, drahoušku, nemáš taky chuť?" zeptal se manželky. Rychle střelila očima ke dveřím do ložnice.
"Za chvilku," zamumlala. Pan Pritchard jí rozuměl.
"Dobrá, počkám venku."Kapitola 6

Po Juanově odchodu zůstala Alice ležet na zádech, obličej přikrytý zkříženými pažemi, a dlouho vzlykala jako malé dítě. Když se konečně uklidnila, začala si uvědomovat bzukot nesrozumitelného hovoru, který k ní doléhal z jídelny. Vnitřní ohyb lokte měla teplý a vlhký od slz a po těle se jí rozlévala úleva, jako kdyby ho předtím měla pevně stažené nějakou sítí a ta se teď uvolnila. Zatímco ten blažený pocit vychutnávala, začala si vybavovat, co se ráno stalo. Zdálo se jí, že to vůbec nebyla ona, kdo na Normu tak křičel. Jako by se jí to všechno ztrácelo v mlze. Vůbec nechápala, proč vlastně tolik vyváděla, když ve skutečnosti Normu z ničeho nepodezírala. Ostatně i kdyby k něčemu došlo, bylo by jí to v podstatě jedno. Na Normě jí přece nijak nezáleží, může jí být ukradená. Taková šedivá ucouraná myš.
Když u nich nastoupila, Alice pochopitelně dávala bedlivý pozor, jak se Juan bude chovat, jakmile ale zjistila, že nezabral, že v Normině přítomnosti nikdy neožije ani ji potajmu nesleduje pohledem, přestala se o ni starat a považovala ji už jen za automat na roznášení kávy a mytí nádobí. Pokud jí z něčeho nekynul bezprostřední užitek, nebo naopak nehrozilo nebezpečí, nebrala to na vědomí, a totéž platilo i o lidech. Zatímco uvolněná a prostoupená vnitřním teplem tiše ležela, začaly se jí hlavou honit znepokojivé myšlenky, z nichž pomalu vystrkoval růžky strach.
Znovu si tu scénu v duchu probrala a s úlekem si uvědomila, že s ní Juan jednal jako v rukavičkách. Měl jí přece nějakou vrazit. Její znepokojení pramenilo právě z toho, že to neudělal. Co když mu na ní už nezáleží? Ze zkušenosti věděla, že když se muž k ženě

chová s přezíravou laskavostí, bývá to jen předehra k rozchodu. Pokoušela se vzpomenout si, jak vypadají matka a dcera Pritchardovy a jestli Juan na některou nevrhal žhavé pohledy. Znala ho jako své boty. Jakmile ho nějaká ženská zaujala, oči mu začaly sálat jako plotna. A pak v ní najednou hrklo. Uvědomila si, že Pritchardovým přenechal vlastní manželskou postel. Ještě teď byla cítit levandulí. Okamžitě si tu vůni zošklivila. Dělalo se jí z ní doslova zle.
Naslouchala, jak za dveřmi bzučí hovor. Juan těm lidem připravoval snídani. Kdyby neměl zájem, určitě by se nenamáhal. Klidně by je poslal k šipku a šel ven spravovat autobus. Strach a nejistota v ní ještě vzrostly. Že ublížila Normě, to ji nijak netížilo. Věděla, že lidem jako ona stačí přiznat nějakou slabost a změknou jako vosk. Ta holka dychtí po troše citu tak zoufale, že když se na ni někdo mile podívá, může se přetrhnout vděčností. Na takový hlad po lásce se Alice dívala s opovržením. Ani ve snu by ji nenapadlo, že si vlastně můžou podat ruku, ačkoli ona měla v srdci místo jen pro sebe a nikdo jiný se do něj už nevešel. Samozřejmě až na Juana, ale ten už ho tam měl vyhrazené.
Uvědomila si, že by asi měla vlít Normě trochu krve do žil. Potřebuje, aby se ujala jídelny, protože sama se zlíská, jak zákon káže. Jen co Juan nasedne do autobusu a zmizí. Až se vrátí, řekne mu, že ji strašně bolel zub a nedalo se to vydržet.
Moc často se neopíjela, teď už se ale nemohla dočkat. Jenomže na to musí Juana připravit. Opilé ženské nesnášel. Odtáhla zkřížené paže z obličeje. Tlačily jí na oči, a tak chvíli trvalo, než se rozkoukala. Všimla si, že zelenou pláň za oknem měkce zaplavuje slunce a rozlévá se přes kopce dál k západu. Den jako vymalovaný.
S námahou se vztyčila a odešla do koupelny. Namočila cíp ručníku do studené vody a chvilku si jím poklepávala po buclatých tvářích, aby vyhladila rýhy, jež si do nich vytiskla. Pak si ještě objela nos, čelo a celý obličej. Přitom jí prasklo ramínko podprsenky. Stáhla si z ramen šaty, ujistila se, že malý zavírací špendlík, na kterém ramínko drželo, je dosud na svém místě, a znovu ho přišpendlila. Trochu ji škrtilo, a tak si řekla, že až Juan odjede, mohla by si ho přišít. Věděla ale, že to neudělá, a až bude příliš krátké, koupí prostě novou podprsenku.
Vykartáčovala si vlasy a obtáhla ústa rtěnkou. Oči měla pořád zarudlé, kapátkem si tedy vpravila do koutků trochu borové vody a chvíli mnula víčka, aby ji rovnoměrně rozetřela. Nakonec se ještě krátce prohlédla v zrcadle a odešla do ložnice, kde ze sebe stáhla pomačkané plátěné šaty s potiskem a vzala si čisté.
Potom rychle přistoupila ke dveřím Normina pokoje a tiše zaťukala. Nikdo neodpověděl, a tak zaklepala znovu. Z místnosti se ozvalo zašustění papíru, pak zazněly kroky a Norma otevřela. Měla skelný pohled, jako kdyby se právě probrala ze sna, a v ruce držela špačka tužky, kterou si předtím malovala obočí.
Jakmile spatřila Alici, v obličeji se jí objevilo zděšení. "Ale já s tím pánem nic špatnýho nedělala," vyhrkla.
Alice vešla dovnitř. Byla si jistá, že s chladnou hlavou si lehce poradí i se dvěma takovými, jako je Norma. "Jistěže ne, zlatíčko," zamumlala a provinile sklopila zrak. Moc dobře věděla, jak se na mladá děvčata musí.
"Tak proč jste to teda říkala? Co kdyby se to někdo dozvěděl a uvěřil tomu? Já nejsem taková. Starám se leda o svou práci a nemám zájem přidělávat si problémy." Normu najednou přemohla sebelítost a oči jí zvlhly.
"To jsem asi opravdu neměla, ale bylo mi strašně mizerně. Zrovna jsem to dostala. Přece ti nemusím vykládat, co to obnáší! Někdy mám pocit, že se z toho snad zblázním."
Norma si ji se zájmem změřila. Tohle bylo poprvé, co Alice dala najevo, že není tak necitelná, jak se tváří. Jenomže to bylo taky poprvé, kdy Normu opravdu potřebovala. Neměla příslušnice svého pohlaví ráda a musela je deptat. Pohled na Norminy účastné oči plovoucí v slzách jí dělal moc dobře.
"Jako bys to neznala," řekla vlídně. "Člověk se pak na každýho akorát utrhuje."
"Já vím," odpověděla Norma. Pudově hledala lidské teplo. Bolestně

toužila po lásce, po přátelství, po nějaké blízké duši. "Já vím," opakovala. Najednou si připadala starší a silnější než Alice a zmocnil se jí pocit, že by jí měla nějak pomoct. Přesně s tím Alice počítala.
Všimla si tužky v její ruce. "Možná bys měla jít do jídelny. Ten můj je tam na všechno sám."
"Hned to bude," ujistila ji Norma.
Alice zavřela dveře a nastražila uši. Uvnitř se nejdřív rozhostilo ticho, pak zaslechla, jak Norma vytahuje zásuvku prádelníku a vzápětí ji zase přirážÍ. Odhrnula si vlasy z čela a po špičkách odešla ke dveřím do jídelny. Mohla být spokojená. Dozvěděla se o Normě spoustu věcí a potvrdila si, že se v ní nemýlila. A navíc zjistila, kam schovala ten dopis.
Do kufru se jí chtěla podívat už několikrát, ale vždycky ho našla zamčený. Byl sice z lepenky, takže by ho dokázala otevřít i holýma rukama, jenomže to by na něm zůstaly stopy. No co, stačí počkat. Když bude mít jen trošičku štěstí, jednou ho Norma zapomene zamknout. Přes všechnu svou mazanost však Normu podcenila. Ta už o zaměstnavatelkách věděla svoje. Když jí Alice lezla do prádelníku, prohlížela jí věci a četla dopisy od sestry, nikdy si nevšimla papírové zápalky na hraně zásuvky. Norma ji tam dávala schválně, a kdykoli ji našla posunutou, okamžitě poznala, že se jí zas někdo hrabal ve věcech. A protože věděla, že Juan ani Beďar by to neudělali, musela to být Alice.
Kufřík by Norma nikdy odemčený nenechala. Přes všechno své snění nebyla naivní. V krabičce od zubní pasty tam měla schovaných sedmadvacet dolarů. Počítala s tím, že až jich našetří padesát, odjede do Hollywoodu, sežene si práci v nějaké restauraci a bude čekat na příležitost. Ta padesátka bude stačit, aby si mohla najmout pokoj na dva měsíce. NajÍ se v práci. Měla sice hlavu plnou romantických představ, ale dokázala se o sebe postarat. Nebyla žádný hlupák. Pravda, Alicinu nenávist k ostatním ženám neprohlédla. Netušila, že tu omluvu nemyslela upřímně. Bylo však pravděpodobné, že na to jednou přijde a zachová se podle toho. Ačkoli pevně věřila, že Clark Gable je muž nejvyšších a nejušlechtilejších ideálů, o lidech, s nimiž přicházela do styku v každodenním životě, si nedělala iluze.
Když jí v noci Beďar tiše škrábal na okno, dokázala si snadno poradit. Jednoduše zavřela na zástrčku. Dobře věděla, si dá velký pozor, aby ve snaze dostat se za ní dovnitř neprobudil Juana, který spal ve vedlejší místnosti. Normě nemusel nikdo nic vykládat.
U dveří do jídelny se Alice na okamžik zastavila, přejela si prstem po obou stranách nosu, pak otevřela a jakoby nic vklouzla za pult.
Kapitola 7

Pod střechou autobusového nádraží v San Ysidru stál obrovský greyhound. Mechanici doplňovali palivo, a zároveň kontrolovali olej v motoru a tlak vzduchu v pneumatikách. Všechno šlo jako na drátkách. Uvnitř autobusu se činil černý uklízeč. Sbíral z podlahy obaly žvýkaček, vyškrtané sirky a nedopalky cigaret a kartáčoval čalounění sedadel. Když se dostal až k zadnímu, které se táhlo přes celou šířku autobusu, zajel prsty mezi sedák a opěradlo. Občas tam našel zapadlé drobné, nebo třeba kapesní nožík. Peníze si nechával, ale všechno ostatní většinou odevzdal do kanceláře dispečera. Kvůli věcem, které v autobuse zapomněli, dokázali lidé ztropit veliký povyk, nad drobnými však obvykle mávli rukou. Uklízeč si tak mnohdy přišel i na několik dolarů. Dnes vylovil dva desetníky, půldolar a peněženku s průkazem brance, řidičským oprávněním a členskou legitimaci Lions Clubu. Podíval se, jestli v ní nejsou peníze, a objevil dvě padesátky a ověřený šek na pět set dolarů. Strčil si peněženku do náprsní kapsy pracovní košile a ometl sedadlo kartáčem. Dech se mu zrychlil. S penězi to bude jednoduché. Hezky je vybere a peněženku dá zpátky, ať ji najde nějaký jiný uklízeč dál na trase. Šek si nevezme, bylo by to příliš nebezpečné, ale ty dvě padesátky, co se na něj tak roztomile smějí, v ní nenechá.

Sevřelo se mu hrdlo. Věděl, že dokud je nevytáhne a peněženku zase neschová za sedadlo, nebude mít klid.
Udělat to ale nemohl, protože zvenčí myl okna zacákaná špinavou vodní tříští ze silnice ten kluk. Musí počkat. Kdyby se dal načapat, dostal by vyhazov.
Manžetu modrých keprových kalhot měl trošku rozpáranou, a tak si řekl, že než z autobusu vyleze, ty dvě padesátky za ni strčí. A před koncem směny se mu udělá špatně. Bude mu tak zle, že zůstane do konce týdne doma. Když navzdory nevolnosti vydrží v práci až do konce směny a pak se několik dní neukáže, nikdo si to nedá dohromady a o místo nepřijde. Zaslechl, jak do autobusu někdo nastupuje, a celý ztuhl. Do uličky strčil hlavu řidič Louie.
"Ahoj, Georgi," zahlaholil. "Poslyš, neobjevils ňákou portmonku? Jeden chlap tvrdí, že mu tady musela vypadnout."
George jen cosi zahuhlal.
"No nic, projdu to a mrknu se," prohlásil Louie.
George, který dosud klečel na sedadle, se rychle otočil. "Vždyť povídám, že ji mám," oznámil nevrle. "Chtěl jsem ji vodevzdat, jen co to tady skončím."
"Fakt?" řekl Louie se zájmem. Vzal si od něj peněženku a otevřel ji. Oknem je pozoroval ten cápek. Louie po něm střelil očima a pak se na George lítostivě usmál.
"Smůla, kamaráde," vzdychl. "Ty prachy se zřejmě majitele držej. Říkal, že prej tu měl dvě padesátky, a vážně nelhal." Vytáhl bankovky i šek, aby je kluk mohl oknem vidět. "Třeba budeš mít příště větší kliku," dodal.
"A kdyby byl ten člověk ochotnej dát nálezný?" zeptal se George.
"Tak je půlka tvoje," slíbil Louie. "A jestli to bude míň než dolar, můžeš si ho nechat celej."
Vystoupil z autobusu, odešel do čekárny a odevzdal peněženku u přepážky.
"George ji našel a zrovna se chystal, že ji sem zanese," ohlásil. "Je to dobrej chlap."
A protože moc dobře věděl, že hned vedle stojí majitel, prohodil k pokladníkovi: "Teda ztratit tu portmonku já, tak dám nálezci nějakou odměnu. Jeden nikdy neví, co to s člověkem udělá, když jeho snahu nikdo nevocení. Znal jsem chlapa, co našel tisícovku, a myslíš, že mu za to někdo aspoň poděkoval? Netrvalo dlouho a vyloupil banku. Zabil přitom dva strážný." Louie uměl lhát, jako když tiskne.
"Kolik toho na jih vezem?" zajímal se.
"Jseš plnej," hlásil pokladník. "Taky tu máš jednu spěšninu do Rebel Corners, a ne abys zapomněl na tu padesátku koláčů jako před tejdnem! Takovej virvál jsem v životě nezažil. Tak tady je ta peněženka, pane. Zkontrolujte si, jestli v ní něco náhodou nechybí."
Majitel peněženky jim předal nálezné ve výši pěti dolarů a Louie si v duchu řekl, že George od něj příležitostně dostane dolar. Sice mu nebude věřit, že odměna byla tak nízká, ovšem to se nedá svítit. Život je tvrdý a s nikým se nemazlí. Člověk se prostě musí starat. Louie byl pořádný kus chlapa, sice malinko při těle, ale zato velký parádník. Kumpáni mu přezdívali Kobylí hlava. Pusu měl prořízntutou jako handlíř, byl pěkně mazaný a vydával se za velkého odborníka na koníčky. Říkal jim hajtry, a když si byl něčím jistý, mluvil o tom jako o zaručené tutovce. Ze všeho nejvíc by se rád podobal někomu, jako byl Bob Hope, a možná ještě spíš Bing Crosby. Ty považoval za opravdové frajery.
Všiml si, že po něm George z rampy kouká, a v záchvatu velkodušnosti k němu šel a podal mu dolar. "Škrťa jeden zatracenej!" prohlásil. "Víš co, nech si ho celej. Já nevím, ty mu ušetříš mu pět stovek, a chlap vyplázne mizernej doláč!"
George po něm šlehl očima a v černém obličeji mu blýskla bělma. Moc dobře věděl, že Louie lže, musel si to však dát líbit. Kdyby ho namíchl, mohl by mu pěkně znepříjemnit život. A on se tolik toužil napít! Doslova cítil, jak se mu alkohol příjemně rozlévá po těle. Škoda že ten cápek musel strkat frňák do okna.
"Dík," zamumlal.
Kluk šel s kbelíkem a houbou zrovna kolem, a tak zavrčel: "Tomu

říkáš umytý okna?" Aby mu to nějak vynahradil, Louie si hned přisadil. "Hele, jestli to chceš někam dotáhnout, tak koukej makat pořádně. Ty vokna jsou pěkně zasviněný, takže na ně hezky vlítni znova."
"Vy mi nemáte co poroučet. Umeju je, až mi to nařídí šéf."
Louie s Georgem si vyměnili významný pohled. Byl to opravdu mlíčňák. Kdyby Louie chtěl, skončí do týdne bez místa.
Veliké těžké greyhoundy vysoké jako dům vyrážely na cestu, další se zase vracely a řidiči s nimi hladce a elegantně zajížděli k zastřešeným nástupištím. Nádražím se linula štiplavá vůně oleje, výfukových plynů, cukrovinek a prostředku na mytí podlahy.
Do haly vešla z ulice jakási dívka s kufrem. Louie to zaznamenal a hned se vydal zpátky k pokladně. Přejel dívku očima a jediným pohledem ji zhodnotil. Byla to opravdu kočka a Louie zatoužil, aby přesně taková seděla hned za jeho zvýšeným sedadlem řidiče v autobuse. Mohl by ji pozorovat ve zpětném zrcátku a zkoušet to na ni. Kdoví, třeba pojede zrovna s ním. Na trati si už začal nejedno dobrodružství.
Protože se díval proti světlu, do obličeje jí neviděl, ale stejně uhodl, že je to krasavice. Ani nevěděl, proč si tím je tak jistý. Dívek, co vešly se světlem za zády, tu přece okukoval už spoustu. Z čeho tedy tak bezpečně poznal, že tahle je opravdu výstavní kus? Viděl přece jenom pěknou figuru a hezké nohy. Z té dívky ale jako by vyzařoval sex.
Zamířila s kufrem k pokladně, neměl tedy proč spěchat a zašel na toaletu. Postavil se k umyvadlu, namočil si prsty a projel jimi vlasy. Pak z boční kapsy kazajky vytáhl hřebínek, sčesal si je dozadu, a na krku, kde mu odstávaly, je připlácl. Pročísl i knírek, ačkoli to nebylo zapotřebí, protože ho nosil přistřižený nakrátko. Pak si urovnal šedou manšestrovou kazajku, vtáhl břicho a utáhl opasek o jednu dírku.
Vrátil hřebínek do kapsy a znovu se zkontroloval v zrcadle. Dlaněmi uhladil vlasy na spáncích a ještě jednou se ubezpečil, že je nemá nikde rozježené a vzadu mu hezky leží. Potom si narovnal předpisového motýlka na gumičce, z kapsy košile vylovil několik antiperlí, vložil si je do úst, a nakonec zakroutil rameny, aby mu kazajka lépe sedla.
Když pak pravičkou sáhl po mosazné klice, přejel si znovu prsty levé ruky po poklopci, jestli má všechny knoflíky zapnuté, a nasadil lehce pokřivený, napůl světácký, napůl bezelstný úsměv. Ze zkušenosti už věděl, že tenhle výraz zabírá nejlíp. Kdesi se dočetl, že když se muž podívá dívce zpříma do oči a usměje se, má zaručený úspěch. Musí prý na ni koukat s obdivem, jako kdyby byla ta největší krasavice pod sluncem, a hlavně z ní nesmí spustit oči, dokud sama neuhne pohledem. A ještě další trik v tom článku doporučovali. Kdo prý se druhému dívá do očí nerad, má upírat zrak mezi ně, na kořen nosu. Dotyčnému pak připadá, jako by mu hleděl do očí, a přitom to vůbec není pravda. Louie už měl příležitost přesvědčit se, že to funguje.
Pokud zrovna nespal, neměl v hlavě nic jiného než holky. Rád s nimi zametal, a když se do něj některá zamilovala, s chutí ji pustil k vodě. Mluvil o nich jako o sviňkách. "Sbalíme každej nějakou sviňku," říkával kamarádům, "a vyhodíme si z kopejtka."
Když vyšel z toalety, nesl se jako král, vzápětí ale musel ustoupit z cesty dvěma pomocným dělníkům, kteří uličkou mezi lavičkami nesli dlouhou bednu. Víko měla z latění, aby dovnitř mohl vzduch, a na boku se velkými bílými písmeny skvěl nápis DOMÁCÍ KOLÁČE MATKY MAHONEYOVÉ. Louie počkal, dokud s ní nevyjdou na nástupiště.
Dívka se mezitím posadila na lavičku a kufr postavila vedle sebe na zem. Když kolem ní procházel, rychle jí přejel pohledem po nohách, vpil se jí do očí a nasadil svůj křivý úsměv. Netečně se na něj podívala a přestala si ho všímat.
Zklamalo ho to. Nepodařilo se mu vyvést ji ani trochu z míry. Neměla prostě zájem. A přitom byla tak pěkná. Měla hezké, dobře tvarované nohy, plná stehna, ploché břicho a velká vyzývavá prsa. Světlé vlasy byly sice trochu hrubé a na konečcích polámané od horké kulmy, ale zřejmě si je pečlivě kartáčovala, aby se hezky

leskly, a účes s dlouhými loknami, jaké měl Louie rád, jí moc slušel. Oči měla zvýrazněné modrými stíny, na řasách silnou vrstvu maskara. Tváře si nelíčila, ale rty si po vzoru některých filmových hvězd malovala tak, aby se zdálo, že má větší ústa. Na sobě měla kostýmek sestávající z upjaté sukně a kabátku s kulatým límcem, na nohou bíle štepované polobotky ze silné žlutohnědé kůže. Šťabajzna, a navíc se umí oblíkat, pomyslel si Louie. Ten ohoz ji musel přijít na pěknejch pár babek.
V chůzi pozorně zkoumal její tvář. Zprvu mu připadalo, že už ji někde viděl, pak si však řekl, že mu asi jen připomíná nějakou známou nebo ji zahlédl v nějakém filmu. To už se mu také stalo. Modré oči posazené tak široko od sebe, až to působilo skoro nepřirozeně, měly hnědě kropenaté zorničky a duhovku s tmavým žíháním. Obočí nosila vytrhané a protažené tužkou do vysokého oblouku, takže vypadala trošičku vyděšeně. Louie si ale hned všiml, že ruce v rukavičkách má naprosto klidné. Z toho, že není ani trochu netrpělivá nebo nervózní, nebyl moc nadšený. Před sebejistými lidmi měl respekt, a navíc se nemohl zbavit dojmu, že ji opravdu viděl v nějakém filmu. Kolena měla kulatá jako jablíčka a seděla jako dáma, takže se jí sukně ani trochu nevyhrnovala a nemusela si ji věčně stahovat.
Prošel kolem ní a za trest, že mu nevěnovala sebemenší pozornost, se jí drze podíval na nohy. Tohle zabíralo naprosto spolehlivě. Každá hned znervózněla a popotáhla si sukni níž, i když nebylo proč. Jenomže tahle se rozházet nedala. Jeho finta na ni vůbec nezapůsobila. Začínal z toho být vyloženě nesvůj. No co, řekl si nakonec, nejspíš je to jen nějaká štětka za dva dolary. Vzápětí se musel sám sobě vysmát. Kdepak za dva, když nosí takové hadry! Došel až k okénku a uštědřil pokladníkovi sardonický úsměv. Edgar ho obdivoval a toužil se mu podobat.
"Kampak jede ta sviňka?" zeptal se Louie.
"Sviňka?"
"No, támhleta buchta. Ta bloncka."
"Jó ta." Vyměnili si vědoucí pohled. "Na jih."
"Se mnou?"
"Jo."
Louie zabubnoval prsty do pultu. Na levém malíčku si pěstoval nehet. Měl ho už tak dlouhý a zakulacený, že připomínal rozpůlenou trubičku. Na konci si ho obrušoval do tupé špičky. Ačkoli vlastně ani nevěděl, proč s tím začal, dělalo mu dobře, že ho někteří řidiči napodobují. Těšilo ho, že udává tón. Jako ten taxíkář, co si na víčko chladiče připevnil mývalí ocas, a prakticky přes noc se po něm každý začal opičit. Kožešníci nestačili šít napodobeniny liščích ohonů a žádný středoškolák by se nenechal vidět ve voze, ze kterého by něco nevlálo. Ten taxíkář si mohl gratulovat, že přišel s něčím, co tu ještě nebylo. A Louie, ačkoli si nehet pěstoval teprve pět měsíců, viděl už aspoň pět či šest dalších lidí, kteří to dělali taky. Celý se tetelil při pomyšlení, že třeba zavede novou módu, jíž se chytne celá Amerika.
Zaťukal nehtem do pultu, ale nijak to nepřeháněl, aby si ho nezlomil. Edgar na něj vrhl obdivný pohled. Levou ruku nechal schválně schovanou pod pultem. Jeho nehet ještě nebyl nic moc, a tak se s ním zatím nechtěl před Louiem ukazovat. A protože měl nehty křehké, musel si ho zpevňovat bezbarvým lakem, jinak by si ho určitě urazil. Jednou se mu to stalo dokonce ve spánku.
Pohlédl směrem k dívce.
"Chceš ji prubnout... tu sviňku?"
"Proč ne, zkusím to," pokrčil rameny Louie. "Ale je to nejspíš pěkná rajda."
"No a co je na pěkný rajdě tak špatnýho?" Edgarovi zasvítily oči. Dívka si přehodila nohu přes nohu.
"Hele, nezlob se, Louie," začal omluvně, "ale máš prej dohlídnout, jak nakládaj ty koláče. Minulej tejden jsme měli stížnost. Někdo s bednou cestou třísknul, takže malinový se zpatlaly dohromady s citrónovejma a rozinky byly po celý bedně, jenom ne na koláčích. Firma tu škodu musela uhradit."
"Když jsem kočíroval já, tak se to tutově nestalo," prohlásil

Louie sveřepě. "Ta bedna jde do San Juanu, že jo? Takže za to může ten vidlák, co tam jezdí s přípojem."
"No nic, už se to zaplatilo," řekl Edgar, "ale mrknout se přece můžeš, ne?"
"V mým autobusu se s žádnejma koláčema netřískalo," opakoval Louie výhrůžně.
"Hele, mně je jasný, že ty za to nemůžeš, ale v kanceláři povídali, ať na to dohlídneš."
"Tak proč mi to neřeknou rovnou?" rozčilil se Louie. "Když se jim na mně něco nelíbí, maj si mě zavolat, a ne mi takhle posílat vzkazy po druhejch." Živil v sobě ten vztek, jako kdyby rozdmychával oheň, ve skutečnosti se ovšem zlobil na blondýnu. Zatracená štětka! Podíval se na velké nástěnné hodiny. Na zaskleném ciferníku, kolem něhož obíhala půl metru dlouhá rafije a pravidelnými záškuby odměřovala vteřiny, zřetelně viděl, že dívka teď sedí s nohou přes nohu. Sklo bylo vypouklé, a tak si nemohl být jistý, měl však dojem, že mu propaluje očima temeno. Vztek v něm rychle vyhasl.
"No dobře, kouknu se," svolil. "Ale v kanclu vyřiď, že já žádný maliny dohromady s citrónovým pudinkem nepatlám. Jo, a tu sviňku si lehce prubnu." Než se pomalu obrátil do čekárny, všiml si, jak obdivně po něm Edgar kouká.
Měl pravdu. Skutečně se mu dívala do zátylku, takže když se otočil, hleděla mu přímo do tváře. V jejím bezvýrazném pohledu však nezaznamenal ani špetku zájmu. Kukuč teda má, pomyslel si. Sakra, to je ale kus! V jakémsi časopisu se dočetl, že oči posazené daleko od sebe jsou známkou sexuální náruživosti, a z téhle dívky přímo sálala. Byl to typ, za jakým se každý ohlédne. Stačilo, aby někde prošla, a všichni za ní určitě otočili hlavu jako diváci na dostizích. Nebylo to nalíčením ani tím, jak se nesla, i když svou roli to samozřejmě hrálo také. Každopádně z ní na sto honů čišelo něco, čemu žádný chlap nemohl odolat. Louie to zaznamenal, hned jak vešla z ulice do haly, a to měla světlo v zádech, takže jí ani neviděl do obličeje. Teď koukala přímo na něj, a přestože mu neposílala žádné cukrbliky a neprojevovala sebemenší zájem, cítit to nepřestával. Najednou se mu sevřelo hrdlo a začervenal se až k límečku košile. Uvědomoval si, že tentokrát to nevydrží a uhne očima první. Jenomže nemohl zklamat Edgara, který čekal, co udělá.
Louie se sice dost vytahoval, ale pokud jde o ženské, lhát nemusel. S těmi to opravdu uměl. Teď byl však s rozumem v koncích. Tahle sviňka mu pěkně srazila hřebínek. Měl chuť vlepit jí facku. Ztěžka se nadechl. Věděl, že musí okamžitě něco podniknout, nebo propásne příležitost. Sklouzl jí pohledem po oblých tvářích, vpil se jí do tmavých žíhaných duhovek, nasadil svůdnický úsměv a s očima rozšířenýma úžasem, jako by viděl známou tvář, k ní vykročil.
Než k ní došel, trochu úsměv poopravil, aby jí nepřipadal moc drzý. Neodvrátila se a její chladné oči dostaly o něco přívětivější výraz. Pár kroků před ní se zastavil. "Prej s náma jedete na jih, madam," pronesl. Tohle oslovení vždycky považoval za směšné, obvykle ale zapůsobilo. Na ni zřejmě platilo taky, protože se pousmála.
"V tom případě bych vám vzal zavazadlo," pokračoval. "Odjíždíme asi tak za tři minuty."
"Díky," odpověděla. Hlas měla trošku chraplavý a neobyčejně svůdný.
"Takže když mi ho dáte, naložím ho a můžete se usadit."
"Není nejlehčí," upozornila ho.
"Já nejsem zrovna pápěrka," prohlásil. Sebral kufr, odešel rychle na nástupiště, nastoupil do autobusu a postavil ho k prvnímu sedadlu hned za řidičem. Až se rozjedou, bude ji moct pozorovat v zrcátku a bavit se s ní. Pak zase vylezl ven a dohlédl, jak cápek ještě s jedním takovým nakládá bednu s koláči na střešní zahrádku.
"S tou kisnou piánko, mizerové," řekl důrazně. "Minulej tejden jste s ní parádně třískli. Nemáte ponětí, kolik keců jsem kvůli tomu musel poslouchat."

"Já s ničím netřísknul," ohradil se kluk.
"Přestaň mi tu vykládat pohádky," vyjel na něj Louie. "Dej si na mě bacha!"
"Co je mu?" zajímal se ten druhý.
"Ále, má na mě pifku," vysvětloval kluk. "Ten negr, co uklízí autobusy, našel portmonku a Louie byl u toho. Normálně by ji ztopili, jenomže pak si všimli, že se koukám, a tak si to nelajsli. Byly v ní slušný mergle. Teď maj vztek. Počítali, že se o ty dvě padesátky šábnou, a kvůli mně utřeli hubu. Když jsem je viděl, tak jim nezbejvalo než portmonku odevzdat."
"Takový prachy by se mi taky šikly," poznamenal ten druhý.
"No to mi povídej," vzdychl kluk.
"Přijít k padesátce, tak si vyrazím. Za takový prašule už máš parádní bene." Hovor na oblíbené téma, co všechno by mohli, kdyby měli peníze, ještě chvíli pokračoval.
V čekárně se začínali shromažďovat cestující. Edgar měl plné ruce práce, ale přesto z dívky nespouštěl oči. "Sviňka," zamumlal si pro sebe. Tenhle výraz ještě nikdy neslyšel, rozhodl se však, že ho převezme. Úkosem se podíval na nehet levého malíčku. Než ho bude mít jako Louie, uteče ještě hodně vody. Stejně mu to moc nepomůže. Takovými úspěchy jako Louie se nebude moct pyšnit nikdy. Na něj žádná v životě neletěla.
Stánek s cukrovinkami a automaty se slanými arašídy a žvýkačkami oblehli zákazníci, kteří se na poslední chvíli vybavovali na cestu. Jakýsi Číňan si koupil Time a Newsweek, pečlivě je srolloval dohromady a zastrčil do kapsy černého soukenného kabátu. Nějaká stará paní se chvatně probírala vystavenými časopisy, ke koupi se však neměla. U okénka stáli dva Indové s bělostnými turbany a kučeravými vousy, lesklými a černými jako uhel. Marně se pokoušeli pokladníkovi vysvětlit, co vlastně chtějí, a nešťastně se rozhlíželi kolem sebe.
Louie zůstal u východu na nástupiště a nepřestával dívku pozorovat. Neušlo mu, že není sám. Nenápadně ji sledovali všichni muži. Otočil se, vyhlédl zasklenými lítacími dveřmi ven a zaznamenal, že ti dva už bednu s koláči dostali v pořádku na střechu a teď přes ni přetahují plachtu. Slunce zřejmě zastřel mrak, protože v čekárně se zešeřilo, ale po chvilce se světlo zase začalo pomalu rozjasňovat, jako kdyby ho někdo zesiloval reostatem. Nade dveřmi se rozcinkal velký zvonek. Louie pohlédl na hodinky a vyšel ven k autobusu. Cestující se zvedli a začali se trousit ke dveřím na nástupiště.
Edgar se pořád pokoušel dovtípit, kam vlastně mají Indové namířeno. Zatracený hlavy zafáčovaný, čertil se v duchu. Ať se nejdřív naučej anglicky, a pak můžou něco chtít.
Louie se vyšplhal na vysoké sedadlo, oddělené od prostoru pro cestující nízkým zábradlíčkem z nerez oceli, a začal kontrolovat lístky. Číňan v tmavém šel až úplně dozadu, svlékl si kabát, posadil se a položil si oba časopisy do klína. Stará paní se dýchavičně vyškrábala dovnitř a plácla sebou na sedadlo hned za řidičem.
"Promiňte, madam, ale tady je obsazeno," obrátil se k ní Louie.
"Jak obsazeno?" podivila se. "Tohle není místenkový autobus."
"Je tady obsazeno," opakoval Louie. "Copak nevidíte ten kufr?"
Staré ženské přímo nesnášel. Naháněly mu hrůzu. Páchly mu tak hrozně, až z toho měl husí kůži. Byly strašně umíněné a neměly v sobě špetku hrdosti. Nikdy se nerozpakovaly ztropit scénu. Vždycky dosáhly všeho, co si vzaly do hlavy. Jeho babička byla úplný despota. Když si něco umanula, muselo být po jejím. Koutkem oka zahlédl dívku, jak čeká na spodním schůdku za oběma Indy. A protože byl bezradný, vzkypěl v něm vztek.
"Koukejte, dámo," vyjel na ni, "v tomhle autobuse poroučím já. Je tu spousta jinejch dobrejch míst, tak se račte pohnout!"
Stará paní vystrčila bradu, zaškaredila se na něj a zavrtěla se, aby se jí sedělo pohodlněji. "Vy to sedadlo totiž držíte támhle pro slečnu, tak je to," zaútočila. "Dejte si pozor, abych vás neohlásila."
Louie vybuchl. "No dobře, paninko. Vystupte a běžte si klidně stěžovat. Pasažérů má tahle firma spoustu, ale o dobrý šoféry je

velká nouze." Dělalo mu dobře, že ho dívka slyší.
Babku rozzlobilo, že na ni vyjel. "Taky že budu," odsekla.
"Fajn, jen si poslužte," řekl co nejhlasitěji, "ale na tohle místo zapomeňte. Tady sedí ta slečna, protože to má nařízený vod doktora."
Dal jí možnost z té nepříjemné situace vycouvat a stará paní po ní chňapla. "Tak proč to neřeknete rovnou?" zašveholila. "Já mám přece pochopení. Ale stejně si na vás budu stěžovat, protože jste drzý."
"Když myslíte, madam," prohlásil Louie unaveně. "Já se z toho nezblázním."
Stařena se přesunula o jedno sedadlo dozadu.
Teď bude špicovat uši, aby mě načapala, pomyslel si Louie. Tak ať. Pasažéry bude mít firma vždycky, ale kde chce shánět řidiče?
Dívka postoupila až k němu a natáhla ruku s lístkem. Mimoděk vyhrkl: "Takže vy jedete jenom do Corners?"
"Ano, přesedám tam," odpověděla. Neušlo jí, jak zklamaně se zatvářil.
Moc dobře věděla, že sleduje každičký její pohyb. Byla na to už zvyklá. Uvědomovala si, že je jiná než ostatní dívky, jenom pořád nemohla přijít na to, v čem přesně. Svým způsobem ji těšilo, že všude dostává nejlepší místo, pořád ji někdo zve na oběd a na přechodu ji starostlivě bere za loket, aby ji převedl na druhou stranu ulice. Muži ji nedokázali nechat na pokoji a ona s nimi měla jenom problémy. Když se jich chtěla zbavit, musela se všelijak vymlouvat, lichotit jim, a někdy je i urážet a prát se s nimi. Každý po ní chtěl jen jedno, ale s tím se nedalo nic dělat. Věděla, že to nezmění, a měla pravdu.
Když byla mladší, nesla to dost těžce. Cítila se provinile a měla o sobě špatné mínění. Teď už se s tím smířila a naučila se v tom chodit. Někdy se dala přemluvit, a občas jí z toho káply hezké šaty nebo peníze. Znala už všechno, k čemu se muži uchylují, aby dosáhli svého. Dokázala by dost přesně uhodnout, co Louie v příští půlhodině udělá či řekne. Předvídavost jí někdy ušetřila veliké nepříjemnosti. Starší pánové jí obvykle chtěli pomáhat, poslat ji na studie nebo z ní udělat herečku, někteří z těch mladších zase svou manželku nebo chráněnku. Poctivě přiznat, že ji chce jen dostat do postele, dokázal málokterý. Spočítala by je na prstech jedné ruky.
S těmi to bylo nejjednodušší, protože stačilo říct ano nebo ne, a byl pokoj. Provokovala muže k soupeření, neměla z toho však žádnou radost. Ať se objevila kdekoli, okamžitě se do sebe pustili. Rvali se o ni stejně urputně jako psi o kost. Někdy si skoro přála, aby se líbila ženám, jenže ty ji nesnášely. Nebyla hloupá a věděla, co je k tomu vede, ale nemohla s tím nic dělat. Ze všeho nejvíc toužila mít hezký domek v hezkém městě a dvě hezké děti. A taky schodiště, aby na něm mohla vždycky hezky oblečená stát a vítat návštěvy, které pozvala na večeři. Manžela by samozřejmě měla taky, ovšem ten v jejích představách nefiguroval, protože na reklamách v ženských časopisech, jež živily její fantazii, se nikdy žádný muž nevyskytoval. Ukazovaly vždycky jenom půvabnou paní domu v elegantních šatech, jak sestupuje po schodišti, hosty večeřící při svíčkách u stolu z tmavého dřeva a vymydlené děti, které si přišly pro polibek na dobrou noc. Tohle byl její největší sen, moc dobře si však uvědomovala, že se jí nikdy nesplní.
Někdy z toho bývala velice smutná. Přemítala, jaké jsou asi ostatní ženy. Chovají se snad v posteli jinak než ona? Vypozorovala už, že na ně muži většinou nereagují jako na ni. Nepřipadala si nijak zvlášť náruživá, ale nevěděla, jestli ty druhé na tom nejsou hůř. Nikdy se s ní o tom nebavily. Neměly ji rády. Jednou byla u lékaře, jestli by ji nedokázal alespoň trochu zbavit bolestí, které si musela měsíc co měsíc vytrpět. Chtěl se s ní vyspat, a když se jí přece jen podařilo mu to vymluvit, prozradil jí: "Z vás to prostě vyzařuje. Nemám ponětí, čím to je, ale je to tak. Některé ženy jsou už takové." A pak dodal: "Zaplaťpámbu že jich není moc, to by se chlap musel zbláznit!"
Zkoušela se oblékat střízlivěji, moc to však nepomáhalo.

Nedokázala si udržet ani to neobyčejnější zaměstnání. Uměla psát na stroji, ale kam nastoupila, tam její přítomnost obrátila celou kancelář vzhůru nohama. Nakonec se dala na tohle. Přestala mít problémy, a ještě si přišla na slušné peníze. Svlékala se za peníze na pánských večírcích. Práci jí obstarávala agentura. Neměla sice ani tušení, proč mužští tyhle jízdy pořádají a co z nich vůbec mají, ale nepřemýšlela o tom. Říkala si, že když jí za svléknutí někdo zaplatí padesát dolarů, je to pořád lepší, než kdyby se z ní pokoušel strhnout šaty někde v kanceláři. Načetla dost literatury, aby věděla, že není žádná nymfomanka, ale někdy si myslela, že by to bylo lepší. Občas ji napadlo, že by mohla začít pracovat ve veřejném domě, nadělat jmění a pak si v klidu žít někde na venkově. Nebo se provdat za nějakého staršího pána, kterého by si dokázala omotat kolem prstu. To by bylo vůbec ze všeho nejjednodušší. Mladší se jí sice líbili víc, jenže s těmi to vždycky skončilo zle. Každý ji podezíral, že je mu nevěrná, a pak buď vyváděl jako malý kluk, nebo ji chtěl zmlátit, případně se namíchl a vyhodil ji.
Zkoušela dát se vydržovat, zjistila však, že to jí také nevyhovuje. Říkala si proto, že ideální řešení by byl postarší majetný pán. Rozhodně by se k němu chovala hezky. Postarala by se, aby se mu to vyplatilo. Měla všehovšudy dvě kamarádky, a obě byly lehké holky. Ty jediné na ni zřejmě nežárlily a nepřály jí jen to nejhorší. Jedna ale odjela do ciziny. Kdovíkde skončila. Prostě v nějaké tramtárii, kam teď posílali vojáky. A ta druhá začala žít na hromádce s jedním reklamním agentem a už ji v bytě nechtěla.
Jmenovala se Loraine. Původně bydlely spolu. Loraine muže nijak zvlášť nemilovala, ale na ženy také nebyla. Když se dala dohromady s tím agentem, řekla jí, ať si najde jiné bydlení, a vysvětlila proč.
Pracovala v jednom veřejném domě a ten agent se do ní zamiloval. Jenomže tam chytila kapavku, a než to vůbec zjistila, stačila ho nakazit. Byl na nervy, takže se z toho sesypal, přišel o místo a pak celý zoufalý přilezl za Loraine. Ta měla špatné svědomí, říkala si, že je to vlastně její vina, a tak ho vzala k sobě, živila ho a oba se začali léčit. A protože to bylo ještě předtím, než vynalezli ty úžasné nové pilulky, prožili si oba dost krušné chvíle.
Ten agent se pak dal na barbituráty a Loraine ho občas doma našla v bezvědomí. Často se choval, jako kdyby byl úplně mimo, a když neměl prášky, býval v děsivé náladě. Bral jich čím dál víc, a Loraine mu dokonce dvakrát musela dát vypumpovat žaludek.
Byla to hodná holka a neměla to lehké, protože do nevěstince se nemohla vrátit, dokud se neuzdraví. Nechtěla nikoho nakazit, jenomže potřebovala peníze na doktora, na činži a na jídlo, a tak musela šlapat chodník v Glendale a byla na tom dost bídně. A ten agent ke všemu začal žárlit a nutil ji, aby té práce nechala, ačkoli sám byl bez zaměstnání. Pomyslela si, jak by to bylo krásné, kdyby s ním Loraine skoncovala a mohly znovu bydlet spolu. Vždycky se srovnaly, žily si klidně a spokojeně.
Vracela se teď z Chicaga, kde se konala spousta výročních konferencí nejrůznějších firem, a tak jí všechny ty pánské jízdy vynesly obstojné peníze. Aby ji cesta do Los Angeles tolik nestála, jela autobusem. Měla v úmyslu nějakou dobu nedělat nic. Loraine se už dlouho neozvala. V posledním dopise ji žádala, ať už nepíše, protože agent jí začal číst korespondenci.
Do autobusu už nastupovali poslední cestující.
Louie seděl s jednou nohou přehozenou nonšalantně přes druhou, ale moc jistý si nepřipadal. "Takže vy teda jedete do L.A.," začal. "Jste odtamtaď?"
"Střídavě žiju tam, střídavě jinde."
"Víte, já hrozně rád hádám, co je kdo zač. V týhle práci k tomu mám spoustu příležitostí."
Motor tiše předl. V zrcátku si všiml, že bábrle ho sleduje jako ostříž. Nejspíš na to ředitelství opravdu napíše.
No co, řekl si v duchu, ať se jdou bodnout. Nějakou práci přinejhorším vždycky sežene. A firma na dopis od nějaké staré

fuchtle stejně moc nedá. Přehlédl zadní část autobusu. Vypadalo to, že Indové se drží za ruce. Číňan měl v klíně rozevřené oba časopisy a porovnával je. Přeskakoval očima z jednoho na druhý a na kořeni nosu se mu údivem dělaly vrásky. Pak přišel výpravčí a zvedl ruku.
Louie zatáhl za páku, jíž se zavíraly dveře, zlehoučka zařadil zpátečku a obloukem začal couvat do uličky sevřené dvěma betonovými stěnami. Řídil tak přesně, že předním nárazníkem minul jednu sotva o vlásek. Pak zasunul jedničku a dalším obloukem se jen o chlup vyhnul protější zdi. Při výjezdu z uličky zastavil, přesvědčil se, že má volno, a zatočil do protisměru. Byl dobrý šofér a zatím neměl jedinou nehodu. Autobus se pustil po hlavní, projel San Ysidrem až na předměstí a dostal se na volnou silnici. Slunce i obloha po dešti zářily jako po vyprání a všechno svítilo sytými barvami. Škarpami se valila proudem voda a tam, kde byly ucpané, se rozlévala až do vozovky. Když autobus do takové kaluže vjel, ošplíchla voda spodek a Louie cítil, jak mu táhne řízení. Tráva byla lijavcem celá slehlá, ale slunce jí už dodávalo novou sílu, takže na výše položených místech se začínala zase zvedat.
Louie znovu pohlédl do zrcátka, co dívka dělá. Dívala se mu do zátylku, pak ji ale cosi přimělo zvednout zrak, takže se jejich pohledy setkaly. Louie koukal na její tmavě žíhané oči, hezký rovný nosík a rtěnkou zvětšená ústa a vrýval si je do paměti. Když se mu podívala do očí, spokojeně se usmála.
Ucítil, jak se mu znovu svírá hrdlo a srdce. Pomyslel si, že se nejspíš zbláznil. Věděl sice, že je nesmělý, ale většinou se mu podařilo sebe sama přesvědčit, že to není pravda. Teď si najednou připadal jako šestnáctiletý zajíc. Nevěděl, kam s očima, a neustále těkal pohledem hned na silnici, hned zase do zrcátka. Tváře měl úplně rudé. Co je to sakra, říkal si v duchu, přece se kvůli nějaký buchtě nezbláznim. Znovu si ji pečlivě prohlédl, jestli ho nenapadne, jak na ni jít, a najednou si všiml, že má na čelistích hluboké rýhy po porodnických kleštích. To ho trochu uklidnilo. Však ona by ji ta sebejistota přešla, kdyby tušila, že si jich všiml. Má dvaačtyřicet mil na to, aby se chytil. Před očima mu varovně naskočila číslovka čtyřicet dva. Bude sebou muset trochu hodit. Jestli chce tu rajdu zaháčkovat, nesmí ztrácet čas. Když ale promluvil, z hrdla se mu vydralo jen nesrozumitelné zachroptění.
Naklonila se až k němu. "Prosím?" zeptala se.
Odkašlal si. "Povídám, že po dešti vypadá hned všecko líp."
"Viďte."
A protože se k němu pořád ještě nakláněla, aby ho líp slyšela, zkusil znovu začít tím, co měl tak dobře nacvičené.
"Jak říkám, hrozně rád hádám, co je kdo zač," opakoval. "Vás bych tipoval na filmovou nebo divadelní herečku."
"Kdepak," odmítla dívka, "to byste se spletl."
"Takže vy v šoubyznysu nepracujete?"
"Ne."
"A pracujete vůbec?"
Rozesmála se. Ačkoli vypadala rozkošně, neušlo mu, že jeden horní řezák má křivý. Rostl jí šikmo a částečně překrýval sousední zub. Pak se smát přestala a horní ret tu drobnou vadu zase schoval.
Dává si pozor, pomyslel si Louie.
Byla pořád o krok napřed. Přesně věděla, co bude Louie říkat. Zažila to už mnohokrát. Teď se pokusí zjistit, kde bydlí, a požádá ji o telefonní číslo. To bylo velice jednoduché. Byt zatím žádný neměla. U Loraine si nechala lodní kufr, kde měla jen nějaké knížky -- Kapitána Hornblowera, Život Beethovenův a několik brožovaných vydání Saroyanových povídek -- a také několikery starší večerní šaty, které si hodlala jednou přešít. Uvědomovala si, že Louie je v úzkých. Nebylo to poprvé, co nějakému mužskému vehnala ruměnec do tváří a způsobila, že ze sebe stěží dokázal vypravit slovo. Pak si v zrcátku všimla, že Louie vrhá znepokojené pohledy do zadní části autobusu.
Indové se na sebe mdle usmívali, Číňan civěl do vzduchu a zřejmě se pokoušel dát v duchu dohromady nesrovnalosti z obou časopisů, a jakýsi Řek na zadním sedadle si kapesním nožíkem pižlal trabuko

na dvě půlky. Když skončil, sevřel jednu mezi rty a druhou si zamyšleně zasunul do náprsní kapsy. Stará paní se tvářila čím dál kyseleji. Probodávala mu zátylek pichlavými pohledy, brada se jí zlostně chvěla a rty svírala tak pevně, až je měla úplně bílé. Dívka se znovu naklonila kupředu. "Tak já vám to povím, ať se netrápíte," řekla. "Jsem zubní laborantka." Ani nevěděla proč, ale k téhle pohádce se uchylovala často. Nejspíš proto, že tím jednou provždy zamezila jakýmkoli dalším dohadům a nikdo se jí pak už na nic nevyptával. Bavit se o zubařině lidé zrovna moc netoužili.
Louie si to nechával projít hlavou. Mezitím dorazili k železničnímu přejezdu. Automaticky zatáhl páku vzduchové brzdy a zastavil. Pak povolil a brzda sykla. Pomaličku se rozjel a postupně zařazoval vyšší převodové stupně, dokud autobus zase nenabral předepsanou cestovní rychlost. Cítil v kostech, že ho začíná honit čas. Ta stará rachejtle se každou chvíli chystala vybuchnout. Žádných dvaačyřicet mil už k dispozici nemá. Jakmile se mezi ně vloží, je po všem. Musí kout železo, dokud je žhavé, ovšem takové věci se nedají uspěchat. Uvědomoval si, že by potřeboval ještě aspoň půlhodinu, jenomže bába ho nutila jít rovnou na věc.
"Já vobčas jezdím i štreku do L.A.," vyhrkl. "Nemoh bych vám zavolat, že bysme si třeba zašli na večeři nebo do kina?"
Neurazila se ani ho nezpražila, odpověděla docela mile. "Já nevím. Byla jsem nějakou dobu pryč a teď zrovna nemám stálou adresu. Jakmile to půjde, musím si najmout byt."
"Přece někde pracujete," namítl. "Třeba bych vám moh zavolat do zaměstnání."
Ta stará fuchtle se začala ošívat a vrtět. Pořád měla vztek, že ji vyhnal z předního sedadla.
"No, právě že ne," vymlouvala se dívka. "Víte, teď zrovna žádné místo nemám. Ale hned si samozřejmě nějaký seženu, v oboru je příležitostí dost a dost."
"Takže košem mi nedáváte?" ujišťoval se Louie.
"Co vás nemá!"
"Dobře, až se usadíte, tak byste mi třeba mohla napsat."
"Možná to udělám."
"Hrozně rád bych totiž chtěl mít v L.A. někoho, s kým bych si moh vyrazit."
A už to tu bylo. Zaslechl hlas ostrý jako břitva. "Podle předpisů má řidič za jízdy zakázáno s někým mluvit. Takže koukejte pěkně řídit." A pak ta hnusná čarodějnice vykřikla na celý autobus: "Tenhle řidič je nezodpovědný hazardér. Jestli se nehodlá věnovat výhradně řízení, budu muset vystoupit."
Louie mlčel. Tohle bylo skutečně vážné. Mohla by mu opravdu zavařit. Zachytil v zrcátku dívčin pohled a bezhlese pronesl: "Kráva blbá!"
Dívka se usmála a přiložila si prst ke rtům. I když se jí vlastně ulevilo, stejně jí to přišlo trochu líto. Uvědomovala si, že i s ním by dřív nebo později měla problémy, zároveň však cítila, že je to svým způsobem milý člověk a dokázala by ho zvládnout. Z toho, jak zrudl, okamžitě pochopila, že kdyby si ho chtěla udržet od těla, stačilo by mu trochu srazit hřebínek.
Louie to vzdal. Tahle dívka si rozhodně nehodlala komplikovat život. Bylo mu naprosto jasné, že tady neuspěje. Věděl, že jakmile dorazí do cíle, každý pasažér pospíchá, aby už byl pryč. Měl to marné. V Rebel Corners budou stát jenom tak dlouho, než vystoupí a ze střechy se sundá ta zatracená bedna s koláči. Nahrbil se nad volant. Dívka sepjala ruce, položila si je do klína a přestala se dívat do zrcátka, takže se jejich oči už nemohly setkat. Říkal si, že pro jedno kvítí slunce nesvítí. A ty jizvy po porodnických kleštích jsou vážně ošklivé. Když si je vybavil, celý se otřásl. Proto měla po stranách tak dlouhé vlasy. Nemohla si dovolit nosit je vyčesané. Jenomže právě takhle se mu líbily nejvíc, a tak ho napadlo, jaké by to bylo, kdyby se vedle ní probudil a ty jizvy uviděl. Kristepane! Ale co, po světě takových sviněk běhá! Nějakou vždycky sežene. Na prsou a v žaludku ho však tížil smutek. Bránil se mu a pokoušel se ho

zaplašit, ale nějak se mu to nedařilo. Po žádné dosud netoužil tolik jako po téhle. Nikdy nic podobného nezažil. Připadalo mu, jako by byl uvnitř vyschlý na troud, jako kdyby ho postihla jakási těžká ztráta. Neznal ani její jméno a věděl, že už se ho nedozví. V duchu viděl, jak ho Edgar po návratu do San Ysidra zpytuje zvědavýma očima, a musel se ptát sám sebe, jestli mu zalže.
Obrovské pneumatiky svištěly po vozovce a jejich pisklavou melodii svým pravidelným rytmem doprovázel bas motoru. Na obloze se kupily veliké, těžké, vodou napité mraky. Uprostřed byly černé jako saze, na okrajích zářivě bílé. Jeden se právě plíživě pustil přes slunce. Louie pozoroval, jak se jim po silnici žene naproti jeho stín a z dálky začíná vyvstávat zelená skvrna dubů kolem motorestu Rebel Corners. Ten pohled ho naplnil zklamáním.
Autobus zastavil a objevil se Juan Chicoy.
"Tak copak nám vezete?" zahlaholil, když se dveře otevřely.
"Jednoho pasažéra a horu koláčů," zabručel Louie. Sáhl za sebe, vzal dívčin kufr a zvedl se ze sedadla. Vystoupil s ním ven, vztáhl ruce, dívka se mu opřela o předloktí a sešplhala po schůdcích dolů. Vydali se k jídelně.
"Sbohem," rozloučila se.
"Sbohem," odpověděl. Počkal ještě, než zajde dovnitř, a pozoroval, jak kroutí zadečkem.
Juan s Beďarem už měli bednu s koláči dole. Nedalo se nic dělat, musel nastoupit.
"Tak nashle," řekl Juan.
Stará paní se mezitím přesunula na přední sedadlo. Louie zatáhl za páku a dveře se zavřely. Zasunul rychlost a přidal plyn. Teprve když se autobus rozjel a pneumatiky začaly zase pravidelně zpívat, pohlédl znovu do zrcátka. Bába se vítězoslavně šklebila. Tak tohle se ti teda povedlo, pomyslel si Louie, to jsi parádně zabila.
Vzhlédla a jejich pohledy se v zrcátku setkaly. Louie do něj pomalu, aby mohla odezírat, bezhlese pronesl: "Ty svině stará!" Uviděl, jak sevřela rty, až jí zbělely. Moc dobře rozuměla, co říkal.
Autobus uháněl dál a snažil se dohonit svou píseň.
Kapitola 8Juan s Beďarem odnesli bednu s domácími koláči matky Mahoneyové ke dveřím do jídelny a složili ji na zem. Oba sledovali, jak blondýna vchází dovnitř. Beďar chtěl obdivně hvízdnout, ale vypravil ze sebe jen jakési přerývané zasípění. Dlaně měl najednou úplně vlhké. Juan, kterému zpod přimhouřených řas zářily jen dva úzké srpečky, si nervózně olízl rty."Neboj, vím přesně, jak ti je," poznamenal. "Nechceš se sebrat a běžet označkovat nějakej strom?""Bóže nebeskej," vzdychl Beďar. "Páni!""Přesně tak," řekl Juan. Shýbl se k bedně, otočil obrtlík a otevřel víko. "Navrhuju ti takovou malou sázku, Kite.""Jakou?" chtěl vědět Beďar."Sázím dvě ku jedný," pokračoval Juan, "že tě zrovna napadlo, žes už dva tejdny neměl jedinej den volno, takže dneska by sis moh vorazit a jet do San Juanu se mnou. A že by ti dokonce ani nevadilo, kdybysme zůstali někde viset."Beďar zrudl tak silně, až mu pupínky v obličeji úplně zmizely. Celý nesvůj zvedl hlavu, ale když se podíval na Juana, uviděl v jeho očích jen čiré veselí bez sebemenší stopy jedu. Sakra, pomyslel si, to je panečku šéf! Jak jsem moh někdy dělat u někoho jinýho?"No teda," vyhrkl. Juan byl chlap jaksepatří. Nemuseli si nic vykládat. Věděl, co mužský cítí, když se kolem nese pořádná kost. "No teda," opakoval."No teda," opičil se Juan, "kdo bude tankovat a lepit prasklý duše?""A kdopak to dělal, když jsem tu nebyl já?" zajímal se Beďar."Nikdo," přiznal Juan. "Na dílnu se prostě pověsila cedule, že je zavříno. A u pumpy může zaskočit Alice." Plácl Beďara do zad.To je teda frajer, pomyslel si Beďar, takovej se hned tak nevidí.Aby na sebe kulaté formy s koláči nenarážely, měla každá svou přihrádku. Byly jich čtyři patra po dvanácti, celkem osmačtyřicet."Tak na to mrknem," sklonil se Juan k bedně. "K nám přijde šest malinovejch, čtyři s citrónovým krémem, čtyři s rozinkama a dva s karamelovým pudinkem." Při řeči koláče vytahoval a odkládal na víko. "Odnes je dovnitř, Be... chci říct

Kite."Beďar popadl do každé ruky jednu formu a vešel do jídelny. Blondýna seděla u pultu a pila kávu. Do obličeje jí sice nebylo vidět, ale tu elektřinu, nebo co to z ní vlastně vyzařovalo, cítil už ode dveří.Položil koláče na pult a otočil se, že půjde pro další, potom se však zarazil. Uvědomil si, že v místnosti panuje hrobové ticho.Pan Pritchard, zapšklý stařík i ten cesťák seděli jako očarovaní a kradmo si blondýnu prohlíželi. Vždycky po ní sjeli očima a honem se zase podívali jinam. Slečna Pritchardová s matkou byly nápadně zahleděné do krabiček s ovesnými vločkami naskládaných za pultem. Alice byla někde pryč, Norma stála za pultem proti blondýně a otírala desku."Nechcete taky šneka?" zeptala se.Beďar se zastavil. Musel si poslechnout, jaký má blondýna hlas."A víte, že si dám říct?" pronesla mírně chraplavým tónem, který ho zašimral až v žaludku. Rychle vyšel ven pro další várku."Trochu života do toho umírání," pobízel ho Juan. "Pak ji můžeš klidně okukovat až do San Juanu, ledaže bys ovšem radši kočíroval."Beďar honem odnosil zbývající koláče dovnitř. V bedně jich zbylo dvaatřicet. Juan zavřel víko, zajistil ho západkou, a když se Beďar vrátil, naložili spolu bednu do velkého černého kufru na zádi. Autobus byl připravený na cestu, stačilo jen nastartovat. Juan si ho změřil. Brouček sice nebyl žádný greyhound, rozhodně ale nevypadal špatně, i když kolem oken už stříbrným nátěrem začínala znovu prorážet rez. Bude to muset přetřít. A puklice kol by štětec taky snesly."Tak pojedem," obrátil se k Beďarovi. "Běž zamknout dílnu. Na vrata dej ceduli. Najdeš ji pod hadicema od chladiče, co visej mezi ponkama. A jestli se chceš převlíknout, koukej sebou hodit."Beďar se rozběhl k vratům. Juan se narovnal, rozpřáhl ruce, protáhl se a vykročil k jídelně.Pan Pritchard seděl s pravou nohu přehozenou přes koleno a palcem mu pravidelných intervalech projížděly drobné záškuby. Když blondýna vešla a pohlédl jí do tváře, zmocnilo se ho příjemné vzrušení, za okamžik ho však začalo cosi znepokojovat. Měl takový dojem, že ji odkudsi zná. Napadlo ho, že nejspíš pracuje jako sekretářka v některé pobočce firmy nebo v kanceláři nějakého známého. Rozhodně ji už někde viděl, tím si byl naprosto jistý. Pan Pritchard upřímně věřil, že nikdy žádnou tvář nezapomene, ačkoli ve skutečnosti si téměř nikoho nepamatoval. Do obličeje se díval pozorně jen těm, s nimiž projednával nějaký obchod. Přesvědčení, že dívku poznává, v něm z jakéhosi záhadného důvodu vzbuzovalo pocit, jako by se čímsi provinil nebo spáchal nějaký těžký hřích. Kde to jenom mohlo být?Jeho manželka potají sledovala, jak škube chodidlem. Ernest Horton nepokrytě obdivoval blondýnčiny nohy. I Normě se líbila. Norma se v jistém ohledu podobala Loraine. K srdci jí taky nikdo nepřirostl -- tedy až na jednu výjimku -- a proto ji nikdo nemohl zklamat a připravit o iluze. A tahle dívka jí připadala sympatická. Měla příjemný hlas a byla zdvořilá. Něco podobného si ostatně myslela i blondýnka o Normě. Cosi jí napovídalo, že s touhle servírkou by si rozuměla."Vem si to tady na starost, jo? Hned se vrátím," řekla Alice těsně předtím, než dorazil greyhound. Autobus, blondýna a káva pak Normu zaměstnaly natolik, že neměla čas o ničem hloubat. Když si teď uvědomila, co jí ta ženská provedla, celá ztuhla a udělalo se jí špatně. Už jí bylo jasné, proč Alice potřebovala zmizet. V duchu ji přímo viděla. Věděla naprosto přesně, co zrovna dělá. Ačkoli se jí zmocnil příšerný vztek, donutila se chladně uvažovat. V představách znovu rychle přepočítala útlý svazek drobných bankovek, který schovávala v kufru. Proč by vlastně nemohla vyrazit hned? Teď nebo později, na tom přece nezáleží. Pozotvírala skříňky pod zásuvkami na vnitřní straně pultu a koláče do nich nastrkala, ale od každého druhu nechala jeden venku a vyrovnala je na pult. S malinami, s rozinkami, s citrónovým krémem a s karamelovým pudinkem. Z jejich vůně se jí udělalo ještě hůř. Pořád si nebyla úplně jistá, jestli se rozhodla správně.Předními dveřmi vešel dovnitř Juan a zastavil se, pohled zabodnutý do blondýnčina zátylku."Moh byste mi to tady na chviličku pohlídat, pane Chicoy?" požádala ho Norma."A kdepak je Alice?" zajímal se."Já nevím," odpověděla, nebyla to však pravda. Moc dobře věděla, kde

šmejdí. Nevidí už nejlíp, takže si dopis určitě odnesla k oknu, aby měla víc světla. Tomu, co v něm stojí, jistě nepřikládá žádnou důležitost, je prostě zvědavá jako koza. Natočí se bokem k oknu, a protože jí budou padat vlasy do očí, odfoukne si je a začne dopis list po listu obracet. Norma se zachvěla. Představila si, jak vráží dovnitř, jak po dopise chňapne, a zaťala prsty. V duchu cítila pod nehty Alicinu kůži a viděla se, jak seká a sápe se po těch jejích vlhkých vypoulených očích. A nakonec tu hnusnou ženskou srazí k zemi, klekne jí na velké měkké břicho a rozškrábe jí obličej do krve.Juan si ji pátravě změřil a zeptal se: "Co se stalo? Není ti šoufl od žaludku?""Je," přiznala."Tak honem utíkej, než to všechno vyklopíš tady."Pomalu došla až na konec pultu a tiše vstoupila do ložnice. Opatrně za sebou zavřela a přikradla se ke dveřím do svého pokojíku. Ruce i nohy měla jako led a celá se zimničně třásla. Strčila do dveří a neslyšně otevřela. Nemýlila se. U okna stála Alice, odfukovala si vlasy z čela a mžourala do dopisu.Znovu foukla, aby jí uvolněný pramen nepřekážel ve čtení, mimoděk zvedla hlavu a spatřila Normu. Otevřela ústa a zůstala na ni strnule civět. Norma vešla dovnitř. Zatínala zuby, až se jí u koutků úst dělaly vrásky. Alice byla tak zpitomělá, že zvedla ruku a dopis jí podala. Norma si ho vzala, složila ho a zastrčila do živůtku. Pak odešla k prádelníku a vytáhla zpod něj svůj kufr. Ze špendlíku pod šaty odepjala klíček, kufr odemkla a pustila se do balení. Vyprázdnila zásuvky, všechny věci do něj jen tak halabala naházela a stlačila je pěstí. Pak ze skříně vyndala troje šaty a kabát s králičím límcem. Ten odložila na postel, kdežto šaty namotala na ramínka a mrskla jimi na prádlo.Alice stála jako přibitá a jen za ní otáčela hlavu. Norma v duchu vítězoslavně řičela. Konečně má navrch! Celý život s ní někdo mává, teď ale přišla její chvíle. A přesto dokáže mlčet jako hrob. Měla z toho obrovskou radost. Zařekla se, že nepromluví ani slovo, a taky to dodržela. Nakonec do kufru přihodila i oboje boty, přirazila víko a zamkla."Snad se nechystáš sebrat a jet?" vyzvídala Alice.Norma neodpověděla. Přece si svůj triumf nebude kazit. K tomu ji nic na světě nedonutí."Tak si to tolik neber," omlouvala se Alice. Norma ani nevzhlédla."No, jak chceš, ale jestli jenom cekneš, tak ti zavařím, žes to neviděla," pohrozila jí Alice nervózně. Norma mlčky přešla k posteli a sebrala černý kabát s králičím límcem, pak zvedla kufřík a vyšla z místnosti. Rty měla pořád pevně stisknuté a v nose jí tence pískalo. Vrátila se za pult a zmáčkla na pokladně knoflík NO SALE, že nebude markovat. Ze zásuvky vyndala desetidolarovku, pětidolarovku, čtyři dolarovky, padesáticent a dva čtvrťáky a strčila si je do kapsy kabátu. Její obvykle chabá ústa měla velice tvrdý výraz."Co to má znamenat?" chtěl vědět Juan."Jedu s váma do San Juanu.""Musíš pomáhat Alici," namítl. "Přece tu nemůže zůstat na všechno sama.""Dávám výpověď," prohlásila Norma. Když obcházela pult, všimla si, že ji blondýnka pozoruje. Popadla kufřík, otevřela sítěné dveře, vyšla ven, odkráčela k autobusu, nastoupila a posadila se. Zavazadlo si dala nastojato vedle sebe. Seděla jako pravítko.Juan se za ní chvilku díval a pak pokrčil rameny. "No rozumíte tomu?" zeptal se všech, a přitom nikoho.Ernest Horton se mračil. Pořád měl na Alici Chicoyovou vztek. "Tak v kolik teda vyrazíme?" dožadoval se."V deset třicet," odpověděl Juan. "Teď máme deset deset." Podíval se na Pritchardovy. "Podívejte, lidičky, já se teď musím převlíknout, takže jestli ještě chcete kafe nebo něco, skočte si za pult a obslužte se."Odešel do ložnice. Sundal z ramen šle a montérky se mu svezly k nohám. Pod nimi měl trenýrky s tenkým modrým proužkem. Přetáhl si přes hlavu lněnou modrou pracovní košili, kopnutím se vyzul z mokasínů a pak z montérek vystoupil. Všechno nechal ležet na hromádce na podlaze. Měl snědé šlachovité tělo, za jehož barvu nevděčil slunci, ale předkům. Přistoupil ke dveřím do koupelny a zaklepal. Uvnitř se ozvalo spláchnutí a Alice otevřela. Byla si znovu mýt obličej a na tváři měla přilepený mokrý pramen vlasů. Juan pohlédl na její napuchlé zarudlé oči a svěšené koutky."Co se to zase děje?" uhodil na ni. "Proč tak vyvádíš?""Já za to nemůžu," vyhrkla. "Bolí mě zub. Tady

v tom místě mi pořád vystřeluje šílená bolest.""A co to popadlo Normu?""Nech ji běžet," mávla rukou. "Já věděla, že ji jednou načapám.""Při čem, prosím tě?""Má nenechavý prsty.""A co ukradla?""Ještě že jsem k ní šla podívat. Pamatuješ, jak jsi mi pod stromeček dal ten flakónek voňavky? Zjistila jsem, že zmizel, a teď ho objevím v jejím kufírku! Jenomže mě přistihla a měla na mě hubu, tak jsem jí řekla, že se může spakovat a jít."Upřel oči do prázdna kamsi za ni. Bylo mu jasné, že si vymýšlí, ale po pravdě se nehodlal pídit. Ženské hádky ho ani trochu nezajímaly. Stoupl si do vany a zatáhl sprchový závěs."Už od božího rána vyvádíš jak pominutá," vyčetl jí. "Co tě to zas raflo?""Mám měsíčky, a ještě k tomu mě chytil ten zub."Dobře věděl, že to první není pravda, ale jestli ji opravdu bolí zub, to se mohl jenom dohadovat. "Až odjedem, tak si trochu cvakni. Mělo by to pomoct na oboje," poznamenal.Alice v duchu zajásala. Doufala, že přesně tohle jí navrhne."Všechno tu ale zbyde na tebe," pokračoval. "Beďar dneska jede se mnou."Alicí projel záchvěv vzrušení. Bude sama, úplně sama! Jen nesmí dát najevo, jakou má radost. "A co tam chce?""Potřebuje si koupit pár věcí. Poslyš, co kdybysme neotvírali? Mohla bys v San Juanu zajít k zubaři.""Ne," odmítla, "radši ne. Zejtra nebo pozejtří zajedu do San Ysidra. Nechat podnik zavřenej by nebylo moudrý.""No, jak myslíš," pokrčil rameny a pustil vodu. Pak ještě vystrčil hlavu ven. "Tak běž teda obsluhovat."Když se Alice vrátila do jídelny, všimla si, že Ernest Horton se mezitím přesunul k pultu."Dejte nám dvakrát kávu," řekl a obrátil se k blondýnce: "Nebo byste radši kolu?""Ne, kdepak. Jde na tloušťku."Nebyl zvyklý mařit čas. Už se jí zeptal, jak se jmenuje, a dozvěděl se, že Camille Oaksová. Nebyla to samozřejmě pravda. Křestní jméno jí napověděl reklamní plakát na stěně, na kterém prsatá blondýna propagovala cigarety značky Camel. Stačilo jen trochu zaimprovizovat. Příjmení si dala podle dubů za oknem. Oaks, Oaksová. Takže po zbytek cesty z ní bude Camille Oaksová."A víte, že nedávno jsem vaše jméno někde slyšel?" prohlásil Ernest a úslužně jí podal cukřenku.Pan Pritchard stále škubal nohou a manželka ho nepřestávala pozorovat. Dovtípila se, že je podrážděný, netušila však proč. V tomhle ohledu neměla žádné zkušenosti. Její známé nepatřily k ženám, kvůli nimž by se ho zmocňoval třas. A o tom, jak se chová mimo domov a ve společnosti, kterou neznala, nevěděla zhola nic.Pan Pritchard dal nohu na zem, vstal a odešel k pultu. "Nejspíš máte na mysli onu vraždu v rodině Oaksových," vložil se do hovoru. "Ovšem na vražedkyni tady slečna nevypadá, a na oběť už vůbec ne," zavtipkoval. "Ještě trochu kávy, prosím," požádal Alici zdvořile.Mildred po něm zašilhala. Zaznamenala v jeho hlase tón, jaký dosud neznala. A navíc mluvil tak divně. Pečlivě artikuloval a vyjadřoval se nezvykle strojeně. Nechápala to. Zamžourala po dívce, a pak ji to najednou trklo. Otec se před ní předvádí, stylizuje se do role jakéhosi žoviálního strýčka. To se Mildred vůbec nelíbilo."Stejně se ale pořád nemůžu zbavit dojmu, že už jsem měl tu čest," prohlásil pan Pritchard. "Co vy na to?"Mildred v duchu slyšela něco jiného: Poslyš, kotě, my dva se přece známe, ne?Camille mu pohlédla do tváře, potom zabloudila očima k odznaku klubu, který měl zapíchnutý v klopě, a okamžitě pochopila, kde ji musel vidět. Když se před muži svlékala a koupala v obří číši šampaňského, nikdy se jim nedívala do obličeje. Z těch jejich vlhkých vypoulených očí a povislých úst s leklým úsměvem čišelo něco, co jí naháněl strach. Bála se, že kdyby se na některého podívala zpříma, mohl by se na ni vrhnout, a tak pro ni zůstávali jen shlukem rozmazaných růžových tváří, bílých límečků a pečlivě uvázaných motýlků. Na večírky v klubu si pánové obvykle brali smoking."Je mi líto, opravdu si nevzpomínám," zavrtěla hlavou."Ale na Středozápadě jste už někdy byla, že?" nedal se odbýt pan Pritchard."Kdysi jsem pracovala v Chicagu," připustila."A kde?" chtěl vědět. "Víte, já si nemůžu pomoct, ale cosi mi říká, že vás nevidím poprvé.""Asi u zubaře. Jsem zubní laborantka."Panu Pritchardovi za brýlemi zaplály oči. "Poslyšte, to je ono! Vsadím se, že to bylo u doktora Horace Liebholtze. Když jsem v Chicagu, chodívám se zuby vždycky

k němu.""Tak to ne," odpověděla, "u toho jsem nikdy nepracovala. Můj poslední zaměstnavatel se jmenoval V. A. Chesterfield." I tohle jméno si vypůjčila z reklamy, hned ji však napadlo, že to přehnala. Snad si ten člověk nevšimne, že mu za zády visí plakát s nápisem VÝRAZNÉ AROMA CHESTERFIELD.Pan Pritchard vesele prohlásil: "No nic, ono se mi to časem vybaví. Já totiž nikdy žádný obličej nezapomenu."Paní Pritchardová, jíž neušlo, jak po něm dcera střelila očima a jak zhnuseně se tváří, se na něj znovu zadívala. Choval se opravdu zvláštně. "Elliotte?" zavolala. "Nepřinesl bys mi trochu kávy?"Pan Pritchard se zachvěl, jako kdyby ho vytrhla z krásného snu. "Ale jistě, rád," pronesl už zase normálním hlasem, ačkoli ho její prosba trochu podráždila.Sítěné dveře se otevřely, a když s bouchnutím zase zaklaply, stál v místnosti Beďar Carson. Změnil se málem k nepoznání. Aby zamaskoval vřídky, nanesl si na tvář silnou vrstvu pudru, dosáhl však pouze toho, že místo rudé dostaly fialovou barvu. Vlasy ulízané dozadu se mu leskly pomádou. Vězel v košili s velice těsným límečkem, jehož cípy spojovala zlatá jehlice podvlečená pod malinkým uzlem zelené kravaty. Musel ho strašlivě škrtit, protože kdykoli polkl, náprsenka košile i kravata mu poskočily. Na kalhotách obleku z hnědé počesané látky byly vidět otisky drátěnky. Kvůli pukům si je zřejmě dával pod matraci. Na nohou měl bílé boty s hnědým sedlem a k tomu červeno-zeleně kostkované vlněné ponožky.Alice zvedla hlavu a vyvalila oči. "No to se podívejme, co to přišlo!" vykřikla užasle.Beďar by ji byl v tu chvíli nejradši zabil, nehnul však ani brvou a sedl si na stoličku, kterou byl pan Pritchard donucen opustit, aby manželce donesl kávu. "Dejte mi kousek toho malinovýho koláče, co zrovna přivezli," požádal. Pak nervózně pohlédl na Camille a přiškrceným hlasem dodal: "Nechcete taky, slečno?"Podívala se na něj a pohled jí změkl. Věděla, jak mu je. "Děkuju mockrát, radši ne," odpověděla mile. "Já už snídala v San Ysidru.""Ale já vás zvu," vyhrkl."Ne, děkuju, opravdu nemůžu.""Zato von by moh koláče pořád," řekla Alice. "Cpal by se jako nezavřenej." Popadla nůž a přitáhla si formu tak prudce, až se roztočila."A prosil bysem dvojitou porci," poručil si Beďar."Spláčeš nad vejdělkem," oznámila mu Alice výsměšně. "Už jsi prožral vejplatu za celej tejden."Beďar sebou škubl. Panebože, ta ženská mu ale pije krev! Alice se zaměřila na blondýnu. Věděla naprosto přesně, co se tu odehrává. Každý mužský v místnosti byl z té holky celý paf. Znervózňovalo ji to. Už aby přišel Juan. Aspoň hned pozná, na čem je. Ještě před chvilkou si říkala, jaká to bude krása, až sedne do autobusu a odjede, teď ovšem znejistěla."Jen co se naskytne příležitost, ukážu vám vzorky zboží. Mám toho plnej kufr. Všechno novinky, a jedna zábavnější než druhá," začal se Camille znovu vemlouvat Ernest."Jak je to dlouho, co vás demobilizovali?" zajímala se."Pět měsíců," odpověděl.Sklouzla očima na klopu s malým odznáčkem v podobě modrého pásku s bílými hvězdičkami. "Ten je hezkej," pochválila ho. "Vy jste u nějaký opravdu pořádný firmy, že?""Aspoň to o sobě tvrdí," přikývl Ernest. "Jenomže členství ve firemním klubu se nenajím." Oba se zasmáli."Určitě vám ho připíchl sám nejvyšší šéf, viďte?""Ano," přiznal Ernest.Pan Pritchard se naklonil, jako kdyby chtěl být co nejblíž. Vadilo mu, že je ze hry."Ten malinovej koláč byste fakt měla zkusit," odvážil se znovu Beďar."Já vážně nemám chuť," bránila se."Jestli v něm zas objevíš mouchu, tak ti ho hodím na hlavu," ozvala se Alice.Camille bylo hned jasné, proč to říká. Tahle ženská na ni začíná pěkně nevražit. Nervózně se ohlédla po těch druhých dvou. Věděla, že paní Pritchardová si jí všímat nebude, starosti jí spíš dělala ta dívka, co nerada nosila brýle. Musí doufat, že ji ničím nepopudí. S tou by se utkat rozhodně nechtěla. Ježíšikriste, zabědovala v duchu, pošli toho lempla k vodě, Loraine, ať můžem zase žít spolu! Připadala si strašně osamělá a unavená. Pak ji napadlo, jaké by to asi bylo, kdyby byla provdaná za pana Pritcharda. Víceméně odpovídal typu, na jaký měla políčeno. Jeho manželka si zřejmě stěžovat nemůže. Nezdálo se, že by jí nějak zvlášť ztrpčoval život.Bernice Pritchardová naprosto

netušila, co se děje. Ke Camille necítila žádné nepřátelství. Mlhavě si uvědomovala, že atmosféra v místnosti se změnila, ale proč se to stalo, jí zůstávalo utajeno. "Asi bychom si měly přichystat zavazadla," prohodila vesele k Mildred, ačkoli to udělaly hned ráno.Z ložnice se vynořil Juan, na sobě čisté manšestráky, nažehlenou modrou košili a koženou bundu. Husté vlasy měl sčesané dozadu a tmavé strniště mu z tváře zmizelo, protože se oholil."Tak přichystaný, lidičky?" zahlaholil.Alice sledovala, jak obchází pult. Na Camille se vůbec nepodíval, a to považovala za zlé znamení. Vždycky koukal po každém děvčeti, a teď dělal, jako by ta blondýna neexistovala. To se Alici ani trochu nelíbilo.Dovnitř vešel stařík se ztuhlým krkem. Ve dveřích se zastavil a znovu vyhlédl ven. "Vypadá to zas na pěknou chlístanici," oznámil.Juan s ním byl rychle hotov. "Vy si sedněte na první greyhound, co jede na sever," řekl úsečně."Rozmyslel jsem si to," prohlásil Van Brunt. "Pojedu. Moc rád bych ten most viděl. Ale pršet bude, to si pište.""Já měl dojem, že s náma jet nechcete.""Copak se nemůžu rozmyslet? Proč tam nezavoláte znova? Ať víme, jestli je s mostem něco nového.""Říkali přece, že je v pořádku.""Jenomže vod tý doby už uběhla nějaká ta chvíle," namítl Van Brunt. "Vy nejste zdejší. Nemáte ponětí, jak rychle dokáže řeka stoupnout, když se do ní z kopců začne valit všechna ta voda. Zažil jsem i třicet čísel za hodinu. Radši tam brnkněte."To už Juana opravdu popudilo. "Koukejte," odsekl nakvašeně, "na týhle lince jezdím já. A nepojedu tu štreku poprvé, tak co se staráte? Když nechcete, nejezděte, ale jestli jo, tak mi do toho přestaňte kecat."Van Brunt pootočil nachýlenou hlavu, aby se mu mohl podívat zpříma do obličeje, a upřel na něj ledový pohled. "Jestli pojedu, to si teda ještě moc rozmyslím. A taky pouvažuju, jestli nenapíšu na dopravní referát. Vy jste totiž veřejnej dopravce, na to nezapomínejte.""Tak pojďte, lidičky," řekl Juan.Alice ho potají pozorovala. O Camille okem nezavadil. Dokonce se ani nenabídl, že jí pomůže se zavazadlem. To bylo zlé. Vůbec se mu to nepodobalo.Camille sebrala kufr a pospíchala ven. Byla unavená, a protože netoužila sedět se žádným mužským, rychle probrala situaci. Společnost neměla jedině Mildred, jenomže té leží v žaludku. Pak ale v autobuse uviděla servírku, co právě dala výpověď, a tak se vrhla ke dveřím. Ernest a pan Pritchard horempádem vyrazili za ní, jenže to už byla uvnitř. Norma seděla úplně nehnutě. Koukala se nepřátelsky a rudý nos se jí leskl. Hrozila se, do čeho se to vlastně pouští."Nebude vám vadit, když si přisednu, zlato?" zeptala se Camille.Norma k ní strnule otočila hlavu a změřila si ji. "Je tu přece dost jinejch míst," namítla."Prosím vás, já vám to pak vysvětlím.""Jak je libo," svolila Norma blahosklonně, i když jí nešlo na rozum, proč si tahle elegantní blondýna vybrala zrovna ji. S ní přece nikdo nikdy sedět nechtěl. No, zřejmě k tomu má své důvody. Možná je v tom nějaké veliké tajemství. Znala to z kina. Taková záhada kolikrát vydá na úžasný celovečerní film. Poposedla víc k oknu a udělala vedle sebe místo."Kam až máte namířeno?" zeptala se."Do L.A.""Vážně? Já taky. Vy tam bydlíte?""Střídavě," připustila Camille. Muži, kteří se za ní vyhrnuli z jídelny, si už všimli, že si sedla k Normě, a zvolnili krok. Přestali mít důvod soupeřit, shlukli se kolem zádi autobusu a začali ukládat věci do zavazadlového prostoru.Alice se dívala přes síť ven na Juana. Zastavil se a obrátil se k ní. "Přestaň střečkovat," vyzval ji klidně. "Dneska už toho rozčilování bylo dost. Než se vrátím, snaž se trochu sebrat."Obličej jí najednou celý zešpičatěl. Chystala se cosi říct, nepustil ji však ke slovu."Nebo mě jednoho krásnýho dne už neuvidíš," pohrozil.Na okamžik ztuhla leknutím. "Když mně je vážně na umření," zakňourala."Tak se z toho koukej honem dostat, aby ti to náhodou nezůstalo. Každej nemocnej začne bejt časem na obtíž. Každej. To si uvědom." Chvíli na ni hleděl, ale díval se skrz ni a Alice se zmocnila panika. Potom se otočil a vydal se k autobusu.Opřela se lokty o příčku sítěných dveří a z očí jí vytryskly slzy jako hrachy. "Jsem tlustá a stará," zašeptala. "Ježíšikriste, já jsem stará!" Slzy jí vhrkly do nosu. Popotáhla a zamumlala: "Ty se ještě mladejm holkám líbíš, ale co

zbejvá mně? Nic. Jsem stará bréca." Tiše se rozeštkala.Pan Pritchard by rád seděl za blondýnou, jenomže to nešlo. Manželka jim zabrala místo vepředu. Mildred se posadila naproti přes uličku, ale o řadu dozadu. Beďar sebou plácl na místo, které si původně vyhlédl pan Pritchard, a vedle něj se uvelebil Ernest Horton.Juan s nevolí zaznamenal, že Van Brunt si sedl hned za ním. Byl nervózní. Moc toho nenaspal, a ještě k tomu už od rána musel snášet jedno boží dopuštění za druhým. Přerovnal kufry, přetáhl přes ně plachtu a zavřel zavazadlový prostor. Pak zamával Alici, která se stále ještě opírala o dveře. Z toho, jak hrbila ramena, mu bylo jasné, že brečí. Takže dosáhl svého. Začínala se mu vymykat z ruky. V duchu si musel položit otázku, proč od ní ještě neodešel. Asi z lenosti, přiznal si. Děsil se citových výlevů, jakým by v takovém případě musel čelit. A stejně by si o ni asi dělal starosti. Navíc se na to už ani necítil. Musel by si okamžitě narazit jinou, a to by vyžadovalo mluvit a mluvit a mluvit. Jen tak se s nějakou vyspat je jedna věc, jenomže on potřebuje ženskou nastálo, a to je rozdíl. Když si člověk na nějakou zvykne, je všechno snazší. Kromě toho s výjimkou Mexičanek jen Alice dokázala správně uvařit fazole. Bylo to zvláštní. V Mexiku to uměla každá Indiánka, ale tady žádná, až na Alici. Aby měly šťávy tak akorát a čistě fazolovou chuť bez dalších příměsí. Američanky do nich přidávaly rajčata, chilli, česnek a podobně, a to se nemá. Ušklíbl se. "Takže nás držej pohromadě fazole," pronesl polohlasem.A byl tu i další důvod. Alice ho měla ráda. Opravdu ho milovala, tím si byl jistý. A od lásky se jen tak neodchází. Je jako dům, na kterém se člověk léta lopotí, a pokud ho opustí, nechá tam i kus sebe. Takže jestli chce zůstat celý, musí ledacos spolknout, i kdyby se mu to kdovíjak zajídalo. Juan neměl ve zvyku lhát si do kapsy.Stál už na schůdcích, najednou se však otočil a rychle se vrátil k sítěným dveřím. "Tak se tady opatruj," řekl vlídně. V očích měl hřejivý pohled. "A na ten zub si cvakni něčeho tvrdýho." Pak se obrátil a šel zpátky k autobusu. Až se vrátí, Alice bude sice jako doga, ale třeba se tím odreaguje a trochu se zvetí. Jestli se zpije do němoty, on se klidně vyspí v Normině posteli. Když byla opilá, vydávala pach, jaký bytostně nesnášel. Takový kyselý a hořký.Vzhlédl k obloze. Při zemi vládlo bezvětří, ale nahoře foukal vítr, který přes hory hnal další a další mraky. Spojovaly se do těžké deky a ta se rychle roztahovala přes celou oblohu. Z mohutných dubů dosud kapalo a středem každého listu pelargónií pomalu stékaly blyštivé kuličky vody. Všude panovalo hluboké ticho jako před bouří. Přestože by Van Bruntovi dal jen velice nerad zapravdu, zmocnila se ho obava, že se co nevidět opravdu znovu rozprší. Nastoupil do autobusu. Ještě si ani nestačil pořádně sednout, a Van Brunt spustil."Tak vodkaď teď fouká? Z jihozápadu. A vodkaď se ženou ty mraky? Z jihozápadu. A ze který strany tady přichází déšť?" dožadoval se vítězoslavně. "Z jihozápadní.""No dobrá, a každýho z nás jednou čeká smrt," opáčil Juan. "Některý třeba dost hrozná. Co když vás přejede traktor? Už jste někdy viděl, jak vypadá člověk, kterýho rozmašíruje traktor?""Co tím chcete říct?" podivil se Van Brunt."Že jestli má pršet, tak bude pršet," odsekl Juan."Jenomže já nemám žádnej traktor, ale čtyry páry těch nejlepších koní v celý Kalifornii," holedbal se Van Brunt. "A proč mi to vlastně vykládáte?"Juan šlápl na nožní startér. Ozval se vysoký, tenoulinký skřípavý zvuk, motor však téměř vzápětí naskočil. Běžel naprosto pravidelně a hladce. Juan se na sedadle otočil."Kite," zavolal, "poslechni si občas ten zadek!""Jasně," odpověděl Beďar. Dělalo mu dobře, že mu šéf věří.Juan zamával ženě, zatáhl za páku a zavřel dveře. Přes síť se nedalo poznat, co Alice dělá. Určitě chvilku počká, a jak budou z dohledu, vytáhne láhev. Nezbývalo mu než doufat, že se nic nepřihodí.Projel kolem jídelny a zahnul doprava na asfaltku směrem na San Juan de la Cruz. Nebyla sice dvakrát široká, zato poměrně dobře udržovaná, a protože měla vysokou korunu, stékala z ní voda okamžitě pryč. Kolem údolí a kopců pocákaných skvrnami bledého slunečního svitu se rychle stahovala mračna a světlo i stíny dostaly smutný, hrozivě šedý

nádech.Autobus si to supěl pětašedesátkou. Motor šel dobře a zadní osa vypadala v pořádku."Já totiž traktory nemám rád," přiznal Van Brunt."To jsme na tom stejně," opáčil Juan. Najednou se cítil přímo skvěle.Nasadil Van Bruntovi brouka do hlavy. Ani nečekal, že to půjde tak snadno. Stařík natočil hlavu na ztuhlém krku. "Doufám, že nejste takovej ten, co lidem hádá budoucnost, že ne?""Ale kdepak," zasmál se Juan."Na tyhle věci já totiž nevěřím.""Já taky ne.""Ale traktor bych nechtěl ani za nic."Juan měl chuť mu prozradit, že měl bratra, který umřel, protože ho kopl kůň. Pak si řekl, že dědulovi prostě trochu straší ve věži. Ale stejně by rád věděl, z čeho má takový vítr.Kapitola 9Silnice do San Juanu de la Cruz byla asfaltovaná. Když
v Kalifornii ve dvacátých letech vznikly stovky mil betonových silnic, lidé si pochvalovali, že vydrží víc než římské, protože jimi nemůže prorůstat tráva, která by je rozrušila. Mýlili se. Pneumatiky osobních aut i těžkých nákladáků bušily do betonu tak dlouho, až se unavil, začal praskat a nadělaly se v něm trhliny, které se mrazem ještě zvětšily, takže přestal nárazům kol vzdorovat a začaly se v něm tvořit díry.Cestáři okresní správy silnic je zalévali asfaltem, aby do nich nepronikala voda, jenomže to také moc nepomáhalo, a tak nakonec na vozovku položili koberec ze živice a štěrku. Ten se osvědčil líp, protože byl poddajný a v létě trošku změkl, zatímco v zimě ztvrdl a ani se nehnul. A tak časem všechny silnice dostaly lesklý černý povrch, který na dálku vypadal jako stříbrný.Silnice na San Juan zpočátku dlouho běžela rovně jako přímka mezi poli a lukami, na nichž nestála jediná ohrada. Tady v údolí se už dávno nepáslo, pro dobytkářství tu byla příliš kvalitní půda. Ve škarpách u cesty rostla zažlukle vonící planá hořčice a divoká vodnice s drobnými fialovými kvítky, podle nich stály modré lupiny a vlčí máky s pevně zavřenými poupaty, protože rozvité květy zurážel déšť.Okreska mířila přímo k podhůří. Vláhou překypující zaoblené pahorky vypadaly měkce a svůdně jako ženská ňadra a tráva na nich byla stejně svěží jako dívčí pleť. Jak se k nim Brouček po té krásné rovné silnici hnal, na hladině vody v příkopech se míhal odraz jeho čistě omytých lesklých boků. Na předním skle se houpaly miniaturní boxerské rukavice a dětské botičky pro štěstí a z přístrojové desky ze srpečku svého měsíce hlídala cestující Panenka Maria Guadalupská.Převodovka běžela tiše a hladce, jen z rychlostní skříně se ozývalo trochu zvláštní kvílení. Juan se uvolnil a pohodlně se opřel. Přímo před sebou měl velké zrcátko, v němž viděl pasažéry, a na boku karosérie bylo připevněné další, kterým mohl sledovat provoz za sebou. Nebyl nijak velký. Předjelo je sice pár aut, od San Juanu však zatím kupodivu nepotkali ani jedno. Juan si to zprvu ani pořádně neuvědomoval, ale když mu to došlo, začal si dělat starosti, že se most opravdu zřítil. No co, tak se prostě vrátí a zaveze cestující zpátky do San Ysidra, ať si nějak poradí. Jestli most spadl, tudy už na San Juan nic nepojede, dokud se nepostaví nový. V zrcátku si všiml, že Ernest Horton má otevřený kufr se vzorky a ukazuje cosi Beďarovi. Ta věcička se chvilku točila a blikala a pak najednou zmizela. Viděl také, že Norma a blondýnka mají hlavy u sebe a povídají si. Sešlápl plyn ještě o kousek víc.Říkal si, že nemá smysl, aby po ní koukal, když stejně nebude mít příležitost o něco se pokusit. A byl už dost starý, aby se trápil tím, co nemůže změnit. Mít ale tu možnost, vyjel by po ní hned. Sotva ji spatřil, úplně ho zabolelo v podbřišku.Norma se zprvu chovala velice odměřeně a trvalo dost dlouho, než trochu roztála. Camille ale dělala, co mohla. Potřebovala ji jako záštitu, a kromě toho je spojoval i cíl jejich cesty."Já v L.A. ani v Hollywoodu nikdy nebyla," svěřila se jí Norma tiše, aby to Ernest neslyšel. "Nemám nejmenší představu, kam se vrtnu.""A co teda hodláte dělat?" vyzvídala Camille."Najdu si práci. Asi jako servírka nebo tak něco. Ale ráda bysem k filmu."Camille se kysele usmála. "Spíš bych sázela na tu servírku," řekla. "U filmu to chce pěkně ostré lokty.""A vy jste herečka?" zajímala se Norma. "Já bysem vás na ni tipovala.""Kdepak, pracuju u zubaře. Jsem laborantka.""A to bydlíte v hotelu, v podnájmu, nebo máte dům?""Teď momentálně

nikde," prozradila jí Camille. "Ale než jsem odjela za prací do Chicaga, měla jsem s jednou kamarádkou byt."Normě zasvítily oči. "Já jsem si něco málo našetřila," vyhrkla. "Třeba bysme si mohly najmout byt společně. A kdybysem si našla místo v restauraci, jídlo by nás skorem nic nestálo, protože bysem mohla nosit i domů." Začínala se rozehřívat. "Náhodou kdybysme se o nájem dělily, tak by nás živobytí přišlo docela lacino. A na spropitným by se taky dalo něco trhnout."Camille začínala být docela sympatická. Pohlédla na její červený nos, matnou pleť a malé bezvýrazné oči. "Musela bych si to ještě rozmyslet," zamumlala.Norma se naklonila blíž. "Je vím, že vy tuhle barvu vlasů máte od přírody," řekla, "ale třeba byste mi mohla poradit, jak by se daly voživit ty moje. Jsou takový nanicovatý, vypadají jak sláma."Camille se rozesmála. "To byste se moc divila, jaké je mám doopravdy. Nehýbejte se chvilku." Začala studovat její tvář. Zkoušela si představit, co by s ní dokázalo trochu krycího krému, pudr a řasenka, a před očima jí vyvstala Norma s lesklými zvlněnými kadeřemi, očima zvětšenýma pomocí stínů a s ústy vymodelovanými rtěnkou. O kráse si Camille nedělala žádné iluze. Třeba taková Loraine. Bez šminek vypadala jako ucouraná myš, a přesto na ni chlapi letěli. Uvědomila si, že by ji docela bavilo tuhle dívku předělat a dodat jí trochu sebevědomí. Možná by to s ní bylo lepší a zábavnější než s Loraine."Popřemýšlím o tom," řekla. "Tady je tak krásně! Jednou bych taky chtěla žít na venkově." V duchu už ale viděla, jak by to dopadlo. Udělala by z Normy ženskou k světu. Kdyby o sebe trošku dbala, mohla by být docela pohledná. A pak by se s někým seznámila a přirozeně by ho přivedla domů, aby se mohla pochlubit, jenomže nápadník by se začal pokoušet o ni a Norma by ji začala nenávidět. Určitě by to jinak neskončilo. No co! Do té doby by to aspoň byla zábava. A třeba by se včas dovtípila, a až by si Norma toho svého přivedla, nemusela by ani být doma. "Nechám si to ještě projít hlavou."Juan před sebou na silnici zahlédl mrtvého divokého králíka. Spousta šoférů by ho s rozkoší přejela ještě jednou, jemu se to však příčilo. Stočil trochu volant, aby se rozválcovaná mrtvolka dostala mezi kola a on nemusel poslouchat, jak ji pneumatiky znovu drtí. Udržoval rychlost na sedmdesátce. Velké linkové autobusy někdy jezdily stovkou, ale Juan měl času habaděj. K pahorkům, kde začínaly zatáčky, zbývaly pořád dobré dvě míle. Sundal jednu ruku z volantu a protáhl se.Kolem svištěly telegrafní sloupy a Mildred Pritchardové připadalo, jako by ji každý slabounce udeřil do očí. Měla na nich už zase brýle a sledovala ve zpětném zrcátku Juanův obličej. Z místa, kde seděla, ho viděla jen z profilu. Neušlo jí, že co chvíli zvedá hlavu a pokukuje po té blondýně, co sedí za ní, a zalomcoval jí vztek. Vzrušení, které v ní ten člověk ráno vzbudil, ji dočista vyvedlo z míry. Nikdo si toho jistě nevšiml, ale on to musel vědět moc dobře. Ten rozechvělý pocit dosud zcela nepominul, pořád byla trochu rozbolavělá. V hlavě jí neustále zněla jedna a tatáž věta. Není to ani blondýna, ani laborantka, a Camille Oaksová se taky nejmenuje. Pořád si ji dokolečka opakovala a nedokázala přestat. Nakonec se v duchu pobaveně ušklíbla. Proč na ni vlastně nenechám nit suchou, pomyslela si. Taková hloupost. Proč si nepřiznám, že na ni jednoduše žárlím? No dobře, tak žárlím. Jenomže budu na ni snad nevražit míň, když si to přiznám? Samozřejmě že ne. Ale otec se kvůli ní ztrapňuje. Fajn. A záleží mi na tom, jestli se chová jako idiot? Když u toho nejsem, tak přece ne. Prostě bych nechtěla, aby někdo věděl, že jsem jeho dcera, to je všechno. Ne, to taky není pravda. Nechci s ním jet do Mexika. Vím už předem, co bude říkat. Uvědomila si, že kymácení autobusu její pocity jenom zesiluje. Košíková, pomyslela si, to mi pomůže. Zaťala stehenní svaly a vybavil se jí ten student strojařiny s vlasy na ježka. V duchu si začala promítat, co všechno s ním prožila.Pan Pritchard byl unavený, navíc se nudil, a to pak uměl být velice nepříjemný. Připadal si jako na trní. "Tenhle kraj vypadá velice úrodně," obrátil se k manželce. "Jestlipak víš, že Kalifornie je největším pěstitelem zeleniny v celých Spojených státech?"Paní Pritchardová se už slyšela, jak po návratu domů vykládá: "A pak

jsme jeli kolem nekonečných zelených lánů lemovaných spoustou vlčích máků a lupin. Vypadalo to tam jako v zahradě. Na jedné mrňavé zastávce přistoupila nějaká zmalovaná blondýna a všichni mužští okamžitě začali třeštit, dokonce i Elliott. Dobírala jsem si ho kvůli tomu ještě celý týden." A v dopise některé ze svých přítelkyň napíše: Přitom se chudinka jenom snažila chovat mile a přátelsky. Tvrdila, že pracuje jako zdravotní sestra, ale podle mého to byla spíš herečka, co dostává epizodní roličky.
V Hollywoodu je jich spousta, celkem osmatřicet tisíc. Všechny je obhospodařuje jedna veliká agentura. Dovedeš si to představit? Osmatřicet tisíc! Paní Pritchardové začala klesat hlava. Měla hlad a šlo na ni spaní. Jakápak dobrodružství nás asi ještě čekají, pomyslela si.Když se manželka zasnila, pan Pritchard to na ní vždycky okamžitě poznal. Žil s ní už dost dlouho, aby věděl, že ho neposlouchá, obvykle ho to však nezastavilo. Když na ni mluvil, mohl alespoň přemýšlet o obchodu a politice a srovnat si všechno v hlavě. Byl zvyklý nosit v ní nejrůznější čísla a údaje. Věděl například, kolik tun cukrovky se průměrně vypěstuje v salinaském údolí. Někde to číslo četl a od té doby si ho pamatoval, ačkoli mu vůbec k ničemu nebylo. Domníval se, že podobné informace je dobré znát. Proč ale, o tom nikdy nepřemýšlel. Teď však o žádné vědomosti zájem neměl. Přitahovalo ho něco úplně jiného. Měl chuť otočit se dozadu a na blondýnu se podívat. Škoda že nesedí někde, odkud by ji mohl pozorovat. Jenomže za sebou má Hortona s Beďarem, a kdyby se přesunul na druhou stranu uličky a koukal na ni, museli by si toho všimnout."Co myslíš, jak je asi stará?" zeptala se paní Pritchardová. Její dotaz mu vyrazil dech, protože právě myslel na totéž."Kdo?" zatvářil se nechápavě."Ta blondýna.""Aha, ta. Jak to mám asi vědět?" vyjel na ni. Manželka se zatvářila udiveně a trochu dotčeně. Pochopil, že udělal chybu, a honem se ji pokusil napravit. "O malých holčičkách ví nejvíc zase malé holčičky," prohlásil. "Takže to určitě odhadneš líp než já.""Jak bych mohla? Nemám nejmenší představu. Vzhledem k těm šminkám a přelivu to není jednoduché. Právě proto se tě ptám. Já bych řekla, že tak mezi pětadvaceti a třiceti.""Tyhle věci jdou úplně mimo mě," opáčil a vyhlédl z okna, za nímž se už objevily první zvlněné pahorky. Dlaně se mu trochu potily a připadal si, jako kdyby ho nějaká neviditelná síla nutila, aby se ohlédl. "Vážně," dodal. "Zajímá mě ale ten Horton. Je mladý, překypuje elánem a nápady. Ten se mi moc líbí. Víš, takový člověk by se mi ve firmě opravdu hodil." Byl rád, že se může zaštítit obchodem.Podobně jako Bernice využívala mateřství, menstruace a dalších čistě ženských záležitostí, ze kterých kolem sebe vytvářela magický kruh, kam neměl přístup žádný muž, pan Pritchard se utíkal k podnikání. Jakmile šlo o obchod, musela zůstat mimo. Nevěděla o něm nic, a také se o něj nezajímala. Patřil k manželovu soukromému světu, a ten respektovala."Vypadá jako velice slušný mladík," poznamenala. "Alespoň podle toho, jak se vyjadřuje a chová...""Kristepane, Bernice!" vybuchl podrážděně. "Podnikatele přece dělají výsledky, a ne vyjadřování nebo způsoby. Podnikání je ta nejdemokratičtější záležitost na světě. V obchodě člověka hodnotí jenom podle toho, co dokáže."Pokoušel se vybavit si, jaké má blondýnka rty. Věřil, že ženy s plnými rty jsou smyslné. "S tím Hortonem bych si rád promluvil, než mi uteče," dodal.Bernice věděla, že nemá stání."Tak proč to neuděláš hned?" navrhla."Já ti nevím. Sedí vedle něj ten kluk.""Když ho slušně poprosíš, určitě si přesedne." Byla přesvědčená, že pokud člověk něco chce, stačí hezky poprosit. A v jejím případě to opravdu fungovalo. Žádala po naprosto cizích lidech nejneuvěřitelnější věci, a jelikož vždycky hezky poprosila, obvykle dosáhla svého. Od hotelového podomka si třeba klidně dala odnést zavazadla na nádraží, protože objednávat taxíka na ty čtyři bloky nestálo za to, a za ochotu se mu odvděčila vlídným poděkováním a deseti centy.Teď si uvědomovala, že manželovi pomáhá, aby dostal, co chce. O co ale přesně jde, to jí tak úplně jasné nebylo. Zatoužila, aby se už mohla vrátit k dopisu, který v duchu skládala. Elliott se o všechno tak dychtivě zajímá. Věčně s někým vede sáhodlouhé hovory. Proto má

zřejmě v obchodě takový úspěch. Pořád se učí. A navíc je velice ohleduplný. V autobuse s námi například jel jakýsi silně trudovitý chlapec. Elliott si netroufal ho vyrušovat, ale já jsem mu řekla, jen ať ho hezky poprosí. Každý přece ocení, když se s ním jedná zdvořile.Pan Pritchard si začal čistit nehty zlatým pilníčkem, který nosil na řetízku od hodinek.Beďar civěl Camille do zátylku. Než si sedl, podíval se, jestli jí pod sedadlem nezahlédne nohy, nebo alespoň kotníky. Když se obrátila k oknu, mohl pozorovat její profil -- dlouhé načerněné, vzhůru zatočené řasy, rovný napudrovaný nosík s nozdrami potaženými zašedlým povlakem tabákového kouře a prachu silnice. Horní ret se ostře klenul vzhůru a přecházel v těžký rudý okvětní plátek. Pohled na jemné ochmýření nad ním Beďara z jakéhosi neznámého důvodu silně vzrušoval. Potom se otočila zpátky a mezi uvolněnými prameny vlasů jí vykouklo ucho. Viděl těžký lalůček, drobounce hrbolatý boltec i rýhu, kde těsně přiléhal k hlavě. Camille zřejmě vycítila, že se na ni dívá, protože zvedla bradu a zavrtěla hlavou, takže vlasy se zase rozprostřely a ucho schovaly. Sáhla do kabelky pro hřeben, pohodila hlavou a Beďar spatřil hluboké jizvy po porodnických kleštích, které se jí táhly pod čelistí. Předtím si jich vůbec nevšiml. Vyklonil se do strany, aby na ně líp viděl, a zabolelo ho u srdce. Ale i tu hlubokou melancholii, která se ho zmocnila, vyvolával jenom chtíč. Při představě, jak jí chová hlavu v náruči a hladí ty nešťastné jizvy prstem, několikrát vzrušeně polkl.Camille právě tiše říkala Normě: "A pak je tam snad nejkrásnější hřbitov na světě. Kostelíček na vřesovišti se to jmenuje. U brány se sice vybírá vstupný, ale nedovedete si představit hezčí místo. Moc ráda se tam procházím. Skoro pořád slyšíte hrát varhany a je tam pohřbená spousta lidí, co člověk zná z filmu. Tam bych chtěla taky ležet.""Nerouhejte se," napomenula ji Norma. "O takovejch věcech se nemá mluvit."Beďar se zatím s Ernestem Hortonem bavil o vojně. "V armádě se prej člověk může vyučit nějaký řemeslo a podívá se po celým světě. Tak nevím. Nedávno jsem se zapsal do korespondenčního kursu. Když ho člověk absolvuje, získá kvalifikaci technika radarovejch zařízení. Začíná už příští tejden. Já myslím, že radar má velkou budoucnost. Ale armádní kursy asi budou ještě lepší.""No, jak je to v míru, to vám nepovím, za války ale určitě.""A vy jste fakt bojoval?""To bych prosil, i když popravdě řečeno jsem se o to nijak nedral.""Kde všude jste byl?" zajímal se Beďar."Tak různě," odpověděl Ernest neurčitě."Nebo bych to moh udělat třeba jako vy a stát se cestákem," přemítal Beďar."Proč ne, jenomže než člověk naváže kontakty, tře bídu s nouzí," prohlásil Ernest. "Mně to trvalo pět let, a sotva se mi to povedlo, tak mě odvedli. Teprv teď jsem se zas postavil trochu na nohy. Cestovat v nějakým zboží není jen tak, to dá jednomu pěkně zabrat. Řekl byste, že je to hračka, ale to se náramně pletete. Kdybych měl dneska začínat znova, vyberu si řemeslo, abych nemusel pořád rajzovat. To by byla nádhera, mít domov a v něm ženu a děcka!" Takhle mluvil Ernest často, a když se opil, myslel to dokonce vážně. Ve skutečnosti však po žádném domově netoužil. Rád poznával nová místa a nové lidi. Usedlý život by ho nudil. Ženatý už byl, ale hned druhý den od manželky utekl. Ani jí nenapsal. Musela o něj mít strach, pak ale nejspíš dostala vztek. Už se nikdy nesetkali. Jednou viděl v novinách její fotografii. Psali tam, že se provdala za pět vojáků a za všechny pobírala od armády výživné. Páni, to byla ale šikovná ženská! Žádná chudinka. Ernest ji skoro obdivoval. Ta v tomu uměla chodit."A proč nejdete studovat?" vyzvídal na Beďarovi."To je na mě moc nóbl," odpověděl Beďar. "Študie jsou leda tak pro fajnovky. Já chci žít jako opravdovej chlap."Camille se naklonila k Normě a cosi jí zašpitala do ucha. Obě dívky se začaly svíjet smíchy. Autobus prosvištěl zatáčkou a vjel do podhůří. Silnice tu vedla hlubokým zářezem, po jehož vysokých tmavých stěnách stékala voda. Z nazlátlé spodní strany kapradin, které se usilovně držely štěrku, vytrvale kapalo. Juan položil pravičku na volat a svěsil lokty. Teď ho čekalo patnáct minut nepřetržitých serpentin bez jediného rovného úseku. Podíval se do zpětného zrcátka na

blondýnu. Celá rozesmátá mhouřila oči a na ústa si jako malá holčička tiskla ruku s roztaženými prsty.Pan Pritchard se vydal dozadu, nedržel se však dost pevně, a v zatáčce ho to hodilo do strany. Chňapl sice po opěradle, ale minul ho a padl Camille do klína.Chtěl pád zbrzdit, ruka mu však sklouzla, takže jí vyhrnul krátkou sukni a loktem, který jí vrazil mezi kolena, látku ještě ke všemu natrhl.Camille mu pomohla vstát a stáhla si sukni zpátky. Pan Pritchard byl rudý jako rak."Velice se omlouvám," vykoktal."Nic se nestalo.""Vždyť jsem vám roztrhl sukni!""To se dá spravit.""Já to samozřejmě zaplatím.""Sešiju to sama. Není to tak strašný." Pohlédla mu do obličeje a pochopila, že záměrně otálí. Teď si mi řekne o adresu, aby měl kam ty peníze poslat, pomyslela si.Zepředu se ozvala paní Pritchardová. "Snad si té slečně nesedáš do klína, Elliotte!"To už se Juan rozesmál. Ostatní se přidali, a najednou jako by v nich proběhla jakási chemická reakce, zmocnil se jich pocit, že jsou si nějak bližší. Norma, ve které smích uvolnil všechno napětí, jež v ní od rána rostlo, se řehtala přímo hystericky."Berete to opravdu sportovně, to se musí nechat. Já sem dozadu ale nepřišel proto, abyste mě houpala na kolenou. Chtěl jsem si promluvit tady s tím pánem," řekl pan Pritchard. "Mladíku," obrátil se k Beďarovi, "mohl byste si na chviličku přesednout někam jinam? Potřebuji projednat jistou obchodní záležitost tady s panem... Promiňte, přeslechl jsem vaše jméno.""Horton, Ernest Horton."Pro jednání s různými lidmi používal pan Pritchard různou taktiku. Jméno člověka bohatšího a vlivnějšího nikdy nezapomněl, ale když stál někdo níž, nepamatoval se. Dávno zjistil, že přinutí-li svůj protějšek, aby se mu představil, získá nad ním výhodu. Jestliže někdo musí vyslovit své jméno, jistým způsobem se odhaluje, a proto je trochu bezbranný.Camille si prohlížela natrženou sukni, a přitom se tiše Normě svěřovala: "Já odjakživa toužila bydlet na vršku. Mám kopce strašně ráda. Procházky v horách přímo miluju.""Když je člověk bohatej a slavnej, proč ne," prohlásila Norma rozhodně. "Znám lidi vod filmu, co nevynechají jedinou příležitost navlíct se do starejch šatů, vyrazit si na lov nebo na ryby a báňat z fajfky."Byla jako vyměněná. V životě si nepřipadala tak svobodná a odvážná. Měla pocit, že se před Camille nemusí s ničím skrývat. Zahihňala se."Nosit starý špinavý šaty je moc příjemný, když má člověk plnou skříň novejch a čistejch," pokračovala. "Jenomže já mám jenom starý, a už mi to pije krev." Zašilhala po své nové známé, jak bude na takovou otevřenost reagovat.Camille přitakala. "To mi povídej, holka!" Jejich vzájemná sympatie rostla. Pan Pritchard natahoval uši, aby slyšel, co si povídají, ale nerozuměl jim ani slovo.Škarpami podle silnice se dolů do údolí valily potoky vody a na obloze se sbíraly těžké mraky."Bude pršet," oznámil spokojeně Van Brunt.Juan krátce zamručel a pak poznamenal: "Já měl švagra, co ho kopnul kůň, až z toho měl smrt.""Tak to musel bejt pěknej ňouma," usoudil Van Brunt. "Když vás kůň kopne, je to většinou vaše vina.""Prostě skončil na prkně," uzavřel Juan.Autobus se blížil k vrcholu stoupání a serpentiny byly čím dál prudší."Ten náš ranní rozhovor mi poskytl spoustu látky k přemýšlení, pane Hortone. Promluvit si s podnikavým energickým člověkem mě vždycky potěší. Přesně takové lidi hledám pro firmu.""Děkuju," řekl Ernest."Momentálně máme obrovské potíže s demobilizovanými vojáky," pokračoval pan Pritchard. "Samozřejmě, bojovali za nás a já tvrdím, že pro ně musíme udělat všechno, co je v našich silách. Problém ale je, že se nedovedou přizpůsobit. Jsou trochu pomalí. V obchodě se musí člověk točit. Kdo sebou umí hodit, má pro mě nesrovnatelně větší cenu než ten, kdo abych tak řekl posedává v koutě a čeká, až ho někdo postrčí." Pohlédl na Ernesta, zda s ním souhlasí, uviděl však v jeho očích výsměch."Vím přesně, o čem mluvíte," prohlásil Ernest. "Já byl v armádě čtyři roky.""Aha," řekl rozpačitě pan Pritchard. "Ale odznak demobilizovaného vojáka nenosíte.""Protože už práci mám."Pan Pritchard začal horečně přemýšlet. Udělal vážnou chybu. Pokoušel se uhodnout, co za odznak to Horton vlastně nosí v klopě. Připadal mu povědomý. Měl by ho znát. "Jsou to všechno bezvadní hoši," začal znovu, "a já jenom doufám, že se

do Bílého domu podaří zvolit někoho, kdo se o ně postará.""Jako po první válce, že jo?" otázal se Ernest. Panu Pritchardovi neušlo, že si z něj už podruhé utahuje, a napadlo ho, že se v něm možná zmýlil. Je to drzý cynik a chová se, jako by mu bylo úplně jedno, co si o něm kdo myslí. Ale takoví byli skoro všichni. Psychologové tvrdili, že když nějakou dobu povedou normální život, časem je to přejde. Že jsou pouze vykolejení. Už aby tu výhybku přehodili zpátky!"Já mám pro veterány porozumění," prohlásil. Toužil mít už tohle téma z krku. Všiml si, že ho Ernest sleduje s trpkým úsměvem, jaký už viděl na tváři mnoha žadatelů o práci. "Proton jsem si chtěl promluvit s energickým a podnikavým mladým mužem, kterého bych mohl zaměstnat," dodal celý nesvůj. "Až se vrátím z dovolené, budu velice rád, když mě navštívíte. Pro člověka s vaším elánem se v naší firmě místo vždycky najde.""To víte, milej pane," opáčil Ernest, "mě už taky nebaví věčně se někde harcovat. Kolikrát si říkám, jak by bylo fajn mít domov, ženu a děti. Třeba kluka a holku. To musí bejt nádhera, přijít večer domů a hodit všechny starosti za hlavu. Přespávat věčně po hotelích, to není žádnej život."Panu Pritchardovi se ulevilo. "Máte naprostou pravdu," přitakal. "Přesně vím, o čem mluvíte. Jsem ženatý už jedenadvacet let, a neměnil bych za nic na světě.""To máte štěstí," odpověděl Ernest. "Na vaši manželku je radost pohledět.""Však je to taky žena jedna radost," přisvědčil pan Pritchard. "Ta nejohleduplnější bytost na světě. Často mě tak napadá, co bych si bez ní asi počal.""Já už ženatej byl," poznamenal Ernest. "Jenomže manželka mi umřela." Nasadil tragický výraz."To je mi líto," vyhrkl pan Pritchard. "Poslyšte, vím, že to zní hloupě, ale každá rána časem přebolí. Kdoví, možná jednoho dne... Já bych prostě neházel flintu do žita.""To nemám ve zvyku.""Víte, nerad bych se vnucoval," pokračoval pan Pritchard, "ale pořád musím přemýšlet o tom vašem nápadu s návleky na klopy, co z tmavého obleku udělají smoking. Myslel jsem, že jestli už někoho nemáte, mohli bychom -- no prostě dohodnout takový malý obchod.""Jak už jsem říkal, výrobci konfekce se toho nechytěj, protože by jim to snížilo odbyt. Momentálně nevidím, jak to zaonačit.""Teď si nevzpomínám, jestli jste si tu věc dal patentovat.""Ne, nedal. Vždyť už jsem vám to vysvětlil. Jenom jsem si ji zaregistroval.""Jak to myslíte, zaregistroval?""No, všechno jsem to sepsal, udělal k tomu pár nákresů, strčil do obálky a poslal sám sobě jako doporučenou zásilku, takže mám podací lístek. To je důkaz, kdy jsem to vymyslel, protože obálka je pořád zalepená.""Aha," zamumlal pan Pritchard a začal přemítat, jestli by u soudu něco takového obstálo. Nebyl si jistý. Říkal si však, že dát vynálezci nějaký podíl se vždycky vyplatí. Ukrást nápad a nezaplatit autorovi ani vindru, to si může dovolit šéf jen opravdu velké firmy. Ta má na vleklý soudní spor dost prostředků. Spočítá si, že ji pořád vyjde laciněji než dát vynálezci, co mu patří, a čísla nelžou. Jenomže jeho firma zase tak veliká není. A pan Pritchard kromě toho zastával názor, že velkodušnost je dobrá investice."Já mám nápad, který by vyjít mohl," řekl dychtivě. "Samozřejmě by to chtělo pořádně připravit. Dejme tomu, že se dohodneme. Zatím je to pochopitelně jen teorie. Vzal bych si na starost organizaci a po zaplacení výdajů bychom se o zisk rozdělili.""Nikdo nebude mít zájem," opakoval Ernest. "Poptával jsem se."Pan Pritchard mu položil ruku na koleno. Měl takový divný pocit, že by měl raději mlčet, ale pořád nemohl zapomenout na Hortonovy výsměšné oči. Chtěl v nich vidět obdiv a uznání."Co kdybychom dejme tomu založili společnost a ten vynález si pojistili?" pokračoval. "Mám na mysli patentovali. Pak stačí dát dohromady výrobu, rozjet celostátní reklamní kampaň...""Počkejte," skočil mu do řeči Ernest.Pan Pritchard se ale nedal zastavit. "A teď předpokládejme, že by ty plány padly do rukou dejme tomu, no, řekněme firmě Hart, Schaffner a Marx nebo nějakému podobně velkému výrobci, případně konsorciu firem. Samozřejmě zcela náhodou. Třeba by nás rádi vykoupili."Ernest zpozorněl. "Myslíte ten patent?""Nejenom patent, celou firmu.""Jenomže v tom případě dají věc k ledu," namítl Ernest.Pan Pritchard mhouřil oči,

panenky mu za brýlemi svítily a na rtech pohrával lehký úsměv. Od chvíle, kdy z autobusu od San Ysidra vystoupila Camille, to bylo vůbec poprvé, co myslel na něco jiného než na ni. "Počkejte, jen si to zkuste představit dál. Když firmu prodáme a zlikvidujeme, zaplatíme jenom daň z příjmu.""To je nápad," vyhrkl Ernest vzrušeně. "Pane jo, vy jste ale hlavička! Normálně se tomu říká vyděračství, ale klobouk dolů. Jo, milej pane, takhle by to bylo naprosto košer."Panu Pritchardovi zmrzl úsměv na rtech. "Co tím chcete říct, vyděračství? My bychom přece měli v úmyslu zahájit výrobu. Dokonce bychom mohli i objednat stroje.""O tom právě mluvím," řekl Ernest. "Je to klasa. Naprostá paráda. Vám to fakt myslí.""Doufám, že to nepovažujete za nic nečestného. Podnikám už pětatřicet let a u firmy jsem to dotáhl až na ředitele. Na svou kariéru můžu být hrdý.""Já přece nic neříkám," uklidňoval ho Ernest. "Podle mě je to senzační nápad. Jsem pro, jenom...""Jenom co?" dožadoval se pan Pritchard."Momentálně na tom nejsem finančně nejlíp a budu teď potřebovat rychle peníze. Ale to vlastně nevadí, můžu si půjčit.""Na co? Třeba bych vás mohl založit...""Ne, kdepak," odmítl Ernest, "já se o sebe postarám sám.""Máte nápad na nějaký nový trhák?" vyzvídal pan Pritchard."No jistě. Musím si ho dát hned patentovat, i kdybych ho měl poslat holubí poštou.""Snad si nemyslíte, že bych...""Samozřejmě že ne," ubezpečil ho Ernest. "To ani náhodou. Ale stejně si oddychnu, až ta obálka bezpečně dorazí do Washingtonu."Pan Pritchard se s úsměvem pohodlně opřel. Silnice před nimi se točila a kroutila, a pak se mezi dvěma skalními pilíři protáhla do dalšího údolí."Se mnou byste nepřišel zkrátka, mladíku. Jistě se domluvíme. A nemyslete si, že vás chci nějak podvést. Ostatně moje pověst mluví sama za sebe.""Ne, nebojte se," řekl Ernest. "To by mě v životě nenapadlo." Vrhl na pana Pritcharda kradmý pohled. "Jde mi ale o to, že na mě v L.A. čekají dvě nádherný šťabajzny, a tak mám strach, že jak jednou vkročím do jejich bejváku, ten nápad se mi vykouří z hlavy." Dočkal se přesně té reakce, v jakou doufal."Chceme se na dva dny stavit v Hollywoodu," sdělil mu pan Pritchard. "Třeba bychom si mohli ještě promluvit.""To jako u těch slečen?""No, člověk přece taky potřebuje trochu relaxovat. Budeme bydlet v hotelu Beverly Wiltshire. Můžete mi tam zavolat.""Spolehněte se," odpověděl Ernest. "Jaký slečny máte nejradši?""Poslyšte, to si asi nerozumíme," ohradil se pan Pritchard. "Já si rád posedím při whisky se sodou, ale přece jenom mám jisté postavení, víte? Byl bych velice nerad, kdybyste mě špatně chápal.""Bez obav," ujistil ho Ernest. "Třeba bych vám už předem mohl dohodit tady tu blondýnu, jestli máte zájem.""Nežertujte," usmál se pan Pritchard.Beďar zatím přešel dopředu. Spodní strana čelisti ho pálila a svrběla, a tak mu bylo jasné, že se mu tam dělá nový vřídek. Posadil se přes uličku proti Mildred Pritchardové. V duchu si poručil, že si nebude bradu osahávat, ale nevydržel to, co chvíli zdvihl ruku a ukazováčkem si pupínek poškrábal. Začínal pěkně bolet. Ten ho ještě pořádně potrápí. Už teď se viděl, jak příšerně bude vypadat. Kdyby ho tak mohl vymáčknout, rozdrápat, třeba i vyrvat. Měl co dělat, aby se ovládl. Vrazil ruku do kapsy saka a sevřel ji v pěst.Mildred nepřítomně civěla z okna."To by se mi hrozně líbilo, jet do Mexika," promluvil na ni.Mildred se k němu překvapeně otočila. Její brýle zachytily světlo z protějšího okénka, takže jí vůbec neviděl do očí. Nervózně polkl. "Nikdá jsem tam nebyl," pípl nesměle."Já taky ne," odpověděla."No dobře, ale teď tam jedete."Kývla. Nechtěla se na něj dívat, protože nedokázala odtrhnout oči od jeho trudovité tváře a uvědomovala si, že ho tím uvádí do rozpaků. "Třeba se tam taky brzo podíváte," řekla nepřesvědčivě."Určitě," prohlásil Beďar. "A sjezdím ho křížem krážem. Mám cestování strašně rád. Nejvíc ze všeho. Člověk získá obrovský zkušenosti."Znovu kývla a sundala si brýle, aby ho neviděla tak zřetelně. Hned měla lepší pocit."Taky si říkám, že bych se moh stát misionářem jako Spencer Tracy a vodjet do Číny léčit lidi z tý spousty nemocí, co tam maj. Vy jste tam někdy byla?""Ne," přiznala Mildred. Způsob jeho myšlení jí vyrazil dech. Skoro všechno, co se mu honilo hlavou,

měl z kina nebo z rádia."V Číně jsou lidi hrozně chudý," prozradil jí, "některý dokonce tak strašně, že vám klidně umřou hlady přímo pod voknama, pokavad se k tomu zrovna nenachomejtne nějakej misionář, co by jim pomoh. A když to udělá, voni si ho tak zamilujou, že jak se tam ukáže nějakej Japončík a chce dělat problémy, hned ho propíchnou kudlou." Vážně pokýval hlavou. "Podle mě nejsou vo nic horší než vy nebo já. Spencer Tracy tam přišel a každýho vykurýroval, takže si ho děsně voblíbili. A víte, jak to dopadlo? Našel tam smysl svýho života. Vona tam totiž byla holka, co si pořád nebyl jistej, jestli si ji chce vzít, nebo ne, jelikož měla temnou minulost, i když za to samozřejmě nemohla, a dokonce to ani nebylo pravda, ale pomluvy jedný starý báby, co ji před ním takhle vočerňovala." Oči mu plály zanícením. "Jenomže Spencer Tracy těm lžím nevěřil a žil v takovým starým paláci plným tajnejch chodeb a podzemí tam bylo prošpikovaný tunelama, akorát že pak přišli Japončíci.""Já ten film taky viděla," podotkla Mildred.Juan přeřadil na dvojku a autobus začal šplhat do posledního stoupání. Na vrcholku se vnořil do soutěsky, a jakmile z ní vyjel ven a vybral prudkou levotočivou zatáčku, rozprostřelo se pod ním údolí utopené v šedých mracích. Mohutný oblouk řeky San Ysidro se v chmurném světle temně leskl jako zakalená ocel. Juan zasunul zpátky trojku a pustil se z kopce dolů.Kapitola 10

San Ysidro se údolím San Juan vine a kroutí až k mysu Bat, kde se líně vlévá do zálivu Black Rock. Údolí je sice dlouhé, zato však poměrně úzké, takže řeka se nemá kam rozběhnout a neustále se točí z jedné strany na druhou. V místech, o kterých mluvíme, se její tok nejprve zařezává pod vysoký útes a pak se rozlévá po písčitých mělčinách. A jelikož koryto je valnou část roku vyschlé, zarůstá vrbami, jež natahují kořeny po podzemní vodě. Když je řečiště prázdné, obývají vrbičky králíci, mývalové, lišky a kojoti. Na severovýchodním konci údolí řeka nevyvěrá z jednoho místa, ale napájí ji takové množství potůčků, že prameniště na mapě připomíná stromek s holými větvemi. Kamenité kopce členěné spoustou hřebenů, soutěsek a kaňonů příliš vláhy nezadrží, a tak během roku řeku prakticky nezásobují, když ale koncem zimy a na jaře začnou deště, pospíchá voda skalnatými stržemi dolů, černé bystřinky se postupně spojují, až se nakonec na začátku údolí slévají do společného koryta.
Proto se stává, že pozdě na jaře, kdy už kopce nejsou s to víc vody nasát, dokáže jediná prudká bouřka během několika málo hodin proměnit San Ysidro v běsnící proud. Zpěněná žlutohnědá voda podemílá břehy, odnáší veliké kusy ornice a na vlnách se převalují a zmítají mrtvé krávy a ovce. San Ysidro je nestálá a nevypočitatelná řeka; valnou část roku je bez života, ale když ožije, přináší smrt.
V polovině údolí spojujícího Rebel Corners a San Juan de la Cruz tvoří velký oblouk, který nejprve rozhazuje svou smyčku až k úpatí hory na východní straně, pak se od ní odvrací a protíná luka a pole. Za starých časů šla silnice podél vody, a protože ji nemohla překročit, šplhala vzhůru po úbočí. S nástupem oceli a betonu ji však technika překlenula dvěma mosty, které cestu podle svéhlavé řeky zkrátily o dvanáct mil.
Byly jen ze dřeva, zpevňovaly je však ocelové výztuže a závěsná lana a uprostřed i na obou koncích je podpíraly betonové pilíře. Dřevo měly napuštěné tmavočerveným mořidlem, povrch kovových částí se černal vrstvou rzi. Proti proudu je chránily kůly a vrbové hatě, které odrážely vodu pod oblouky, aby nemohla podemílat předmostí s pilíři.
Mosty nebyly staré, stavěly se však v hubených letech velké krize, kdy na daních nebylo téměř co vybrat. Okresní správa silnic se musela vejít do rozpočtu, který umožňoval stavbu jen té nejjednodušší konstrukce. Chtělo to mohutnější trámy a víc vzpěr, jenomže se nedostávalo peněz, a tak se stavělo podle toho, na co kapsa stačila. Farmářům na středním toku pak každé jaro nezbývalo než řeku jen rezignovaně pozorovat a děsit se, co natropí. Moc dobře věděli, že jednou jako blesk udeří voda, která oba mosty

smete. Rok co rok proto posílali na okres petici, ať je správa silnic přestaví, ale nebylo jich tolik, aby něčeho dosáhli. Prostředky z veřejného rozpočtu určeného na místní rozvoj šly do městeček, kde bylo daleko víc voličů i zdanitelného majetku. Do hospodaření na středně úrodné půdě se nikdo nehrnul a benzínová pumpa s bistrem na slušném místě v San Juanu znamenala pro berňák vyšší příjem než farma o čtyřiceti hektarech, na nichž se daly pěstovat jen obiloviny. Farmáři věděli, že je pouze otázkou času, kdy mosty spadnou, a říkali, že ti zatracení hlupáci na okrese nepřijdou k rozumu, dokud jim je voda neodnese.
Sto yardů před prvním stál u silnice obchod. Vedl nejen potraviny, ale i pneumatiky a železářské zboží a další věci, pro které lidé z okolí neměli nikdy čas zajet do San Juanu či přes hory až do San Ysidra, a pak obvykle v sobotu odpoledne zjistili, že se bez nich neobejdou. A podobně jako jinde na venkově i tady ke krámu nedávno přidali benzínovou pumpu a rozšířili sortiment o automobilistické potřeby.
Manželé Breedovi, kterým obchod patřil, zastávali zároveň funkci jakýchsi neplacených strážců mostu, a když přišla velká voda, telefonicky zpravovali sousedy o situaci. Zvykli si už. Báli se jedině toho, že až jednou řeka most opravdu strhne, může se okres rozhodnout, že ho posune dál po proudu, a tak budou muset krám zavřít a postavit si nový.
Přinejmenším polovina jejich obratu pocházela z prodeje nealkoholických nápojů, sendvičů, cukrovinek a benzínu projíždějícím automobilistům. Autobus na lince z Rebel Corners do San Juanu a zpátky tu také vždycky stavěl. Vykládal expresní zásilky pro okolní farmy a cestující se mohli zatím napít limonády. Juana Chicoye a Breedovy poutalo dávné a hluboké přátelství.
Teď byla řeka tak rozvodněná, že pan Breed manželce ustaraně řekl: "Do těch koz mydlí takovej vír, že jestli vymele nový koryto, můžem to tu zabalit." Od svítání se šel na most podívat přinejmenším šestkrát. Tentokrát mu povodeň dělala opravdu velké vrásky. Ráno se ani neoholil, už v osm stál na mostě a se sevřenými rty pozoroval valící se hnědý proud zdobený krajkovím zažloutlé pěny, z níž tu a tam trčely doubky a topoly, které příval vyvrátil z kořenů. Zahlédl také, jak se ve vlnách zmítá několik ohoblovaných fošen, potom kus střechy i se šindeli, a nakonec viděl, že se na nich pohupuje i McElroyovic anguský býk. Než krátkonohá černá zdechlina zajela pod most, převrátila se. Pan Breed spatřil divoce vypoulené oči a vyplazený jazyk, a udělalo se mu špatně od žaludku.
Každý věděl, že McElroy má chlév stát blízko u vody a že ho býk přišel na osmnáct set dolarů. To byly opravdu velké peníze a Mac si nemohl dovolit moc rozhazovat. Pan Breed už další utopený kus neviděl, ten býk však úplně stačil. Mac si od něj hodně sliboval. Vyšel dál na most. Voda se valila sotva metr pod trámy a pan Breed cítil, jak se mu konstrukce chvěje pod nohama. Chvíli si zamyšleně přejížděl prsty po strništi na bradě a pak se vrátil domů. Ženě o býkovi radši neřekl. Nechtěl jí přidělávat další starosti.
Když potom volal Juan Chicoy, jak to u nich vypadá, nic nezastíral. Pověděl mu, že most ještě stojí, ale pámbůhví jak dlouho vydrží, protože řeka pořád stoupá. Z holých kamenitých kopců se ustavičně valily proudy vody a na obloze se začaly sbírat další mraky.
V devět už hladinu od spodní řady trámů dělilo necelých padesát čísel. Pan Breed věděl, že jakmile se proud opře i do výztuh a vzpěr a do oblouků narazí pár vyvrácených stromů, most se bude poroučet. Nebyl proto schopen do ničeho se pustit, jen postával u dveří a nervózně bubnoval prsty do pletiva.
"Nechceš udělat něco k snídani?" ozvala se paní Breedová. "A nekoukej pořád na ten most, copak je tvůj?"
"Svým způsobem jo," odpověděl. "A jestli spadne, bude každej tvrdit, že je to moje vina. Co je to platný, že volám na správu silnic, když vedoucí ani hlavní technik neberou telefon? Jestli si voda kolem pilíře vymele nový koryto, tak to můžem vážně

zabalit."
"Měl by ses nasnídat. Vemeš si pár lívanců?"
"No dobře," souhlasil pan Breed, "ale hezky tenký."
"Jako bych je někdy dělala tlustý," ohradila se. "A navrch s volským vokem?"
"Samosebou," přisvědčil pan Breed. "To by mě teda fakt zajímalo, jestli Juan stihne přejet. Má dorazit teprvá za hodinu, a voda stoupá jak blázen. Sakra, to bude tóčo!"
"Jenomže to ještě není důvod, abys klel jak pohan," řekla paní Breedová.
Otočil se a podíval se na ni. "Právě že je. Snad abych si dal panáka."
"To chceš pít nalačno?"
"Ne, na všechno."
Ještě že jí o tom černém býkovi neřekl. Odešel k nástěnnému telefonu a tak dlouho zkoušel prozvonit linku k McElroyovým, až to nakonec zvedl Pinedale, který ji s nimi měl společnou, ale bydlel o dvě míle blíž.
"Taky se tam snažím dovolat," prohlásil, "ale dál je linka hluchá. Radši tam zajedu, jestli jsou v pořádku."
"To bych byl moc rád," řekl pan Breed. "Ráno jsem v řece viděl toho jejich novýho bejka."
Paní Breedová zvedla oči. Zračil se v nich strach.
"Waltře!" vykřikla.
"No, už je to tak. Nechtěl jsem ti dělat těžkou hlavu."
"Waltře! Pámbu nás opatruj!"
Kapitola 11Alice Chicoyová stála u sítěných dveří, dívala se, jak autobus vyráží na cestu, a na tváři jí pomalu usychaly slzy.Když jí zmizel z očí, přešla k oknu v boční stěně, odkud byl výhled na silnici. Autobus vjel do kaluže slunečního světla, na okamžik se zaleskl, a byl pryč. S rozkoší se zhluboka nadechla. To bude den! Konečně je sama. V duchu tiše jásala. Mít čas jen pro sebe bylo pro ni něco tak nezvyklého, že si připadala až hříšně. Pomalu si uhladila šaty na bocích, přejela dlaněmi po stehnech a pak se podívala na nehty. Ale co, na ty je času dost!Jídelna byla dosud cítit cigaretovým kouřem. Zvolna se po ní rozhlédla. Potřebovalo to tu uklidit, měla na to však celý den, a tak nemusela spěchat. Ze všeho nejdřív vyndala z příborníku tabulku z tvrdého kartónu, na které velkými písmeny stálo ZAVŘENO, vyšla ven a pověsila ji na hřebík zaražený do rámu dveří. Pak se vrátila, dveře přitáhla a zajistila na obrtlík, zavřela i vnitřní a zamkla. Nakonec obešla jedno okno po druhém, spustila žaluzie a nastavila je šikmo dolů, aby dovnitř nebylo vidět.Když se ztichlá jídelna pohroužila do přítmí, Alice se pustila systematicky do práce. Umyla kávové hrnky a uložila je, potom otřela stoly i pult a schovala pod něj koláče. Z ložnice si přinesla smeták, zametla podlahu a prach, bláto a nedopalky vyhodila do popelnice. Desky stolů bíle zářily a pult se v tlumeném světle leskl.Obešla ho a posadila se na vysokou stoličku. Má celý den jenom pro sebe! Zmocnila se jí tak bláznivá radost, až se jí z toho zatočila hlava. "A vlastně proč ne?" řekla nahlas. "Moc si toho přece neužiju. Takže mi přineste... dejte mi třeba dvojitou whisky, ale fofrem."Položila ruce na pult a pozorně si je prohlédla. "Chudinky moje," zašeptala, "ručičky upracovaný." Potom vykřikla: "Tak co je sakra s tou whisky?" A hned nato si sama odpověděla: "Momentíček, madam, už se to nese, madam.""No proto! Víte vůbec, kdo já jsem? Tak se podle toho chovejte, nebo poletíte. Na mě si nepřijdete.""Prosím, milostivá," odpověděla si. Vstala a přešla za pult.Na konci byla nízko nad zemí skříňka. Sehnula se ke dvířkům, otevřela je, poslepu hmátla dovnitř a vytáhla sedmičku bourbonu Old Grandad. Z poličky vzala sklenici na vodu a postavila ji i s láhví před stoličku, na níž předtím seděla."Tak tady to je, madam.""Vemte mi to támhle ke stolu. Snad si nemyslíte, že budu pít u baru na stojáka?""To samozřejmě ne, madam.""A dejte mi ještě láhev studenýho piva a sklenici.""Zajisté, milostivá."Odnesla si všechno na stůl u dveří. "Dobře, můžete jít," řekla a vzápětí si odpověděla: "Prosím, madam.""Ale ne abyste se někam vypařila, budete hezky

obsluhovat!"Zahihňala se a nalila si pivo. Teď mě tak někdo slyšet, určitě si pomyslí, že jsem se zbláznila, napadlo ji. No a co. Do druhé skleničky si nalila pořádného lomcováka. "Tak, Alice," řekla nahlas, "připravit, pozor, teď!" Zakroužila skleničkou a začala pomaličku pít. Chtěla si to pořádně vychutnat. Chvilku převalovala neředěnou whisky na jazyku, a když začala pálit, zvolna ji spolkla. Alkohol ji zaštípal na patře a v prsou i břiše se jí rozlilo teplo. Když dopila, přitiskla si na chviličku prázdnou sklenici ke rtům, potom ji postavila na stůl a vydechla: "Ááááá!"Ovála ji sladká vůně whisky. Sáhla po sklenici piva, zkřížila nohy a pomalu ji vypila až do dna."Ach bóže!" vzdychla.Přivřenými žaluziemi padaly do jídelny pruhy světla. Bylo tu tak hezky a příjemně, až se Alice podivila, že si toho nikdy nevšimla. Pak zaslechla, jak kolem jede nějaký náklaďák, a znepokojila se. Ještě aby jí ten den někdo zkazil! Jenomže to by musel nejdřív vyrazit dveře. Ona nikoho dovnitř nepustí. Do jedné sklenice si nalila na dva prsty whisky, do druhé jednou tolik piva."Každej pije, jak dovede," ušklíbla se, obrátila whisky do sebe a ihned ji spláchla pivem. Nádhera. Takhle to hned chutná jinak. Whisky se totiž musí pořádně zalívat. Jak to, že na to ještě nikdo nepřišel? To by se mělo zapsat. "K pití chutná nejlíp pití." V pravém očním víčku jí trochu cukalo a v žilách se jí rozlévala zvláštní, příjemná bolest."Přijít věcem na kloub, na to dneska nemá nikdo čas," pronesla vážně. "Není kdy." Nalila si půl sklenice piva a pořádného panáka. "Jestlipak už tohle někdy někdo zkusil?"Podívala se do lesklého kovového stojánku na papírové ubrousky, který měla stát před sebou. "Ahoj, holka," zvedla skleničku. Vypadala v něm stejně pokřivená jako její tvář. "Tak popojedem. Ať nám slouží," dodala a obrátila do sebe pivo i whisky, jako by to byla voda. "Áá," povzdychla si blaženě, "tohle vůbec není špatný, sakra! Kdepak. Koukám, že jsem zas vo něco chytřejší. To je lahoda."Pootočila stojánek, aby na sebe líp viděla, ale byl zakřivený, takže vypadala, jako kdyby měla nos u kořene zlomený a na špičce jako bambuli. Vstala, obešla pult a z ložnice si donesla kulaté příruční zrcátko. Opřela ho o cukřenku, znovu se posadila a zkřížila nohy. "Hele," řekla, "můžu tě pozvat na panáka?" Nalila do obou sklenic whisky. "Pivo už není," pokračovala. "Pivo nám došlo. Ale to se spraví."Vytáhla z ledničky další láhev. "Podívej," ukázala zrcátku, "nejdřív si jen tak akorát loknem whisky a pak ji spláchem pivem. Tumáš." Přistrčila jednu sklenici k zrcátku, druhou obrátila do sebe. "Někdo má z pití vítr," zamumlala. "Bojí se, že to nezvládne.""Jo tak, ty nechceš? No dobře, jak je libo. Nutit tě nebudu. Ale přece to nevylejem." Vypila i druhou sklenici. Tváře ji pálily, jako kdyby ji do nich štípal mráz. Zvedla zrcátko, pohlédla do svých vlhkých, lesklých očí a vrátila si za ucho uvolněný pramen vlasů."Když se člověk trochu spustí, to eště neznamená, že na sebe musí přestat dbát." Najednou zrcátko prudce přiklopila sklem na stůl. Nečekaně na ni zaútočila vzpomínka, která ji pronásledovala už řadu let. Zřejmě ji vyvolalo to přízračné přítmí. "Nechci na to myslet! Dělá se mi zle!" vykřikla.Bylo to však marné. V duchu viděla zšeřelý pokoj s bílou postelí, na ní ochrnutou matku, jak tam leží jako kláda, oči upřené vzhůru, a zvedá bílou ruku v zoufalém gestu, jímž prosí o pomoc. Ať se dovnitř vkradla sebetišeji, ta strašlivě bezmocná ruka se k ní vždycky vztáhla, a tak ji na chvíli podržela, jemně položila zpátky a odešla. Pokaždé když do pokoje vcházela, v duchu tu ruku zapřísahala, aby zmrtvěla jako tělo na posteli, zůstala na přikrývce a už se nikdy nepohnula."Ne, nebudu na to myslet!" vykřikla znovu. "Proč jsem si na to vzpomněla?" Ruka se jí třásla tak silně, že láhví cinkla o skleničku. Nalila si ji až po okraj a obrátila ji do sebe. Alkohol jí zaskočil v krku, až se rozkašlala. Měla co dělat, aby ho nezvrátila. "To tě vzpruží," ujistila se. "Aspoň tě to přivede na jiný myšlenky."Začala si představovat, jak jsou s Juanem v posteli, dlouho to však nevydržela. "Já mohla mít každýho chlapa, na kterýho jsem si zamanula!" vyjekla. "A bůhví že se jich o mě pokoušela spousta. Jenomže já si je většinou držela vod těla." Lascívně se ušklíbla.

"Asi jsem si měla dát říct, dokud jsem ještě byla k světu... Co to kecám! Jsem na tom pořád stejně dobře jako dřív. Vlastně líp! Kdo by taky sakra chtěl nějaký nezkušený houdě? O takový nemá opravdovej chlap zájem. Pořád by mi stačilo jen kejvnout prstem."Láhev už byla víc než z poloviny prázdná. Když si nalévala další skleničku, trochu whisky vyšplíchlo na stůl. "Koukám, že začínáme mít špičku," zahihňala se.Na dveře kdosi hlasitě zaklepal. Alice ztuhla a zůstala sedět jako pěna. Za chviličku se ozvalo další zaklepání a mužský hlas řekl: "Měl jsem dojem, že slyším někoho mluvit, ale asi tu nikdo není.""Zkus to ještě jednou. Třeba jsou vzadu," odpověděl ženský hlas.Alice opatrně zvedla zrcátko a podívala se do něj, pak kývla hlavou a významně přimhouřila oko. Muž znovu zaklepal. "Vždyť ti říkám, že tu nikdo není.""Tak za ty dveře vem."Muž jimi zalomcoval."Zamčeno," oznámil."Jenomže zevnitř," namítla žena. "Jsou tam zavřený."Muž se zasmál a na štěrku zaskřípaly kroky. "Když jsou tam zalígrovaný, tak asi nechtěj, aby je někdo vyrušoval. Jakpak by se to líbilo tobě, kočičko? Myslím, když jsme spolu.""Ále, nech toho," odbyla ho žena. "Já chci sendvič.""Tak na ten si budeš muset počkat."Alice si s údivem uvědomila, že před zaklepáním neslyšela žádné auto ani kroky. Asi musím bejt pěkně nametená, pomyslela si. Odjíždět vůz však slyšela dobře."Ty lidi se navotravujou," řekla nahlas. "Sotva si člověk veme den volna, aby se trochu zvetil, hned má někdo chutě na blbej sendvič."Zdvihla láhev a zašilhala dovnitř. "Že jsme s ní ale zahejbali!" Dostala strach. Co když pití dojde, dřív než bude mít dost? Pak pohodila hlavou a usmála se. Vzadu ve skříňce jsou přece ještě dvě láhve portského. To ji upokojilo, a tak si nalila vrchovatou skleničku a začala upíjet. Juan to neviděl rád. Tvrdil, že když ženská pije, přestane vypadat jako ženská, a to nesnášel. Však ona mu ukáže. Vypila půlku sklenice a ztěžka vstala."Ty hezky zůstaň a počkej tady na mě," rozloučila se zdvořile se zrcátkem. Když vrávorala kolem pultu, uhodila se do boku. "To zas bude parádní modřina," vzdychla. Prošla ložnicí a vrazila do koupelny.Navlhčila žínku, namydlila ji, až se na ní udělala hustá pěna, a umyla si obličej. Když se pořádně vydrbala po obou stranách nosu a v mělké rýze na bradě, strčila do rohu žínky malíček a zajela si do obou nosních dírek i do uší. Nakonec stiskla víčka, opláchla si mýdlo z obličeje a v zrcadle nad umyvadlem se prohlédla. Byla celá rudá a oči měla trochu podlité krví, a tak se vzala do parády. Vklepala si do tváří krém a pak ho otřela do ručníku. Podívala se na něj a zjistila, že je zašpiněný. Hnědou tužkou zvýraznila obočí a pak si namalovala ústa. Dělalo jí to trochu potíže. Na spodním rtu přetáhla, a tak si ho utřela do ručníku a začala znovu. Když si rty nalíčila, aby vypadaly hodně plné, několikrát je stiskla, vycenila zuby a setřela z nich stopy rtěnky. Napadlo ji, že si je měla nejdřív vyčistit. Teď pudr, aby nevypadala jako vařený rak. Nakonec si vykartáčovala vlasy. Nikdy se jí nelíbily. Chviličku zkoušela různé účesy, ale brzy ji to přestalo bavit.V ložnici vyhrabala černou plstěnou čapku se štítkem, vlasy pod ni nacpala a štítek stáhla ke straně."Tak," prohlásila, "to se ještě uvidí, jak můžu vypadat. Kdyby se teď Juan vrátil, hned by zpíval jinou."Ze zásuvky prádelníku vytáhla lahvičku parfému, navoněla si žlábek ve výstřihu, ušní lalůčky a čelo u kořínků vlasů. Nakonec trošičku kápla i nad horní ret. "Ať si taky voním," řekla nahlas.Pak se vrátila do jídelny a širokým obloukem se vyhnula rohu, o který se předtím uhodila. V místnosti teď panovalo ještě větší šero, protože mraky mezitím zhoustly a dovnitř padalo jen velmi málo světla. Posadila se ke stolu a nastavila si zrcátko. "No né," řekla, "tobě to ale sluší! Co děláš večer? Nemáš chuť jít si zatancovat?"Nalila si dalšího panáka. Co kdyby teď zaklepal na dveře ten šofér, co jezdí s autobusem u Red Arrow? Toho by dovnitř pustila. Pořád do ní hučel. Nejdřív by mu nalila pár panáků a pak by mu ukázala, zač je toho loket."Hele," ušklíbla by se, "to jsou pořád jenom samý řečičky, ale skutek utek. Abych tě nevzala za slovo!" Vybavila si jeho štíhlý pas a mohutné svalnaté paže. Nosil džínsy se širokým opaskem. Byl to

docela fajn chlap. Proč si vlastně na ty džínsy vzpomněla? Dole na poklopci měly měděný cvoček. Najednou se jí zmocnil smutek. Přesně takové nosil Bud. I tuhle vzpomínku se pokusila zaplašit, ani tentokrát se jí to však nepovedlo, a tak se přestala bránit. Myslela na to, jak se Bud ustavičně vnucoval a žebronil. Nakonec se jednoho dne vypravili daleko za město, kam se chodilo na výlety s piknikem. Bud nesl oběd. Měli vajíčka natvrdo, sendviče se šunkou a jablečný koláč. Ten Alice koupila, Budovi ale namluvila, že ho pekla sama. Ani nepočkal, až košík vybalí.Bolelo to. Když bylo po všem, zeptala se ho: "Kam jdeš?""Mám taky práci," odpověděl."Tvrdils, že mě máš rád.""Vážně?""Přece bys neodešel, Bude!""Koukej, holka, užila sis, ale víc po mně nechtěj. O žádným chození nebyla řeč.""Jenomže tohle bylo poprvé, Bude.""Jednou se začít musí."Alice se na sebe podívala do zrcátka a rozplakala se. "Co jsem z toho měla?" vykřikla. "Nic!" Slzela do další sklenice, dokud ji nevypila a nedolila si z láhve zbytek.A všichni další byli taky na nic! Co je tohle za život? Dře zadarmo jako mezek, akorát za postel nemusí platit. To je toho! A za muže má přičmoudlýho Mexikána. Kam dala rozum? Tvrdne v díře, kde lišky dávají dobrou noc, ani do kina se nedostane. A jít si sednout může leda tak do tohohle lacinýho bufíku.Položila hlavu na zkřížené paže a zoufale se rozplakala. Ta druhá ji slyšela; postávala vedle ní a pozorovala ji. Aby kolem pána od rána do večera tancovala a dělala, co mu na očích vidí! Zvedla hlavu a znovu se pohlédla do zrcátka. Růž na horním rtu měla rozmazanou, oči zarudlé a z nosu jí teklo. Sáhla po stojánku s papírovými ubrousky, dva vytáhla a vysmrkala se, pak je zmačkala a hodila na podlahu.Proč se vlastně snažit, aby tahle knajpa vypadala trochu k světu? Každýmu je to šumafuk. A co ona? Komu záleží na ní? Nikomu! Ale ona to takhle nenechá. Nedovolí, aby s ní kdekdo jenom oral. Obrátila do sebe poslední kapku whisky.Vytáhnout portské ze skříňky nebylo zdaleka jednoduché. Měla potíže s rovnováhou a málem přepadla do výlevky. V nose ji pálilo a při každém výdechu jí v něm zapískalo. Postavila láhev na pult a vzala vývrtku, když se ji však pokusila zapíchnout do korku, láhev se jí nejdřív překotila a pak se zátka rozdrobila na kousky. Vtlačila ji tedy dovnitř a odpotácela se ke stolu."Čajíček," řekla pohrdavě a nalila si vrchovatou sklenici tmavě rudého vína. "Škoda že whisky už došla." V ústech měla sucho, a tak jedním douškem víno z poloviny vypila. "Páni, to je ale dobrota," zahihňala se. Možná by si měla vždycky nejdřív dát whisky, aby víno mělo nějakou chuť.Přitáhla si zrcátko blíž. "Jseš stará bréca," vzdychla hořce. "Nalitá stará bréca. Žádnej div, že tě nikdo nechce. Mně se taky nelíbíš."Obrázek v zrcátku sice zdvojený nebyl, ale měl rozmazané obrysy a Alice koutkem oka zaznamenala, že se s ní místnost začíná houpat a točit. Když sklenici dopila, zakuckala se, vyprskla a víno jí vytrysklo z koutků úst. Pak se nějak nemohla trefit do skleničky a pobryndala celý stůl. Srdce jí bušilo. Slyšela jeho tlukot a cítila, jak jí v žilách na pažích, ramenou a na prsou tepe krev. Zachmuřeně se napila.Aby to nakonec se mnou nakonec třeba nešvihlo. Ale to by bylo jenom dobře. Kdyby tak pámbu dal, a už jsem se neprobrala! Aspoň by to všechno vzalo konec -- konec -- konec. Ať ty hajzlové viděj, že mi na životě nezáleží. Však já jim ukážu!A pak zahlédla mouchu. Nebyla to obyčejná moucha domácí, ale čerstvě vylíhlá masařka. Její kovově namodralé lesklé tělo hrálo všemi barvami. Slétla na stůl, usadila se na kraji loužičky vína, strčila do něj sosák a začala se mýt.Alice seděla jako zkamenělá. Moucha zosobňovala všechnu její nespokojenost a zklamání. Cítila k ní tak strašnou nenávist, až jí z toho naskočila husí kůže. S největším úsilím se soustředila, aby přestala vidět dvakrát. "Ty hmyze vodpornej," zašeptala, "tak ty si myslíš, že jsem vožralá? No počkej, já ti dám!"Oči jí ožily a dostaly obezřetný výraz. Pomaloučku polehoučku se bokem svezla ze židle na zem a s rukou opřenou o podlahu se přikrčila. Moucha se ani nepohnula. Alice se přikradla k pultu a zalezla za něj. Na nerezové výlevce ležela utěrka. Jednou rukou po ní sáhla a pečlivě ji složila, ale protože byla moc lehká, pod kohoutkem ji

namočila do vody a vyždímala. "Já ti ukážu, ty potvoro hnusná," zamumlala a jako kočka se odplížila zpátky k přední straně pultu. Moucha pořád seděla na svém místě a kovově se leskla.Alice zvedla ruku, svěsila utěrku na rameno a začala se k mouše krůček za krůčkem přibližovat, svaly na paži napjaté jako struna. Pak švihla. Láhev, sklenice, cukřenka i stojánek s ubrousky se rozlétly na všechny strany, moucha se však vznesla vzhůru a začala kroužit kolem. Alice stála, sledovala ji pohledem, a jakmile dosedla na pult, vrhla se k němu a ohnala se ještě jednou. Moucha znovu vylétla ke stropu."Takhle to asi nepude," zabručela Alice. "Musím se k ní připlížit. Hezky nepozorovaně." Podlaha se jí pod nohama zahoupala, a tak natáhla ruku a opřela se o stoličku. Kdepak je ta bestie? Zaslechla, jak zlostně bzučí, a udělalo se jí z toho špatně. Jednou si přece někde musí sednout. V hrdle ucítila zvratky.Moucha udělala několik kliček, osmiček a kruhů a pak začala nízko oblétávat místnost. Alice vyčkávala. Její zorné pole začínala na okrajích pomalu zastírat tma. Moucha se slabounkým ťuknutím dosedla na krabičku s kukuřičnými lupínky na vrcholku veliké pyramidy za pultem. Přistála na prvním písmenu nápisu, rychle se přesunula na druhé, a tam zůstala nehybně stát. Alice popotáhla.Místnost se jí před očima houpala a točila, když ale sebrala všechnu svou vůli, podařilo se jí vidět mouchu i její nejbližší okolí jasně. Položila levičku znovu na pult, začala po něm sunout prsty, a zatímco ho pomaloučku obcházela, opatrně zvedla pravičku. Moucha se přenesla o kousek dál a znovu se zastavila, připravená okamžitě se vznést. Alice to však vycítila, a než se moucha stačila pohnout, vší silou po ní švihla. Mokrá utěrka šlehla do pyramidy krabiček, rozčísla ji vejpůl a narazila do police. Do uličky za pultem se snesl vodopád krabiček, potom skleničky, a nakonec mísa pomerančů. Alice skončila navrchu.Místnost se na ni začala tlačit červenými a modrými koly. Pod tváří jí ležela rozmačkaná krabička, z níž vyhřezly kukuřičné lupínky. Zvedla hlavu, pak ji zase položila a dala se zahltit tmou.Ve zšeřelé jídelně zavládlo naprosté ticho. Moucha se přesunula k loužičce, zasychající na bílé desce stolu. Chviličku zjišťovala, jestli jí odněkud nehrozí nějaké další nebezpečí, a pak do sladkého, lepkavého vína uvážlivě strčila plochý sosák.Kapitola 12Hrozivé mraky se kupily jeden na druhý a na zem se
snášelo modravé přítmí. Tmavší odstíny zeleně v údolí zčernaly a světlejší tráva dostala ledově modrý nádech. Brouček těžce supěl po silnici a jeho hliníkový nátěr se leskl stejně zlověstně jako hlaveň revolveru. Na obloze dál na jihu stál nařasený lem tmavých mraků, ze kterého se pomalu začínala spouštět opona deště.Autobus zajel k čerpadlům před Breedovic krámem a zastavil. Miniaturní boxerské rukavice a dětská botička se ještě chvíli pohupovaly. Juan párkrát protúroval motor a pozorně naslouchal, jak běží, pak si vzdychl a vypnul zapalování."Jak dlouho tu budem stát?" chtěl vědět Van Brunt."Musím se dojít podívat na most," oznámil Juan."Pořád eště nespad.""No právě, aby to neudělal s náma," odpověděl Juan, zatáhl za páku a otevřel dveře.Sítěné dveře se rozlétly, vyšel z nich pan Breed a zamířil k autobusu. Potřásl Juanovi rukou. "Nejedete kapánek pozdě?""Ani bych neřek," opáčil Juan, "ledaže by mi šly špatně hodinky."Z autobusu se vynořil Beďar a připojil se k nim. Chtěl vidět blondýnku vystupovat."Máte nějakou kolu?" zeptal se."Ne," řekl pan Breed. "Jen pár lahví pepsi. Kolu už nedovezli dýl než měsíc. Ale to máš stejně fuk. Všechno je to na jedno brdo.""Co most?" zajímal se Juan.Pan Breed zavrtěl hlavou. "Podle mě to má spočtený. Však se podívej sám. Mně se to nelíbí.""Zatím ale drží, ne?""Jenomže ti může spadnout, dřív než řekneš švec," plácl se pan Breed do dlaně. "Proud do něj mydlí, že naříká jak malý děcko. Pojď, mrknem se na něj."Jako první vystoupil z autobusu pan Pritchard, po něm Ernest, potom Mildred, za ní Camille, a hned nato Norma. Ukázalo se, že Camille není dnešní. Beďar se nedočkal."Prej maj pepsi," hlásil jí. "Nedáte si?"Camille se obrátila k Normě. Právě teď přišla ta chvíle, kdy ji mohla využít. "Nechceš se taky napít?" zeptala se."Docela jo," přitakala Norma.Beďar měl co dělat, aby nedal

najevo, jak je zklamaný. Pan Breed s Juanem se pustili po silnici směrem k řece. "Jdem se podívat na most," zavolal Juan přes rameno.Ze schůdků se ozvala paní Pritchardová. "Drahoušku, nemohl bys mi přinést něco studeného? Přinejhorším alespoň vodu. A zeptej se, kde tu mají tamtu místnost.""To musíte dozadu za barák," řekla Norma.Pan Breed srovnal s Juanem krok. "Rok co rok se třesu, že ten most spadne," poznamenal. "Moc bych si přál, aby byl tak bytelnej, že bych moh v noci klidně spát, i kdyby přišel kdovíjakej lijavec. Takhle vždycky ležím a poslouchám, jak to do střechy bubnuje, ale abych pravdu řek, vlastně čekám, až slítne. A přitom ani nevím, jestli bych to podle zvuku vůbec poznal."Juan se na něj zazubil. "Já ti rozumím. Když jsme byli malí kluci, u nás doma v Torreónu jsme vždycky v noci poslouchali, jestli se neozve střelba. Znamenalo to, že se bojuje. Střílení se nám docela líbilo, jenomže na druhý straně jsme věděli, že táta zas nebude dlouho doma. Pak se jednou prostě nevrátil. Určitě jsme celou dobu tušili, že to tak dopadne.""A co se s ním stalo?""Nevím. Nejspíš ho někde zabili. Jak se začalo střílet, neměl stání a musel jít taky. Podle mě mu ani moc nesešlo na tom, za co se bojuje. Když se vrátil, měl vždycky v zásobě spoustu historek." Juan se zachechtal. "Vykládal taky jednu o Pancho Villovi. Jak k němu přišla nějaká chudá ženská a povídá: Zastřelils mi muže a já a moje děcka teď umřem hlady. Villa měl tehdá spoustu peněz, protože si je sám tisknul. Otočil se k pokladníkovi a nařídil mu: Dej tý nebožačce pět kilo dvacetipesetovek. Vůbec prachy nepočítal, takovou fůru jich měl. Tak jí ty peníze natiskli, svázali drátem do balíků a ženská šla domů. A pak jeden seržant Panchovi povídá: Generále, to jsme se pěkně sekli. My toho jejího vůbec nezastřelili. Von se totiž vožral, a tak jsme ho zavřeli do basy. Načež Villa řek: V tom případě běž a bez pardónu ho zastřel. Přece tu ženskou nezklamem.""Mně to připadá nesmyslný," prohlásil pan Breed.Juan se zasmál. "Já vím, a právě to se mi na tom líbí. Páni, ten vlnolam dostává pěkně zabrat! Ty víry ho nakonec podemelou.""No právě," přisvědčil pan Breed. "Chtěl jsem to vohlásit, jenomže nikdo nebere telefon."Vyšli na most a Juan okamžitě ucítil, jak se pod náporem vody otřásá. Trámy se mu pod nohama chvěly a jejich hluboký nářek přehlušoval i hučení proudu. Vyhlédl přes zábradlí. Voda pěnila a bublala až pod mostovkou a podpůrné nosníky už nebyly vidět. Celá konstrukce se chvěla a skřípala. Z míst, kde trámy stahovaly ocelové svorníky, se ozývalo tlumené sténání. Oba muži pozorovali, jak k nim voda přináší veliký starý dub. Těžce se převaloval v proudu, a když narazil do pilíře, otočil se kolem své osy. Most zaúpěl, jako kdyby se připravoval na nejhorší. Strom se zachytil o zaplavené nosníky a zpod oblouku se začalo ozývat ostré praskání. Oba muži se rychle vrátili na břeh."Jak rychle hladina stoupá?" chtěl vědět Juan."Za poslední hodinu o pětadvacet čísel. Ale třeba se zastaví."Juan se zadíval na nosníky. Očima našel poblíž břehu hnědou hlavu šroubu a chvíli ji pozoroval. "Možná by to šlo," poznamenal zamyšleně. "Moh bych zkusit přejet. Nebo nechat pasažéry přejít pěšky, pak převízt autobus a zas je naložit. Jak je na tom vlastně ten druhej most?""To nevím," potřásl hlavou pan Breed. "Zkoušel jsem to zjistit, ale nemůžu se nikam dovolat. Jenomže co si počneš, když přejedeš, pak zjistíš, že ten druhej je strženej, a než se stačíš vrátit, spadne i tadyten? Zkejsneš kdovíjak dlouho v zákrutu na druhým břehu. To by se ti kunčafti pěkně poděkovali.""Některý jsou namíchnutý už teď," usmál se Juan. "Ať to dopadne jak chce, jeden je už rozhodnutej dělat kravál. Vlastně dva. Je jim to vidět na nose. Poslyš, znáš nějakýho Van Brunta?""Toho páprdu starýho? To víš, že jo. Dluží mi sedmatřicet dolarů. Koupil si u mě osivo vojtěšky a pak tvrdil, že bylo špatný. A že prej ho nezaplatí. Ten je dlužnej po celým okrese. Ať koupí co koupí, nic mu není dost dobrý. Tomu bych na dluh nedal ani pytlík cukrlat. Určitě by se vymlouval, že nebyly dost sladký. Toho taky vezeš?""Jo. A jednoho vašnostu z Chicaga, je to nějakej velkej kšeftsman. Ten se bude pěkně vztekat, jestli všechno neklapne, jak si to nalinýroval.""Každopádně teď je to akorát na tobě,"

uzavřel pan Breed.Juan vzhlédl k temnému nebi. "Já bych teda řek, že eště přijde slejvák. A protože kopce jsou už nacucaný, všechna voda steče do řeky. Copak o to, na druhou stranu přejedu, jenomže jakou mám šanci, až se budu vracet?""Tak deset procent," usoudil pan Breed. "A jak se má panička?""Nijak zvlášť," vzdychl Juan. "Klempíruje se zubama.""Jo, vo zuby se člověk musí starat. Měl by chodit k zubaři každýho půl roku."Juan se zasmál. "Já vím. Ale znáš někoho, kdo to dělá?""Ne," přiznal pan Breed. Měl Juana rád. Dokonce ho ani nepovažoval za cizince."Já taky ne," řekl Juan. "Teď mě napadá, jak to navlíknout, aby se pasažéři nenamíchli.""A jak?""Ať si to rozhodnou sami. Máme přece demokracii, ne?""To se akorát pohádaj.""Jenomže to mi může bejt fuk," namítl Juan."Vlastně máš možná pravdu," připustil pan Breed. "Ale stejně ti řeknu, že ať se dohodnou na čem chtěj, starej Van Brunt si vždycky postaví hlavu. I kdyby si celej svět přál druhej příchod Ježíše Krista, von bude proti.""Toho já se nebojím," prohlásil Juan. "Musíš jenom vědět, jak na něj. Já měl jednou koně, kterej byl tak tvrdohlavej, že když jsem řek hot, šel schválně čehý. Jenomže na mě byl krátkej. Začal jsem škubat opratěma obráceně, a tak si myslel, že je po jeho. Van Brunta donutíš skoro ke všemu, akorát po něm musíš chtít pravej opak.""Tak to já mu povím, ať si těch sedmatřicet dolarů nechá," zasmál se pan Breed."To by mohlo zabrat," přikývl Juan. "No nic, řeka pořád stoupá. Ten svorník je už pod vodou. Takže půjdu zjistit, čemu dává panstvo přednost."Beďar si připadal tak trochu podvedený. Musel koupit pepsi jak Camille, tak Normě. Ať se snažil sebevíc, nedokázal ty dvě dostat od sebe. Norma v tom však byla nevinně. Camille si z ní udělala garde.Norma byla na vrcholu blaha. Ještě nikdy si nepřipadala tolik šťastná. Ta nádherná blondýnka je tak fajn! Chová se jako kamarádka. Nekrmí ji sliby, že budou bydlet spolu, řekla jenom, že se uvidí. Normě to z nějakého důvodu dodávalo velkou naději. Zatím ji každý vypekl. Jenom nasliboval hory doly a skutek utek. Tahle dívka, která vypadala přesně tak, jak toužila vypadat sama, mluvila na rovinu. Řekla, že si to nechá projít hlavou. Norma si už malovala byt, který si najmou. Bude tam pohovka se sametovým čalouněním a před ní nízký stolek. A samozřejmě taky gramorádio a spousta desek. Víc si radši ani nepředstavovala. Nechtěla to zakřiknout. Ten samet měl ocelově modrou barvu.Zvedla sklenici a nechala sladce štiplavou pepsikolu klouzat do krku, ale najednou ji jako bublinky kysličníku uhličitého zahltilo zoufalství. Nikdy se mi to nesplní, zabědovala v duchu. Je to jenom sen, co se rozplyne jako dým. Dopadne to jako vždycky a bude zase sama. Pevně stiskla oči a přejela si po nich hřbetem ruky, za chviličku se však uklidnila a otevřela je. Něco z toho snu zachránit můžu, řekla si. Kousek po kousku se zařídím, a když to nevyjde, zůstane mi aspoň byt. Odhodlaně se nadechla. Musím brát věci, tak jak jsou. Jestli se mi splní i něco víc, tím líp. Spolíhat na to ale nemůžu. Nesmím. Byla bych zklamaná."Já mám veliký plány," vykládal Beďar. "Studuju, abych moh dělat na radaru. To teď bude náramně důležitý zařízení. Kdo to s ním bude umět, má vystaráno. Já myslím, že člověk musí koukat trochu dopředu, co říkáte? Jen si to vemte. Spoustě lidí může bejt budoucnost ukradená, jenomže pak skončej přesně tam, kde začínali." Camille se nuceně pousmála."Na tom něco je," přisvědčila. Přála si, aby se na ni pořád nelepil. Byl to docela fajn kluk, jen trošku moc vlezlý. Stejně jako vůně té jeho laciné pomády. "Díky za pití," řekla. "Musím se teď jít trochu upravit. Půjdeš taky, Normo?"Norma na ni vrhla oddaný pohled. "No jistě," odpověděla. "Taky to potřebuju." Líbilo se jí, jak se Camille vyjadřuje. Mluvila tak vybraně. Ježíšikriste, ať to vyjde, zvolala v duchu.Paní Pritchardová upíjela citronádu. Musela na ni chvilku čekat, protože tady ji běžně nepodávali. Když ale poukázala na to, že citróny přece mají v krámě, a dodala, že si je klidně vymačká sama, paní Breedová se už neměla nač vymlouvat a vyhověla jí."Já totiž žádné láhvové nápoje nemůžu," vysvětlila jí paní Pritchardová sladce. "Jen čerstvé ovocné šťávy." Paní Breedové tváří v tvář takové přemíře roztomilosti nezbylo než rozmrzele kapitulovat. Paní Pritchardová

srkala citronádu a prohlížela si pohlednice na stojanu u pultu s drobným zbožím a upomínkovými předměty. Měli tu obrázky sanjuanského okresního soudu, jehož budova pocházela ještě z dob, kdy v Kalifornii vládli Španělé, a taky noblesního starého hotelu v San Ysidru, který před lety vystavěli u minerálního vřídla, kam se jezdili koupat revmatici. Na pohlednicích byl hotel označován jako lázně. Na pultu stála spousta nejrůznějších věcí. Měli tu malované sádrové psíky a skleněné pistolky naplněné různobarevnými bonbóny, panenky v pestrých šatičkách a vyřezávané krabičky ze sekvojového dřeva se směsí kandovaného kalifornského ovoce. A taky lampy, jejichž stínítko se po zapnutí otáčelo, takže proti světlu šlehaly velice realisticky vyvedené plameny lesního požáru a pluly plachtovím obtěžkané koráby.Ernest Horton na vystavené zboží hleděl trochu pohrdavě. "Někdy si tak říkám, jestli bych si neměl otevřít krám, kde bych vedl jenom poslední novinky," svěřil panu Pritchardovi. "Spousta těchhle věcí je na trhu léta a nikdo to už nekupuje. Naše firma ale nabízí sortiment se zaručeným odbytem."Pan Pritchard přitakal. "Člověku hned dodá sebedůvěru, když ví, že zastupuje firmu, kde to šlape," prohlásil. "Proto si myslím, že by se vám u nás mohlo líbit. My do toho šlapeme čtyřiadvacet hodin denně.""Když dovolíte, dojdu si pro kufr," omluvil se Ernest. "Mám v něm jednu žhavou novinku. Na pultech se zatím neobjevila, ale v branži už jde na dračku. Dodáváme to ve velkým, a tak bych rád uplacíroval pár kousků i tady."Rychle vyšel ven a přivlekl obrovský kufr se vzorky. Odklopil víko a vytáhl lepenkovou krabičku. "Z obalu nic nepoznáte, ale o to je pak překvapení větší." Otevřel krabičku a vyndal z ní naprosto dokonalou miniaturní kopii splachovacího záchodu. Měla dokonce i rezervoár a řetízek s mosaznou hruškou a na bílé míse prkénko s příklopem k nerozeznání od dřeva.Paní Breedová, která až dosud stála za pultem, se chystala odejít. "O nákupech u nás rozhoduje manžel," prohlásila. "Musíte si promluvit s ním.""Jistě," řekl Ernest, "ale stejně bych byl rád, kdybyste se podívala. Tohle se prodává úplně samo.""K čemu to je?" zajímal se pan Pritchard."Sledujte," zasmál se Ernest. Zatáhl za řetízek a mísa se naplnila hnědou tekutinou. Pak sundal prkénko a z mísy se rázem stala odlivka. "Vejde se tam malej panák," prohlásil vítězoslavně. "Když chcete dvojitej, třeba do míchanýho drinku, musíte spláchnout dvakrát.""Takže to je whisky!" vykřikl pan Pritchard."Nebo brandy, anebo třeba rum," opáčil Ernest. "Jak je ctěná libost. Umělohmotná nádržka je nerozbitná. Plní se tudy. Úspěch zaručen. Už teď mám objednávky na osmnáct set kousků. Obchodníci z branže mi div neutrhnou ruce. Je to šlágr sezóny.""Páni, to je ale chytré," podivil se pan Pritchard. "Kdo vlastně ty věcičky vymýšlí?""No," řekl Ernest, "na to máme vývojový oddělení. Tam se soustřeďujou všechny nápady. S tímhle přišel konkrétně jeden cesťák z oblasti Velkejch jezer. Čeká ho tučná prémie. Každej zaměstnanec, kterej přijde s něčím, co se ujme, dostane od firmy dvě procenta ze zisku.""To je chytré," opakoval pan Pritchard. V duchu už viděl, jak se na ten záchod zatváří Charlie Johnson. Určitě bude chtít taky takový. "Co si za to počítáte?" zeptal se."No, v drobným pět dolarů. Jestli vám ale můžu doporučit, měl bych tu i model za sedmadvacet padesát."Pan Pritchard našpulil rty."Jenom si porovnejte, co za tu cenu dostanete," pokračoval Ernest. "Tohle je umělá hmota. Luxusní model má rezervoár z dubovýho dřeva. Vyrábí se z vyřazenejch sudů, ve kterejch zrála whisky, takže náplň nemůže chytnout nepříjemnej šmak. Řetízek je z nefalšovanýho stříbra, hrušku má broušenou z polodrahokamu. Mísa je ze stejně kvalitního porcelánu jako opravdovej záchod a prkýnko ručně řezaný z mahagonu. A na rezervoáru je malinkej stříbrnej štítek na jméno, kdybyste to chtěl věnovat třeba nějakýmu klubu nebo lóži.""To je opravdu dobrý kup," řekl uznale pan Pritchard. Byl rozhodnutý. Už věděl, jak Charlieho Johnsona trumfne. Jeden takový záchod mu věnuje a na štítek dá vyrýt Pro Charlieho Johnsona, největšího srandistu Ameriky, od Elliotta Pritcharda. Pak ať se Charlie vytahuje jak chce. Každý bude stejně vědět, kdo s tím nápadem přišel."Jeden tu náhodou nemáte?" zeptal se."Ne,

jsou výhradně na objednávku.""Tak tohle ne, Elliotte," ozvala se paní Pritchardová, jež se k nim mezitím nepozorovaně přitočila. "Je to vulgární.""V přítomnosti dam bych to samozřejmě neukazoval," ujistil ji pan Pritchard. "Kdepak, holčičko. Víš, co chci udělat? Poslat jeden Charliemu Johnsonovi. Na oplátku za toho vycpaného skunka. Já mu dám!""Charlie je manželův spolužák z koleje," vysvětlovala paní Pritchardová. "Jsou to hrozní ztřeštěnci. Jak jsou spolu, chovají se jako malí kluci.""Poslyšte," řekl pan Pritchard, "kdybych si jeden objednal, mohli byste ho doručit na adresu, kterou bych vám dal? A zařídit to gravírování? Napíšu vám, co na tom štítku chci.""A co?" vyzvídala Bernice."To je chlapská záležitost, do které malým holčičkám nic není," odbyl ji pan Pritchard."Určitě zase nějaká nehoráznost," zahihňala se.Mildred měla mizernou náladu. Byla otupělá, unavená a nic ji nezajímalo. Seděla sama samotinká na cukrárenské židli z tepaného železa až na samém konci pultu a cynicky sledovala, jak se Beďar vnucuje té blondýně. Tahle cesta ji zklamala a to, co se jí ráno přihodilo, ji pěkně znechutilo. Co je vlastně zač, že ji dokáže takhle pobláznit obyčejný řidič autobusu? Zhnuseně se otřásla. A kam vlastně zmizel? Proč se nevrací? Musela se držet, aby nevyskočila a neběžela ho hledat. Když se vedle ní ozval Van Bruntův hlas, vylekaně sebou trhla a málem spadla ze židle."Promiňte, chtěl jsem vás jenom upozornit, že vám čouhá spodnička, slečno.""Ach ano, děkuju mockrát.""Kdyby vám to nikdo neřek, budete takhle chodit třeba celej den a vůbec vás nenapadne, že nejste prezentábl.""Jistě, děkuju." Vstala, nahnula se dozadu a přitiskla si sukni k nohám, aby se podívala. Opravdu jí byl vidět proužek kombiné."Podle mýho je na takový věci lepší lidi upozornit.""Samozřejmě. Asi mi spadlo ramínko.""To už je vaše věc," prohlásil chladně. "Řek jsem jenom, že vám kouká spodnička. Nic víc. Nemyslete si, mě vaše spodní prádlo nezajímá.""Z něčeho takového bych vás nikdy nepodezřívala," řekla odevzdaně.Van Brunt však nehodlal zmlknout. "Mladý holky se dneska trochu moc rády vokazujou. Jako kdyby na ty jejich nohy byl někdo zvědavej!"Mildred se hystericky rozesmála, jako by jí přeskočilo."Co je na tom k smíchu?" dožadoval se rozzlobeně Van Brunt."Nic," odpověděla. "Jen jsem si vzpomněla na něco legračního." Uvědomila si totiž, že kdykoli dědkovi některá z přítomných žen poskytla příležitost, začal jí okamžitě okukovat nohy."No, jestli je to taková legrace, tak ven s tím, ať se taky pobavím.""To nejde. Stejně byste to nepochopil. A teď si musím dát do pořádku to ramínko." A s očima upřenýma do jeho obličeje pomalu pronesla: "Abyste tomu dobře rozuměl, na každém rameni jsou dvě. Jedno od kombiné a jedno od podprsenky. Ta zvedá ňadra a dává jim pevný tvar." Spatřila, jak začíná rudnout. "Jiné prádlo už ženy nenosí. Leda kalhotky, ale ty jsem si dneska nevzala."Van Brunt se otočil jako na obrtlíku a dal se rychle na ústup. To jí trochu zvedlo náladu. Teď mu to nedá pokoj, dědkovi. Bude ho sledovat, možná i provokovat, a nachytá ho na švestkách. S úsměvem vstala a zamířila dozadu za krám k budce označené nápisem DÁMY.U dveří s laťkovým roštem, který začínal obrůstat svlačcem, se zastavila. Uvnitř se vybavovala Norma s tou blondýnou. Když bude dávat pozor, co si lidé povídají, třeba jí ta cesta přece jenom bude k něčemu dobrá. Přestože se trochu děsila, že ji ty plytké řeči tolik zajímají, cizí hovory poslouchala moc ráda. A nejvíc na dámských záchodech. Už dávno ji fascinovalo, co všechno na sebe ženy prozradí, jakmile se ocitnou v místnosti s toaletou, zrcadlem či umyvadlem. Ve škole na tohle téma dokonce napsala práci. Vedoucí semináře ji považoval za velice odvážnou. Tvrdila v ní totiž, že když si žena vyhrne sukni, ztrácí zábrany.Třeba za to může vědomí, že sem za ní nepřítel nepronikne, pomyslela si. Je to jediné místo na světě, kde se žádný muž určitě vyskytovat nebude. Proto je schopná naprosto se uvolnit a projevovat se podle své přirozenosti. Mildred se o tom hodně napřemýšlela. Vypozorovala, že ať už ženy k sobě chovají přátelství, nebo zášť, na toaletě jsou daleko otevřenější. Možná je to právě tím, že u toho nejsou muži, protože tím pádem nemusí soupeřit a přetvařovat

se.Přemítala, jestli to platí i o pánských toaletách, moc tomu však nevěřila, protože muži nesoupeří jenom o ženy, ale i o mnoho dalších věcí, kdežto nejistota většiny žen pramení z jejich vztahu k mužům. Tu práci dostala zpátky s poznámkou Nedostatečně promyšlené. Umínila si, že ji přepracuje.V krámě se ke Camille zrovna přátelsky nechovala, protože jí vůbec neseděla. Věděla však velice dobře, že na záchod svou nechuť tahat nebude. Není to zvláštní, pomyslela si, že ženy soupeří i o muže, o které nemají zájem?Norma s Camille nebyly k zastavení. Mildred položila ruku na dveře a strčila do nich. V místnůstce byla kóje se záchodem a umyvadlo, nad ním viselo čtvercové zrcadlo, vedle něj zásobník s papírovými ručníky a na sousední stěně další s přířezy na přikrytí záchodového sedátka. Na čelní zdi vedle okna byl i automat na vložky. Betonová podlaha měla tmavočervený nátěr, omítka na stěnách nesla mnoho vrstev bílé barvy a vzduch byl prosycený ostrou vůní parfémované dezinfekce.Camille seděla na toaletě, Norma postávala před zrcadlem. Když Mildred vešla dovnitř, obě na ni pohlédly."Potřebujete na záchod?" zeptala se Camille."Ne," odpověděla Mildred, "musím si spravit ramínko kombiné."Camille se jí podívala na sukni. "No jo, dole vám kouká lem. Ne, takhle ne," obrátila se k Normě. "Všimni si, kde ti začínají vlasy. Obočí si musíš na vnějším konci trochu zvednout. Počkej, holka. Moment, já ti to předvedu."Vstala a přistoupila k ní. "Otoč se, ať na tebe pořádně vidím. Tááák. Ještě tady. Teď se na sebe podívej. Vidíš, jak ti to snižuje čelo? Máš ho trošku moc vysoký. A teď zavři oči." Vzala jí z ruky tužku na obočí, lehce jí obtáhla spodní víčka hned pod řasami a vnější koutky trochu zesílila."Dáváš si taky moc maskara, holka," prohlásila. "Vidíš, jak máš ty řasy slepený? Musíš ho víc naředit a trochu si s tím vyhrát. Drž chviličku." Z kabelky vytáhla malou umělohmotnou krabičku s očními stíny. "S tímhle ale opatrně." Nabrala na ukazováček trošku modré pasty, lehce ji nanesla na obě horní víčka a na vnější straně je malinko zvýraznila. "Tak, teď se podíváme." Zkontrolovala svou práci. "Máš oči posazený dost od sebe a děláš chybu, že na to ještě upozorňuješ. Vypadáš pak jako králík. Musíš mírně přivírat víčka. Ne, to je moc. Přimhuř jenom trošičku. A přestaň švidrat. Tak, to je ono. Teď se na sebe koukni. Vidíš ten rozdíl?""Panebože, já vážně vypadám úplně jinak!" užasla Norma."No to bych prosila! A pusu si maluješ docela špatně. Heleď, spodní ret máš moc úzkej. Jako já. Takže ho musíš trošičku zesílit, tady a tady."Norma držela jako poslušné děcko."Vidíš? Hlavně koutky," řekla Camille. "Hned je plnější.""Vy jste vážně dobrá," ozvala se Mildred. "Třeba byste mi mohla taky poradit.""Ale prosím vás," namítla Camille, "na tom přece nic není.""Líčíte se skoro jako profesionálka," prohlásila Mildred. "Myslím jako profesionální herečka.""To víte, musím před lidma trochu vypadat. Laborantka u zubaře funguje napůl jako recepční.""Sakra," sykla Mildred. "To ramínko mi nespadlo. Utrhlo se." Stáhla si šaty z ramene a vzala tu tenkou hedvábnou stužku do ruky."Budete si ho muset přišpendlit," řekla Camille."Jenomže nemám špendlík a šitíčko je někde v kufru."Camille znovu otevřela kabelku. V podšívce vězelo několik miniaturních zavíracích špendlíků. "To nic," uklidnila ji, "já pro jistotu vždycky nosím nějaký s sebou." Jeden odepnula. "Mám vám to udělat?""Když budete tak hodná. Bez brýlí jsem úplně nemožná."Camille jí povytáhla kombiné, ramínko na konci nadvakrát přeložila a pevně ho přišpendlila. "Je to akorát z nouze ctnost a dlouho to nevydrží, ale aspoň vám to kombiné už nečouhá. A to jste krátkozraká odjakživa, zlato?""Ne," řekla Mildred. "Až někdy od čtrnácti. Jeden doktor povídal, že za to může puberta. Po prvním dítěti se to prý někdy spraví.""To teda máte pěknou smůlu," politovala ji Camille."Je to děsná otrava," přisvědčila Mildred. "Brýle jsou brýle, i kdyby byly sebekrásnější.""Už jste slyšela o těch sklíčkách, co se nosej rovnou pod víčkem?""Nejdřív jsem o nich taky uvažovala, ale pak jsem se rozhodla proti. Při představě, že si něco strkám do oka, se mi dělá zle."Norma se pořád ještě prohlížela v zrcadle. S údivem zjišťovala, že má větší oči, plnější a měkčí rty a vůbec už nevypadá jako čerstvě vyoraná

myš."No není to nádhera?" vzdychla. "To snad není možný.""Až se naučí pár fíglů a trochu se otrká, bude z ní pěkná holka," usmála se Camille. "A do těch vlasů se pustíme, jen co budeme doma, zlato.""Chceš říct, že už ses rozmyslela?" vykřikla Norma. "Že si najdem byt a budem bydlet spolu?" Prudce se otočila a podívala se na Mildred. "My si totiž najmem byt," vyhrkla. "Budeme mít parádní sofa a v neděli ráno si vždycky budem mejt a natáčet vlasy a...""To se uvidí," skočila jí do řeči Camille. "Počkáme, jak se všechno vyvrbí. Ani jedna ještě nemáme práci, a ona už pronajímá dvougarsonku. Prrr, holka, kroť se trochu!""Tohle je vážně legrační dovolená," prohlásila Mildred. "Jedeme do Mexika a už od začátku nic nevychází. Otec to tu chce trochu poznat. Uvažuje, že bychom se mohli přestěhovat do Kalifornie. Proto chtěl jet do Los Angeles autobusem. Takhle toho prý uvidí víc.""No to je pravda," přitakala Camille."Jen aby toho na něj nebylo trochu moc," poznamenala Mildred. "Už jste někdy zažily takové panoptikum jako v tomhle autobuse?""Mně všichni připadají docela normální," odpověděla Camille."Pan Chicoy se mi líbí," přiznala Mildred. "On je napůl Mexičan, víte? Ale ten jeho pomocník! Mám pocit, že kdybyste si nedala chvilku pozor, v tu ránu po vás poleze.""Prosím vás," namítla Camille. "Je to akorát mladej kohout, jako každej kluk. Z toho časem vyroste.""Nebo taky ne," opáčila Mildred. "Všimla jste si pořádně toho staříka, Van Brunt se jmenuje? Tomu to zůstalo. Jenom se to neprojevuje tak nápadně. Jak se říká, je to pěknej chlípník."Camille se ušklíbla. "Hlavně starej."Mildred zašla do kóje a posadila se na mísu. "Víte, co by mě zajímalo?" řekla. "Otec je přesvědčený, že vás už někde viděl. A on má vážně dobrou paměť. Vy se odněkud znáte?"Neuniklo jí, že blondýnka stiskla rty a oči jí nepřátelsky vzplály. Došlo jí, že se dotkla jakéhosi bolavého místa. Trvalo to však jen prchavý okamžik, protože téměř vzápětí se Camille tvářila už zase normálně."Tentokrát se asi splet," prohlásila. "Ledaže mě zahlídnul někde na ulici. Nejspíš mu jen někoho připomínám.""Vážně?" nedala se odbýt Mildred. "Já vám nechci lézt do soukromí, ale stejně mi to připadá zvláštní."Pocit vzájemné blízkosti i přátelská, uvolněná atmosféra byly najednou tytam. Jako kdyby dovnitř vešel nějaký muž. Camille provrtala Mildred pohledem. "Prostě si mě s někým plete," uzavřela chladně. "Myslet si můžete, co chcete."Dveře se otevřely a dovnitř vešla paní Pritchardová. "Tak tady jsi!" vyhrkla. "Už jsem se divila, kam ses zatoulala, Mildred.""Ále, utrhlo se mi ramínko od kombiné," informovala ji dcera."Tak si pospěš. Pan Chicoy se už vrátil a rozpoutala se vášnivá debata o -- Ne, děkuju, není třeba, zlatíčko," obrátila se k Normě, která se odtáhla od umyvadla, aby ji k němu pustila. "Jen si namočím kapesník a trochu si otřu prach z -- Nemáš chuť na citronádu?" nabídla Mildred. "Ta paní je moc milá a klidně ti ji udělá. Říkala jsem jí, že kdyby podávala jenom čerstvé ovocné šťávy, určitě by s nimi slavila velký úspěch."Camille zničehonic řekla: "Spíš kdybysme tak mohly dostat něco k jídlu. Začínám mít hlad a dala bych si něco dobrýho.""Já taky," připojila se paní Pritchardová."Třeba studenýho humra s majonézou a láhev piva," dodala Camille."Víte, na tenhle způsob jsem humra nikdy nejedla," řekla paní Pritchardová, "ale moc bych vám přála ochutnat smažené (Poronotus triacanthus??), jak je dělávala moje maminka. Smažila je na takové té staromódní litinové pánvi. Musely být absolutně čerstvé, pečlivě vykuchané a očištěné. Těstíčko nepřipravovala z drcených krekrů, ale z nastrouhané chlebové střídky a rozšlehaného vajíčka -- vlastně dvou -- a přidávala polévkovou lžíci worcesteru. Podle mě celé tajemství spočívalo právě v něm.""Mami," ozvala se Mildred, "nezačínej už zase s tím receptem!""A místo piva byste si měla dát radši citronádu," pokračovala paní Pritchardová. "Krásně čistí pleť. Dlouhé cestování způsobuje trudovitost.""Už abychom jeli dál," vzdychla Mildred. "Naobědvat se můžeme v příštím městě. Jakže se jmenuje?""San Juan de la Cruz," řekla Norma."San Juan de la Cruz," opakovala tiše paní Pritchardová. "Ta španělská jména znějí tak líbezně."Než vyšly ven, Norma se ještě jednou s úžasem prohlédla v zrcadle. Spustila trochu víčka. Bude to chtít

cvik, aby na to nezapomínala, ale opravdu vypadá úplně jinak. Měla z té proměny nevýslovnou radost.Kapitola 13Juan seděl na stoličce, popíjel pepsi a třel si lesklý
koneček amputovaného prstu o drsné vroubky manšestráků. Když se ženy vrátily do krámu, pohlédl na ně, přestal jezdit prstem sem a tam a začal jím poklepávat."Jsou tu všichni?" zeptal se. "Ne, jeden chybí. Kdepak máme pana Van Brunta?""Tady jsem," ozvalo se z druhé části krámu. Stařík si tam za stěnou vyskládanou z plechovek s kávou prohlížel police s koloniálním zbožím."Tak kdy už konečně vyrazíme?" dožadoval se pan Pritchard. "Musíme chytit přípoj.""Já vím," opáčil Juan klidně, "a právě proto chci s váma všema mluvit. Ten most se mi moc nelíbí, přejet ho ale nejspíš dokážu. Jenomže pak přijde ještě jeden, a jestli ho voda už nestrhla, může to udělat každou chvíli. V jakým je stavu, to nám nikdo nepoví. Když oba spadnou právě v době, kdy budem na druhým břehu, zůstanem tam trčet a přípoj nestihnete nikdo. Jsem proto ochotnej nechat vás hlasovat a podřídit se rozhodnutí většiny. Buď to risknu, že vás přes řeku dostanu, nebo vás odvezu zpátky a vy se zařídíte jinak. Rozhodněte se, jak chcete, ale co řeknete, to bude platit."Vzal láhev a napil se."Já si nemůžu dovolit vracet," zaprotestoval pan Pritchard. "Podívejte, příteli, od začátku války jsem se ani na chvilku nezastavil. Vyráběl jsem věci, které nám ji pomohly vyhrát, a tohle je po dlouhé době moje první volno. Nemám kdy jezdit sem a tam. Potřebuju si odpočinout. Mám jen pár týdnů, a nehodlám si je ještě zkrátit.""Mě to vážně mrzí," odpověděl Juan, "ale copak to dělám schválně? Jestli zkejsnem na druhým břehu, nejspíš ztratíte daleko víc času. A co když přijdu o autobus? Most je vystavenej takovýmu náporu, že se může každou chvilku poroučet. Jediná další možnost je vrátit se."Za pyramidou kávy se vynořil Van Brunt, v ruce kilovou plechovku krájených broskví, a přešel místnost k paní Breedové. "Moclipak si za ni počítáte?" zeptal se."Čtyřicet sedm centů.""Prokristapáne, za konzervu broskví?""My na tom nic netržíme," odsekla paní Breedová. "Akorát je pořád nakupujem dráž."Van Brunt vztekle připlácl na pult půldolarovou minci. "Otevřte mi to!" poručil si. "Sedumačtyřicet centů za takovou plechovčičku!"Paní Breedová přiložila konzervu k noži nástěnného otvírače a točila klikou, dokud se víčko nezvedlo. Pak plechovku podala přes pult Van Bruntovi. Ten nejdřív upil trochu šťávy, potom vylovil žlutý plátek a nechal ho odkapat."Co nám to tu vykládáte?" obrátil se k Juanovi. "Myslíte, že můžete jen tak zbůhdarma marnit náš čas? Já jedu k soudu a musím tam do vodpoledne bejt. A na vás je, abyste mě tam dovez. Jednou jste veřejnej dopravce, tak pro vás platěj předpisy pro veřejnou dopravu.""No právě," namítl Juan. "Jeden z nich totiž říká, že jsem odpovědnej za bezpečnost cestujících.""To máte z toho, že to tady pořádně neznáte," nedal se zastavit Van Brunt. "Měl by se přijmout přísnej zákon, že kdo chce provozovat autobusovou dopravu, musí dobře znát celej kraj." Zašermoval plátkem broskve, hodil si ho do úst a sáhl pro další. Byl v sedmém nebi."Namlouváte nám, že máme akorát dvě možnosti, jenomže to není pravda. Vy totiž nevíte, že je tu taky stará silnice ještě z dob, než postavili ty zatracený mosty. Vobchází celej zákrut. Kdysi tamtudy jezdily dostavníky."Juan se tázavě podíval na pana Breeda. "Copak to, já o ní slyšel, jenomže v jakým je stavu?""Používala se dýl než sto let," zahuhlal Van Brunt."Prvních pár mil to ujde," prohlásil pan Breed, "dál ale nevím. Vede támhle po východním úbočí. Jenomže by mohla bejt stržená. Naposledky jsem tam byl ještě dávno předtím, než začaly deště.""Tak si vyberte," řekl Van Brunt. Znovu zamával plátkem broskve, strčil si ho úst a s plnou pusou pokračoval: "Já vám říkal, že bude ještě pršet a řeka stoupne. A teď, když jste s rozumem v koncích, vám povídám, jak se z tý šlamastyky dostat. Abysem za vás ten zatracenej křáp rovnou i kočírovat, sakra!""Vy nechte na hlavě," zahřměl Juan. "A přestaňte s tím sakrováním, jsou tu dámy!"Van Brunt naklonil plechovku, stiskl zuby, aby mu kousky broskví nepadaly kolem, a vypil všechnu šťávu. Potom si rukávem utřel pobryndanou bradu a vzdychl. "Bóže nebeskej, tohle

je ale povedená cesta! Už od samýho začátku."Juan se otočil k ostatním. "Takže situace se má následovně. Podle regulí mám jet po nový silnici. Tu starou neznám. Nemám nejmenší představu, jestli projedem, nebo ne. Je na vás, jak se rozhodnete. Jestli ale zůstanem někde viset, nenesu za to žádnou odpovědnost.""Pro mě je vždycky důležitý jedině výsledek," řekl pan Pritchard. "Já se prostě musím dostat do Los Angeles. Mám letenky do Mexico City. Víte, co taková cesta letadlem stojí? A další volná místa neseženete. My to prostě musíme projet. Hlavně to chce jednat. Myslíte, že ten most je nebezpečný?"xxxxxxxxxxxxxxxx"To nemyslím, já to vím," zdůraznil Juan."No dobře," pokračoval pan Pritchard, "a jestli projedete po staré silnici, to si taky nejste jistý, že?""Správně," přitakal Juan."Takže se nabízejí dvě možnosti a obě jsou riskantní," uvažoval nahlas pan Pritchard. "Ta třetí je sice zaručená, ale zase nás nedostane včas do cíle. Hmmm.""Tak co tedy bude, drahoušku?" ozvala se paní Pritchardová. "Takhle to dál nejde. Už tři dny jsem se nekoupala. Musíme něco udělat.""Pojeďme po té staré silnici," navrhla Mildred. "Mohlo by to být zajímavé." Zašilhala po Juanovi, jak se na to bude tvářit, zjistila však, že už se dívá tázavě na Camille.Ta dosud nezapomněla, jak si s Mildred před chvílí rozuměly, a přikývla. "Já hlasuju pro starou silnici. Jsem tak unavená a špinavá, že mi už stejně na ničem nezáleží."Juan pohlédl na Normu a vytřeštil oči. Skoro ji nepoznával. Normě zase neušlo, že okamžitě zaznamenal změnu, jež se s ní udála. "Já jsem taky pro," hlesla.Ernest Horton, který zabral židli, na níž paní Breedová odpoledne sedávala, když jí po celodenní práci opuchly nohy, pozorně sledoval, jak se situace vyvíjí."Mně je to v podstatě fuk," přiznal. "Samozřejmě, že bych se do L. A. rád dostal co nejdřív, ale nijak zvlášť nespěchám. Takže se přidám k většině. Rozhodněte se, jak myslíte."Van Brunt hřmotně postavil plechovku na pult. "Eště bude lejt," prohlásil, "a stará silnice je určitě samý bláto. Ten krpál byste taky nemusel vyjet. Stoupání je strašně strmý a bude to klouzat. Jestli zůstanem viset, tak už se nevyhrabem.""Vždyť to byl váš návrh," namítla Mildred."Já jenom upozorňuju, co to vobnáší," řekl Van Brunt. "Aby bylo jasno.""A pro co teda hlasujete?" chtěl vědět Juan."Já nehlasuju. To je mi ale nápad! Podle mě má rozhodovat řidič. Jako kapitán na lodi."Beďar přešel k pultu s cukrovinkami, položil na něj deseticent a vzal si dvě tyčinky Baby Ruth. Jednu strčil do kapsy, že ji dá Camille, až budou sami, druhou pomalu rozbalil. V hlavě se mu honily vzrušující představy. Až pojedou přes most, třeba se prostřední pole propadne a autobus se zřítí do řeky. On sice stačí vyskočit, ale Camille zůstane uvězněná uvnitř. Už se viděl, jak se s nasazením života znovu a znovu marně potápí, až se mu nakonec přece jen podaří vyrazit okno a vytáhnout ji ven. Doplave s ní na břeh, tam ji položí a bude jí třít nohy, aby se jí rozproudila krev. Nebo ji radši obrátí na záda, dá jí ruce pod prsa a začne s masáží srdce a dýcháním z úst do úst.Kdyby ovšem jeli starou silnicí a uvízli, budou tam muset přenocovat. Nejspíš rozdělají oheň, sesednou se kolem něj a na tvářích jim budou hrát plameny. Třeba se budou s Camille choulit pod jednou dekou."Já myslím, abysme prubli tu starou silnici," vyhrkl. Juan se na něj podíval a usmál se."Koukám, že ti v žilách koluje carsonovská krev, nemám pravdu, Kite?" Beďar pochopil, že si z něj utahuje, ale nemyslí to ve zlém."Takže to máme všechny až na jednoho, kterej se stejně zdržel hlasování. Copak, hlídáte si zadní vrátka, abyste mě moh žalovat?"Van Brunt se prudce otočil k ostatním. "Jste všichni blázni!" vykřikl vztekle. "Skočili jste mu na špek! Když se něco stane, je z obliga. Může tvrdit, že dělal jenom to, co jste mu nařídili. Kdepak, na tohle já mu nenaletím."Pan Pritchard si bílým lněným kapesníkem vyčistil brýle. "Na tom něco je," řekl zamyšleně. "To jsem si neuvědomil. Vždyť my se vlastně vzdáváme svých práv."Juan stiskl rty a v očích mu vzplál vztek. "Nasedat," ucedil. "Odvezu vás zpátky do San Ysidra. Tam vás vysadím a spánembohem. Já se vás snažím dostat, kam potřebujete, a vy děláte, jako kdybych vám snad usiloval o život. Nastupte si, jedem. Mám toho po krk. Od

včerejška od večera mám kvůli vašemu pohodlí život naruby a už mě to unavuje. Tak se zvedejte, vracíme se zpátky."Pan Pritchard k němu přistoupil a začal ho uklidňovat. "Počkejte, takhle jsem to nemyslel. Já přece oceňuju, co pro nás děláte. A určitě nejen já, my všichni. Chtěl jsem si jen ujasnit všechna pro a proti. V obchodě jednám stejně. Člověk se má rozhodnout, teprve když si všechno pořádně promyslí.""Já už toho mám plný zuby," řekl Juan. "Přenechal jsem vám svou postel. Teď mám jenom jedinej zájem. Abyste se už ztratili.""Nezapomínejte," ozval se Van Brunt, "že to byl váš autobus, co nás vypek. My jsme v tom nevinně.""A hlavně nechci koukat na vás," odpověděl Juan rozzlobeně."Tak pozor," ohradil se Van Brunt, "vy máte licenci na veřejnou dopravu, ale za takový služby veřejnosti byste vo ni taky moh snadno přijít!"Juan se rozesmál. Najednou byl jako vyměněný. "Páni, to by se mi fakt ulevilo! Aspoň bych měl pokoj od lidí, jako jste vy. A tu licenci ať si klidně srolujou, převážou ostnatým drátem a strčej víte kam."Camille vyprskla a Ernest Horton se spokojeně zachechtal. "Pane jo," prohlásil, "tak tohle si teda musím zapamatovat. Podívejte, pane Chicoyi, tady pánové jenom vedou planý řeči. My ostatní chceme jet dál. Riskneme to. Já vám navrhuju namalovat čáru, a kdo pojede, postaví se za ni. Ostatní můžou zůstat tady. To je přece fér.""Já jedu, pane Chicoyi," vyhrkla Mildred."Dobře," přikývl Juan. "Vidíte tu širokou škvíru mezi prknama na podlaze? Každej, kdo se mnou nepojede, si stoupne za ni, támhle k tý zelenině."Všichni zůstali, kde byli. Juan jim každému pohlédl zpytavě do tváře."Tohle vám žádnej zákon neumožňuje," prohlásil Van Brunt. "Soud by vám to neuznal.""A co?""To, co děláte.""Tady přece nejsme u soudu.""Co není, může bejt.""Vás teda nepovezu, i kdybyste prosil.""Jen si to zkuste vyloučit mě z přepravy! Mám lístek, a tudíž právo jet. Jestli mě nevemete, udělám takovej bengál, že vám z toho pude hlava kolem."Juan svěsil ramena. "Jo, to by se vám podobalo. No dobře, pojedem." Otočil se k panu Breedovi. "Můžu si půjčit pár věcí? Zase je v pořádku vrátím.""A co?""No, krumpáč a lopatu.""Jistě. Myslíš pro případ, že byste uvízli?""Hm. A potřeboval bych kladkostroj.""Ten taky mám, ale nestojí za moc. Kladky jsou v pořádku, jenomže lano je jen půlcoulový a dost vetchý. Nemám představu, co vydrží. Ten autobus není zrovna nejlehčí.""No, pořád lepší nějakej kladkostroj než žádnej," usoudil Juan. "Nový lano u vás nekoupím, co?""Lano z pravý manily jsem neviděl, co začala válka," řekl pan Breed. "Ale to starý si klidně vem. Jdem se na to mrknout. Vybereš si, co budeš chtít."Juan se obrátil k Beďarovi: "Pojď taky, Kite, buď tak hodnej, pomůžeš mi." Všichni tři vyšli ven za krám."Tohle bych si nedal ujít za nic na světě," poznamenal Ernest a podíval se s úsměvem na Camille."Já bych si jen přála, abych nebyla tak strašně unavená," povzdechla si. "Trmácím se autobusem už pět dní. Toužím ze sebe stáhnout šaty a padnout do postele.""Tak proč jste nejela vlakem? Cestujete z Chicaga, že?""Hm.""Mohla jste přece sednout na Super Chief. To je parádní vlak. Celou cestu až do L.A. byste mohla prospat.""Snažím se škudlit, kde to jen jde," vysvětlovala Camille. "Mám teď trochu našetřeno, a tak bych se chtěla pár neděl jen tak povalovat. A dělala bych to radši na dvougauči než na lehátku ve vlaku.""To má být návrh?" zalaškoval."Ani náhodou," odsekla."No dobře, už mlčím.""Podívejte, nechme toho. Na hrátky se slovíčkama jsem moc utahaná.""Fajn, děvenko, tak si pravidla hry určete sama.""Dobře. V tom případě navrhuju spustit radši oponu. Souhlasíte?""Můžu vám něco říct? Líbíte se mi," usmál se Ernest. "Až si dáchnete, moc rád bych se s váma šel někam povyrazit.""No, to ještě uvidíme," odpověděla. Připadal jí docela sympatický. Byla s ním rozumná řeč a nemusela mu nic předstírat.Norma ji s obdivem poslouchala a litovala, že v tom neumí chodit jako ona. Najednou si uvědomila, že už zase poulí oči jako králík, a rychle přivřela víčka."Doufám, že mě nerozbolí hlava," ozvala se paní Pritchardová. "Elliotte, buď tak hodný, nepodíval by ses, jestli tu nemají nějaký aspirin?"Paní Breedová natáhla ruku k lepenkovému kartónu vystavenému na pultě a odtrhla z něj

celofánový sáček. "Kolikpak jich chcete? Jeden? Takže dostanu pět centů.""Radši mi dejte půl tuctu," požádal pan Pritchard."V tom případě to i s daní máte jenom za šestadvacet.""Tolik jich brát nemusíš, Elliotte," namítla paní Pritchardová. "V kufru mám lahvičku s rovnou pětistovkou.""No, ale přece jenom, co kdyby," zamumlal. Její migrény ho děsily. Věděl už, co dokážou. Vždycky jí zkřivily tvář k nepoznání a proměnily ji v cizí bytost zbrocenou potem, těžce lapající po dechu a třesoucí se bolestí. Prostoupily nejen místnost, kde ležela, ale i zbývající části domu a všechny jeho obyvatele. Pan Pritchard je cítil po celém těle, dokonce i přes zeď. Doktor jí zkoušel dávat kalciové injekce a sedativa, nakonec však prohlásil, že se s tím nedá nic dělat. Obvykle ji hlava rozbolela, když byla nervózní, protože přes veškerou její snahu věci nešly tak, jak si usmyslela.Pan Pritchard ji toužil všech protivenství zbavit. Sobectví za její migrény určitě mohlo jen částečně, vždyť skutečně trpěla. Předstírat tak strašná muka by přece nikdo nesvedl. Tížila ho jako nejčernější můra. Opravdu ošklivý záchvat dokázal roztřást celý dům hrůzou a hryzal jako zlé svědomí. Ať se totiž pan Pritchard snažil sebevíc, nikdy si nevymluvil, že je to svým způsobem vlastně jeho vina. Ne že by to snad Bernice někdy řekla nebo jen naznačila. Nesla svůj kříž velice statečně a sténání se vždycky snažila zdusit polštářem.Ačkoli v posteli ji obtěžoval skutečně jen velmi zřídka, její migrény kupodivu připisoval své tělesné žádostivosti a nedostatku sebekázně. Nevěděl, jak k té utkvělé představě přišel, ale nedokázal ji zahnat. Vyvolávala v něm výčitky, že jejím utrpením je vinen on. Mohl za ně neovladatelný zvířecí pud a chlípnost, jichž se neuměl zbavit. Občas z toho byl tak nešťastný, že manželku hluboce nenáviděl. Když to na ni přišlo, zůstával v kanceláři i po pracovní době, dlouhé hodiny vysedával u svého stolu a civěl do hnědého táflování, její bolesti však stejně neunikl.Při obzvlášť silných záchvatech se ho snažila šetřit. "Běž to kina," sténala. "Nebo třeba za Charliem Johnsonem. Dej si whisky a opij se. Neseď u mě. Jdi do kina." Prosila ho zbytečně. Nešlo to.Zastrčil šest miniaturních průhledných sáčků do kapsy saka. "Nechceš si jich pro jistotu rovnou pár vzít?" zeptal se."Ne," věnovala mu ten svůj dojemně statečný úsměv. "Myslím, že to zvládnu."Jakmile Mildred zaslechla zmínku o aspirinu, stiskla rty a odešla do druhé části krámu, kde začala studovat vyhlášku o maximálních cenách. Hrdlo se jí křečovitě svíralo. "Kristepane," procedila skrz zaťaté zuby. Panebože, už to zase začíná? Matčiným migrénám tak docela nevěřila. Sama nikdy žádnými netrpěla. Hlava ji bolela každý měsíc, ale nestálo to za řeč. Jak dokáže třeštit, to poznala jen párkrát, když na studentském večírku přebrala a probudila se s kocovinou. Byla přesvědčená, že matčiny bolesti jsou psychosomatického původu, a děsila se jich ještě víc než otec. Jako malá před nimi v hrůze prchala a schovávala se ve sklepě nebo za skříňkou v pokoji, kde stál šicí stroj. Obvykle ji ale vytáhli, protože když matku bolela hlava, vyžadovala účast a projevy láskyplné něhy. Mildred její migrény nenáviděla a proklínala, a když na matku přišly, nenáviděla i ji.Nějaký čas se domnívala, že je pouze předstírá, a dokonce i teď, když už se z literatury poučila, že jsou opravdové, považovala je za zbraň, jíž matka velmi vychytrale a bezohledně využívá. Působily jí sice bolest, jenomže zároveň ničily celou rodinu. Nutily všechny k poslušnosti. Věci, které matka neměla ráda, se prostě nedělaly, protože by ji mohla rozbolet hlava. A když Mildred přijela ze školy domů na návštěvu, nikdy se neodvážila přijít později než v jednu v noci, protože si mohla být skoro stoprocentně jistá, že by ji matka potrestala strašlivou migrénou.V mezidobí jí vždycky trochu otrnulo a posílala matku k psychiatrovi. Klidně by šla. Byla ochotná zkusit cokoli, jenomže otec si dupl a prohlásil, že psychiatrům nevěří. Nebyla to pravda. Bral je velice vážně, a tak měl strach. Manželčiny migrény mu totiž postupně začaly usnadňovat život. Mohl si jimi ledacos ospravedlnit. Smířil se s nimi, protože mu umožňovaly hřešit. A pan Pritchard hříchy potřeboval. V práci se vlastně žádných nepravostí nedopouštěl.

Řídil se přece povinností bránit zájmy akcionářů, takže ať měl na svědomí cokoli, nemusel se za nic stydět. Aby se smířil sám se sebou, nezbývalo mu než spoléhat na hříchy, které páchal v soukromém životě, a myšlenku, že by se manželka mohla nějakému psychiatrovi zpovídat z toho, co ji trápí, rozhořčeně odmítal.Donutila se otočit a vrátit se. "Je ti něco, mami?""Ale ne," řekla matka vesele."Co hlava?""Cítila jsem náběh na migrénu, a tak jsem se trochu polekala," zatvářila se omluvně paní Pritchardová. "Nikdy bych si neodpustila, kdybych tatínkovi cestu do Mexika pokazila."Mildred se v duchu otřásla. Matčina krutost a moc, jakou vládla, jí naháněly strach. Zkoušela si namlouvat, že matka si třeba ani neuvědomuje, co dělá, bylo to však marné. Copak nebyla svědkem, jak se rozhodlo, že pojedou do Mexika? Otec přece nikam nechtěl. Dovolenou si představoval tak, že zůstane doma a nebude chodit do práce, což znamenalo, že by se tam sice každý den odebral, ale odcházel by nepravidelně a vracel se, jak by se mu zachtělo, takže by měl pocit, že je na dovolené a odpočívá.Myšlenku cestovat neměl ze sebe. Kdy a jak vznikla, to Mildred nevěděla a netušil to ani on sám. Postupně však uvěřil, že to byl jeho nápad, a dokonce si vsugeroval, že donutil jet i rodinu. Mohl se opájet přesvědčením, že je ve své domácnosti pánem. Jako kdyby procházel bludištěm s dveřmi, které se otvírají jen jedním směrem. Něco jako kukaň. Slepička najde díru, podívá se dovnitř, uvidí zrní, proleze výkyvnými dvířky, a ta se za ní zavřou. A hele, hnízdečko! Tmavé a tiché. Tak proč tu nesnést vajíčko? Kdo ta dvířka zapomněl zavřít, určitě nevyjde z údivu. To bude radosti!Otec už v podstatě zapomněl, že do žádného Mexika jet nechtěl, a začal si říkat, že to vlastně celé podnikají jenom kvůli Mildred. Studuje přece na univerzitě španělštinu, ale rozumí jí stejně málo jako její učitelé, takže v Mexiku se aspoň může trochu pocvičit. Manželka má pravdu. Cizí jazyk se člověk naučí nejlíp tím, že ho používá.Když se Mildred na tu ženskou se sladkým výrazem v ochablé tváři podívala, nemohla uvěřit, že by dokázala něco zosnovat a pak to záměrně sabotovat. Proč? Přitom jí to bylo podobné. To Mexiko si přece vymyslela ona. Migrénu určitě dostane, ale ne hned. Počká si, až dojedou někam, kde nebude široko daleko žádný doktor, a pak jim ukáže, co je to utrpení. Smířit se s tím opravdu nebylo lehké. Mildred si říkala, že to matka nejspíš nedělá vědomě, nebylo jí to však nic platné. Strach na ní ležel jako kámen. Věděla, že je čeká ukázková migréna.Závistivě pohlédla na Camille. Taková poběhlice to má v mnoha ohledech daleko jednodušší. Neláme si s ničím hlavu, o nic se nestrachuje, může se sobecky jako kočka starat jen o sebe a užívat života. Klidně jde do postele, s kým se jí zachce, a pak ho pustí z vodě. Nedělá si žádné výčitky a netrpí komplexy. Mildred o tom alespoň byla pevně přesvědčená a toužila být taky taková. Přitom věděla, že by to nedokázala. Nemohla by, už kvůli matce. A najednou jí blesklo hlavou, oč snazší by měla život, kdyby matka umřela. Mohla by si zařídit byteček, kde by nebyla věčně pod dohledem. Hned tu představu ale zaplašila. Co mě to napadá, to je ale odporné, vyčetla si přísně. Tahle myšlenka se jí však vtírala dost často.Vyhlédla výlohou před dům. Když Beďar pomáhal naložit do autobusu kladkostroj, zamazal si sváteční hnědé kalhoty vazelínou a teď se je pokoušel kapesníkem vyčistit.Chudák kluk, pomyslela si, je to nejspíš jeho jediný oblek. Už ho chtěla upozornit, že takhle si nepomůže, když vtom se sebral, odešel k čerpadlu a stříkl si na kapesník trochu benzínu.A pak se ozval Juan: "Tak pojďte, lidičky."Kapitola 14Cesta obcházející zákrut řeky San Ysidro byla tak
stará, že už nikdo ani nepamatoval, kdy vlastně vznikla. Používala se ještě v dobách, kdy se cestovalo jen dostavníkem a na koni. Když bylo sucho, farmáři po ní honili dobytek k řece, kde mohl v největším poledním žáru polehávat ve vrbičkách a pít z děr vyhloubených v řečišti. Patřila k venkovu, kam dosud nepronikla moderní doba, takže ji značila jen hlína udusaná koňskými kopyty a vyježdděné koleje. V létě na ní povozy vířily těžká oblaka prachu, v zimě koním pod nohama vystřikovaly pramínky kašovitého bláta. Postupem času se tak vymlela, že stála

níž než okolní louky, a v zimě se vždycky proměnila v dlouhou, místy značně hlubokou kalužPotom usedlíci vyhloubili po obou stranách pluhem škarpu opatřenou náspem, a když za čas získal dobytek na ceně, obehnali pozemky ohradami, aby jim nemohl utíkat a cizí kusy se nechodily pást na jejich louky.Ohrady tvořily do země zaražené kůly z půlených sekvojových klád, pospojovaných v polovině výšky coulovými fošnami a nahoře ostnatým drátem. Slunce a déšť způsobily, že dřevo dostalo šedou až šedozelenou barvu, potáhlo se lišejníkem a na severní straně obrostlo mechem.Lidé, kteří tudy procházeli a cítili naléhavou potřebu něco světu sdělit, pomalovali fošny výzvami jako KAJTE SE, NEB KRÁLOVSTVÍ NEBESKÉ SE BLÍŽÍ -- K BOHU SE OBRAŤ, ČLOVĚČE HŘÍŠNÝ -- ČAS SE NACHÝLIL -- SPAS DUŠI SVOU -- PŘIJDI K JEŽÍŠI KRISTU. Jiní zase pomocí šablony a barvy hlásali, že nejlepší je JAYOVA PATENTNÍ MEDICÍNA -- WHISKY ZN. RODINNÝ LÉKAŘ -- SANYISIDERSKÝ RÁJ KOLAŘŮ. Všechny nápisy už ale byly značně vybledlé a téměř nečitelné.Když farmáři přestali půdu využívat k pastvě a začali na ní pěstovat pšenici, oves a ječmen, vytlačili všechen plevel jako planý tuřín a hořčici, vlčí máky, bodláčí a klejichy do škarp, kde se mu náramně dařilo. Hořčice, pod jejímiž žlutými květy si stavěli hnízda červenokřídlí vlhovci, už koncem jara dosahovala výšky dospělého muže a vlhké dno bylo zarostlé vodnicí.Ve vzrostlém býlí našly domov lasičky a zářivě zbarvené užovky, do mokřadů se večer slétali pít ptáci. Zjara na starých ohradách celé dopoledne trylkovali skřivani, a s podzimem zase na ostnatém drátě na kilometry daleko jedna vedle druhé jako na hřadě sedávaly hrdličky a jejich nepřetržité cukrování se ve vlnách neslo dodaleka. Kvečeru nad škarpami poletovali lelci hledající kořist a v noci tu sovy slídily po divokých králících. A kdykoli některý kus dobytka onemocněl, slétali se na ohradu ohyzdní supi a čekali, až padne a budou se na něj moct vrhnout.Na cestě nebylo obvykle vidět ani živáčka, protože kromě několika rodin, k jejichž farmám se jinudy dostat nedalo, po ní už nikdo nejezdil. Kdysi tu bývala spousta malých usedlostí, které měly za domem pole a vpředu pod okny zeleninovou zahrádku, ale teď už nájemci dávno zmizeli a z nenatřených obytných domů a stodol uprostřed scelených lánů smutně zírala vytlučená okna.Blížilo se poledne a na obloze se od jihovýchodu stahovala mračna. Jak známo, čím déle se sbírají, tím déle z nich prší, zatím však déšť nehrozil. Na nebi dosud tu a tam prosvítala modř a zem občas zasáhly oslňující paprsky slunečního svitu, které jednu chvíli rozdělil vysoký mrak do dlouhých stuh.Aby se Juan dostal k místu, kde z hlavní odbočovala stará silnice, musel se kousek vrátit. Než na ni vjel, zastavil, vystoupil a šel se podívat. Nohy mu na blátě klouzaly, v duchu se však usmíval. Snažil se ten svůj hytlák s dobytkem dopravit na místo určení, ale najednou mu bylo úplně jedno, jestli se mu to povede. Cítil téměř škodolibou radost. Tuhle cestu si pasažéři vybrali sami, a kdoví, třeba to dopadne dobře. Připadal si, jako kdyby mu začínaly prázdniny. Mají, co chtěli, říkal si. To jsem vážně zvědavej, co si počnou, jestli uvízneme. Než se obrátil zpátky, zavrtal špičkou boty do směsi štěrku a bláta. Pak ho napadlo, co asi dělá Alice, vzápětí si však uvědomil, že se ani nemusí ptát. Jestli s autobusem zůstane někde trčet, hodí možná všechno za hlavu, odkráčí od něj a už se nikdy nevrátí. Ten bezstarostný pocit byl opravdu báječný. Když si sedal zpátky za volant, spokojeně se culil."To jsem teda zvědavej, jestli to dokážem," pronesl tak bujaře, až cestující trochu zamrazilo.Všichni se sesedli co nejvíc dopředu. Spoléhali na něj, že je zase dostane zpátky do normálního světa; kdyby tušili, co mu táhne hlavou, určitě by se zhrozili. Juanovi bylo skoro do zpěvu. Zavřel dveře, dvakrát prošlápl plyn, aby trochu protočil motor, zařadil jedničku a pustil se k rozbahněné cestě před sebou.Dobře věděl, že co nevidět vypukne boží dopuštění. Na západě se už rozpršelo. Nebude trvat dlouho a liják se dostane údolím až k nim. Světlo znovu dostalo kovový nádech, všechny barvy vybledly a pahorky se zdály tak blízko, jako by se na ně člověk díval dalekohledem. Chystalo se lít jako z konve."Bude pršet," ozval se vítězoslavně Van Brunt."Vypadá to

tak," přisvědčil Juan a zahnul na cestu. Vzorek na pneumatikách měl ještě dobrý, když ale sjel z asfaltu, okamžitě ucítil, jak kola v bahně prokluzují a zadek malinko podjíždí. Zatím však bláta nebylo moc, a tak to jakžtakž šlo. Přeřadil na dvojku. Bylo mu jasné, že se potáhne jako hlemýžď nejspíš celou cestu.Do hučení motoru zazněl hlas pana Pritcharda: "Jak je ta objížďka dlouhá?""To nevím," odpověděl Juan. "Nikdy jsem tudy nejel. Podle toho, co jsem slyšel, takovejch třináct patnáct mil." Nahrbil se nad volantem, zvedl oči od cesty před sebou a podíval se na Panenku Marii Guadalupskou, kterou měl na přístrojové desce.Nebyl nábožensky založený. Na zázračnou moc svaté Panny spoléhal asi jako malý kluk na strýčka, který si umí poradit se vším na světě. Pro něj byla něco mezi hračkou, pohanskou bohyní, maskotem pro štěstí a vzdálenou tetičkou. Když se jeho irská matka vdala, přijala ji jakožto součást manželovy rodiny stejně jako tchyni a její matku. Znamenala pro ni tedy přízeň i orodovnici.S Panenkou v širokých sukních na srpečku měsíce Juan vyrůstal odmalička. Byla všudypřítomná. Stála mu nad postelí, aby chránila jeho sny, v kuchyni dohlížela na vaření, v síni ho vypravovala z domu, při návratu ho vítala a poslouchala u dveří zaguánu, jak si hraje venku na ulici. V kostele měla honosnou kapli, k vidění byla i ve škole, a jako kdyby to všechno nestačilo, nosil ji v podobě malého zlatého medailónku na krku. Zrakům matky, otce a bratrů uniknout dokázal, pohledu černé madony však nikdy. Ostatním členům rodiny mohl lhát a namlouvat cokoli, ale Guadalupana se ošálit nedala. Chodil se jí sice vyznávat ze svých provinění, byla to ovšem pouhá formalita. Přiznávat je nemusel, protože stejně všechno věděla. Při zpovědi jí tedy v podstatě jenom vysvětloval, proč se jich dopustil, ale i to bylo vzhledem k její vševědoucnosti zbytečné. Navíc jí na tváři neustále hrál slabý úsměv, jako kdyby se každou chvíli chystala vyprsknout. Měl pocit, že mu nejen rozumí, ale těmi jeho hroznými prohřešky se dokonce baví, takže do pekla určitě nepřijde.Jako dítě ji proto vroucně miloval a měl v ni plnou důvěru. Tatínek mu řekl, že chrání zejména Mexičany, takže když viděl na ulici děcka z amerických nebo třeba německých rodin, uvědomoval si, že ty jsou jejich Panence šumafuk. Teprve když si tohle všechno dáme dohromady se skutečností, že jeho víra nevyplývala z rozumové úvahy, ale odrážela výhradně pocity, můžeme pochopit, jaký vztah k Panence Marii Guadalupské vlastně měl.Autobus se pomalu plazil po bahnité silnici a nechával za sebou hluboké koleje. Juan střelil očima po madoně a v duchu ji oslovil. Ty víš, že poslední dobou nejsem nejšťastnější a z těch pastí, co na mě život políčil, jsem se už dávno nevyvlík jenom proto, že vím, co je povinnost, i když nic takovýho mi není vrozený. Teď ale potřebuju tvou pomoc. Chci opustit manželku i svou malou živnost, a nedokážu to. Kdybych byl mladší, asi bych se nerozpakoval, jenomže teď už nemám tu odvahu a nemůžu se rozhoupat. Rozhodni to za mě. Nejedu touhle silnicí ze svý vlastní vůle. Donutili mě k tomu všechny tyhle lidi, kterejm já osobně, moje bezpečnost a blaho můžem bejt ukradený, protože jim jde jenom o sebe. Mám pocit, že mě vůbec neberou na vědomí. Jsem pro ně jen prostředek, kterej je má dopravit do cíle. Nabíd jsem se, že je odvezu zpátky. Tos přece slyšela. A tak to nechám na tobě a podřídím se tvojí vůli. Když autobus uvízne a budu mít sílu ho vyprostit, udělám to. Jestli ho stačí ochránit a na silnici udržet jenom moje opatrnost, dám si prostě majzla. Ale jestli mi ve svý neskonalý moudrosti dáš znamení a dovolíš, aby zapad až po nápravy do bahna nebo skončil ve škarpě, kde s ním nic nezmůžu, budu vědět, že souhlasíš, abych udělal, co mám v plánu. V takovým případě totiž od všeho uteču. Ty lidi ať se o sebe postaraj sami. Já se seberu a zmizím. A k Alici se už nikdy nevrátím. Svůj dosavadní život zahodím jako špinavý prádlo. Všechno záleží jenom na tobě.Pokýval hlavou, usmál se na ni a ona mu úsměv oplatila. Bylo mu jasné, že Panenka ví, jak to dopadne, jemu však nezbývá než čekat. Bez jejího posvěcení utéct nemohl. Potřeboval její souhlas. Všechno záviselo jenom na ní. Jestli si opravdu přeje, aby se vrátil k Alici, může přece zařídit, aby s autobusem hladce

projel, a tak mu dát najevo, že se musí smířit s osudem.Oči mu svítily napětím a dýchal rychle jako pes. Mildred ho pozorovala ve zpětném zrcátku a přemítala, co ho tak rozparádilo, že doslova září. To je chlap každým coulem, říkala si. Opravdová ženská musí chtít přesně takového, protože v něm není ani stopa změkčilosti. Úplně mu stačí, že je chlap. Žít s ním musí být skutečně radost, protože ho ani nenapadne pokoušet se ženě porozumět. Co od ní chce, to si prostě vezme. A najednou sebou přestala opovrhovat a už se zase cítila docela dobře.Její matka psala v duchu další dopis. Drkotali jsme po takové rozbahněné cestě, kolem nás naprostá pustina. Dokonce ani řidič to tam neznal. Kdyby se něco stalo, tak opravdu nevím, protože široko daleko nebylo jediné stavení a začínalo pršet.Začínalo pršet. Ne jako ráno ve sprškách a poryvech, tohle byla hotová potopa. A protože nefoukal vítr, padaly z nebe rovné provazy, které nemilosrdně bušily do země jako těžké kladivo. Kdykoli jel autobus chvíli po rovině, rozstřikoval hlasitě vodu, a jakmile Juan jen trošičku pohnul volantem, ihned ucítil, že zadek jde do smyku."Řetězy máte?" křikl Van Brunt."Ne," odpověděl Juan spokojeně. "Ty přestaly bejt k mání hned na začátku války.""Tohle nezvládnem," předpověděl ponuře Van Brunt. "Tady na rovným to eště ujde, ale brzo začne stoupání." Rozmáchl se a ukázal k východu na hory, k nimž se hlemýždím tempem přibližovali. "Řeka tu teče hned podle skal," informoval hlasitě ostatní. "A silnice šplhá rovnou vzhůru. Podle mě to nevyjedem."Beďar měl za sebou opravdu náročné dopoledne. Klidu a pohody si užil jen málokdy, dneska to byl ale opravdu nervák. Vzrušením celý hořel. Jako s každým výrostkem s ním cloumala tělesná žádostivost a dnem i nocí myslel pouze na jedno. Nikdy nepolevující nutkání v něm však vyvolávalo rozporuplné reakce. Jednu chvilku si připadal jako nadržený pes, který doráží na kdeco, vzápětí se utápěl v sentimentu, a hned nato se musel držet, aby zoufale nevyl nad svou zkažeností. To pak míval pocit, že je jako kůl v plotě, a ještě ke všemu největší hříšník pod sluncem. A bezmezně obdivoval Juana i ostatní muže, které znal, že se dokážou ovládat.Sotva spatřil Camille, zatoužil po ní tělem i duší, a od té doby se mu hlavou honily nejrůznější představy. Chvílemi se ho zmocňoval divoký chtíč, pak pro změnu zasněně nyl po poklidné idyle manželského života. V jednom okamžiku měl pocit, že si snad troufne a řekne jí na rovinu, o co mu jde, jakmile k němu ale zabloudila pohledem, zmocnily se ho takové rozpaky, až se celý roztřásl.Znovu se pokusil zabrat si sedadlo, odkud by ji mohl nenápadně pozorovat, a znovu se mu to nepovedlo. Měl výhled pouze na její týl, zato Normu viděl z profilu. A když si všiml, jaká proměna se s ní udála, překvapeně sykl. Bylo mu jasné, že za ni vděčí jen a jen šminkám, jelikož i z místa, kde seděl, bylo patrné, že má namalované obočí a rty, kvůli tomu mu však v podbřišku krev horce pulsovat nezačala. Norma se naprosto změnila. Vyzařovala z ní sebevědomá ženskost, jež ho přiváděla do varu. Říkal si, že jestli nezíská Camille -- v hloubi duše věděl, že je stejně nedostupná jako bohyně -- třeba by mohl uspět u Normy. Ta mu zdaleka takovou hrůzu nenaháněla. Okamžitě začal spřádat plány, jak Normu obloudit a získat. Bezděčně si poškrábal vimrle, které se mu dělalo u levého ucha, a po tváři si rozmázl ohnivou krev svého nečistého těla. Kradmo si prohlédl nehet, jímž si ho strhl, strčil ruku do kapsy a otřel prst o podšívku. Ranka stále krvácela, vytáhl tedy kapesník a přiložil si ho na tvář.Panu Pritchardovi dělalo starosti, jestli projedou a stihnou přípoj. V žaludku cítil svíravé napětí a pořád se nemohl uklidnit a uvolnit. V duchu zkoušel své obavy odbýt smíchem i všemi dalšími způsoby, jimiž si zvykl zahánět nepříjemné myšlenky, nic ale nezabíralo.Ernest Horton jeho plán považoval za vyděračství a naznačil, že si dá pozor, aby mu nápad s návleky neukradl. Pana Pritcharda to zprvu pobouřilo. Je přece vážený člověk a má skvělou pověst. Pak začal uvažovat. Dobré pověsti a postavení se těším doma, říkal si, kdežto tady se nemám o co opřít. Nestojí za mnou nic. Ten člověk si myslí, že jsem podvodník. Nemůžu ho poslat za Charliem Johnsonem, aby pochopil, jak hluboce se mýlí. Ještě víc mu však vadilo, že ho Horton pokládá za chlípníka,

který se celý třese, aby si užil s nějakou blondýnkou. Přitom to v životě neudělal. Musí tomu člověku dokázat, že jeho představy jsou naprosto falešné. Jenomže jak?Ruku měl přehozenou přes opěradlo a Horton seděl sám o sedadlo dál. Autobus se plahočil na dvojku a motor řval, až se celá karosérie otřásala. Pan Pritchard došel k závěru, že mu nezbývá než udělat Hortonovi nějakou poctivou nabídku, aby pochopil, že nejedná se žádným gaunerem.Znovu si vzpomněl na něco, o čem už mlhavě přemýšlel, a otočil se. "Víte, co mě zaujalo? Jak vaše firma nakládá s novými nápady."Ernest na něj užasle pohlédl. Ten páprda něco chce. Zřejmě má zájem o nějaký ten divočejší večírek. Jeho šéf byl zrovna takový. Obchodní konference se musely konat večer, takže vždycky skončil v nějakém bordelu a hrozně se divil, jak se tam dostal."V tomhle je velice uznalá," pokrčil rameny."Něco mě napadlo," navázal pan Pritchard. "Žádný zázrak, jen mi to tak blesklo hlavou. Jestli chcete, rád vás s tím seznámím, a vy se pak rozhodněte."Ernest mlčky čekal."Jde o manžetové knoflíčky," pokračoval pan Pritchard. "Já například zásadně nosím jen košile s dvojitými manžetami, takže je potřebuju. Jenomže jak si jednou knoflíčky zapnete, je konec. Chci říct, že když si pak chcete košili svléknout, musíte je nejdřív z manžet vyndat. A totéž platí, když si potřebujete vyhrnout rukávy a umýt si ruce. Samozřejmě si knoflíčky můžete zapnout předem, jenomže pak zase neprotáhnete manžetami ruce. A když si nejdřív obléknete košili, není zase snadné zapnout knoflíčky. Už chápete?""Existujou přece i takový ty na patentky," namítl Ernest."To je sice pravda, ale mají jednu nevýhodu. Polovina knoflíčku se věčně ztrácí."Juan na okamžik zastavil, zařadil jedničku a hned se zase rozjel. Přední kola se propadla do výmolu, až se autobus zakymácel, potom do díry s mocným drcnutím sklouzla i zadní. Viset v ní však nezůstali, a když se pomalu vyhrabali ven, pokračovali v cestě. Do střechy prudce bubnoval déšť a stěrač na předním skle pronikavě skřípal. Pan Pritchard se na sedadle svezl trochu dozadu a povytáhl si rukáv saka, aby odkryl manžetový knoflíček z hladkého zlata. "Teď si představte, že by knoflíčky byly na pružinku. Kdybyste si chtěl přetáhnout zapnuté manžety přes ruce nebo si vysoukat rukávy, abyste se umyl, pérko by povolilo, takže by to šlo jako po másle. Potom by se zase stáhlo." Napjatě pozoroval, jak se na to bude Ernest tvářit.Ten zamyšleně přimhouřil oči. "Jenomže jak by takovej knoflíček vypadal? Ta pružinka by musela bejt ocelová, aby něco vydržela.""To už mám promyšlené," vyhrkl pan Pritchard. "U lacinější verze by byla galvanicky pozlacená nebo postříbřená. Ale ta dražší, z ryzího zlata nebo platiny, by měla místo spojovací nožičky trubičku, takže po stažení manžety zpátky na zápěstí by se do ní pérko schovalo."Ernest zvolna kývl. "Jo, to by šlo.""Poslužte si," uzavřel pan Pritchard. "Jestli chcete, klidně to použijte.""Naše firma sice vede novinky úplně jiného druhu," řekl Ernest, "ale možná bych dokázal vedení přemluvit. Vůbec nejlíp -- aspoň pokud jde o pánský zboží -- se totiž prodávají holicí potřeby, pera, tužky, bižuterie a šperky. Lidi, co za celej rok napíšou sotva pár řádek, dají s klidem i patnáct dolarů za důmyslný plnicí pero. A šperky? Hm, možná by to mohlo zabrat. Kdyby firma došla k názoru, že ten nápad skutečně stojí za úvahu, kolik byste za něj asi tak chtěl?""Nic," prohlásil pan Pritchard. "Ani dolar. Je váš. Já vždycky rád pomůžu schopnému mladému muži, který teprve začíná." Teď už se zase cítil dobře. Jenomže co kdyby se ta myšlenka opravdu ujala a vynesla třeba milión? Třeba opravdu... No nic, už je to venku a dané slovo se musí dodržet. Co řekne, je svaté. A jestli se mu Ernest chce nějakým způsobem revanšovat, bránit se nebude. "Pro sebe nežádám vůbec nic," zdůraznil."Tak to jste teda grand." Ernest vytáhl z kapsy zápisník, něco do něj poznamenal a stránku vytrhl. "V tom případě ale od vás samozřejmě budu taky potřebovat, abyste mi postoupil práva," prohlásil. "Jestli si během pobytu v Hollywoodu najdete chvilku, možná byste mi moh zavolat a probereme to. Třeba toho domluvíme víc." Na okamžik přivřel levé oko a pak zašilhal po paní Pritchardové. Nakonec mu stránku podal. "Je to Aloha Arms, byt číslo 12B,

telefon Hempstead 3255."Pan Pritchard malinko zrudl, vytáhl náprsní tašku a papírek do ní co nejhlouběji zastrčil. Ve skutečnosti to vůbec dělat nemusel a mohl ho při první příležitosti zahodit, protože měl velice dobrou paměť. Než tohle číslo zapomene, uplyne ještě hodně vody. Jeho starý osvědčený mnemotechnický systém mu v duchu sepnul zcela automaticky. Tři a dvě je pět a ještě jednou pět. A pamatovat si Hempstead bylo také jednoduché. Hemp znamená konopí, a konopí má světlou barvu. A stead je místo, ale také užitek. Takových pomůcek pan Pritchard používal stovky. Světlé konopí, vlasy jako konopí, blond vlasy. Prsty ho svrběly, jak strašně toužil papírek sprovodit ze světa. Když Bernice potřebovala drobné, občas mu do peněženky chodila. Nikdy mu to nevadilo, ale tohle bylo nebezpečné. Sevřel se mu žaludek. I tak mu bylo dost mizerně, že ho Horton považuje za zloděje."Už je ti dobře, holčičko?" zeptal se manželky starostlivě."Ano," odpověděla. "Já myslím, že se mi tu migrénu podařilo zahnat. Prostě jsem si řekla, že takhle to nejde. Nesmím přece svému mužíčkovi zkazit dovolenou.""No to jsem rád," usmál se."Ale řekni mi, drahoušku," pokračovala paní Pritchardová, "kam vy muži na všechny ty nápady chodíte?""Já ti ani nevím," odpověděl. "V tomhle případě mě na něj přivedla ta nová košile s malými dírkami v manžetách. Před pár dny jsem se z ní vůbec nemohl dostat. Nemít tebe, tak vážně nevím, co bych si počal."Rozzářila se. "Ty jsi tak milý!" Pan Pritchard se k ní naklonil, položil jí ruku na koleno a stiskl. Laškovně ho přes ni plácla, a tak ji za okamžik odtáhl.Norma se nakláněla co nejblíž ke Camille, aby ji kromě ní nikdo neslyšel. Neušlo jí, jak Beďar špicuje uši. Zaznamenala také, jak na ni civí, a dělalo jí to dobře. V životě se necítila tak sebejistá."Víš, já totiž nikoho nemám, aspoň nikoho blízkýho, dokonce ani žádnou přízeň," vylévala si srdce. Nechtěla nic skrývat. Toužila, aby o ní Camille věděla všechno a pochopila, že její zásluhou se z ní stal úplně jiný člověk. Věřila, že tím tu krásnou sebevědomou dívku k sobě připoutá a získá v ní spřízněnou duši."Když je člověk sám, vyvádí hrozný hlouposti," pokračovala. "Já například lidem lhala. A spoustu věcí jsem namlouvala i sama sobě. Třeba jsem... No prostě chovala jsem se, jako by všechno, na co jsem si jenom hrála, bylo doopravdy. Víš, co jsem dělala? Představovala jsem si, že si mě jeden slavnej filmovej herec vzal, myslím za ženu."A bylo to venku. Takhle daleko zajít nechtěla. Začervenala se. To si opravdu mohla odpustit, vždyť tím vlastně zradila svou lásku. Pak se však zamyslela a usoudila, že to není pravda. Pan Gable už pro ni neznamenal tolik co dřív. Její city teď patřily výhradně Camille. Když si to uvědomila, byl to pro ni šok. Napadlo ji, jestli snad není přelétavá."To je tím, že je člověk jak ten kůl v plotě," vysvětlovala. "Když nikoho nemá, prostě si ho vymyslí. Jenomže kdybysme bydlely spolu, tak to bysem si už vymejšlet nemusela."Camille se odvrátila. Nemohla se na tu bezbrannost a naivitu dívat. Panebože, zaúpěla v duchu. Do čeho jsem se to zase zamotala? Pořídila jsem si dítě! To jsem to vyvedla. Jak jsem to mohla dopustit? Budu ji muset předělat a sdílet její život, což mě pravděpodobně brzo začne k smrti nudit, jenomže v tom budu vězet až po uši a už se z toho nevyhrabu. A jestli Loraine toho reklamního agenta pustí k vodě a budem se moct zase sestěhovat, jak z toho všeho vybruslím? Jak jsem k tomu vlastně přišla? Co jsem si to sakra spískala?Otočila se. "Koukej, zlato," pronesla úsečně, "já netvrdila, že spolu budem bydlet. Řekla jsem jenom, že se uvidí. Je spousta věcí, který o mně ještě nevíš. Především jsem zasnoubená a mám se vdávat. Můj nastávající myslí, že už brzo. Jestli si mě teď veme, tak spolu bydlet nemůžem."Norma na ni zoufale vytřeštila oči, svěsila koutky úst a brada jí poklesla. Vypadala jako hromádka neštěstí. No co, pomyslela si Camille, v nejbližším městě si můžu pronajmout pokoj a počkat, dokud ji nesetřesu. Nebo jí uteču. Taky bych mohla třeba... Kristepane, že jsem si ji kdy pustila k tělu! Jak já jsem unavená! Potřebuju plnou vanu horký vody."Nesmíš to brát tak tragicky, zlato," pokračovala vlídně. "Třeba si mě jen tak neveme. Anebo... Podívej, holka, kdoví, možná to vyjde. Co když?

No vážně. Všechno se teprv uvidí."Norma pevně sevřela rty a uhnula očima. Hlava jí od otřesů autobusu poskakovala. Camille znovu odvrátila pohled, aby se na ni nemusela dívat. Norma se však za chvíli vzpamatovala a tiše řekla: "Já nevím, možná ti nejsem dost dobrá. A jakejpak div, jsem jenom obyčejná servírka, nic jinýho neumím. Ale kdybys mi poradila, třeba by ze mě mohla bejt zubní laborantka jako ty. Přes den bysem dělala servírku a večer chodila do kursu. Určitě bysem to dokázala a ty by ses pak za mě nemusela stydět. Kdybys mi pomohla, nebylo by to vůbec těžký."Camille se udělalo špatně od žaludku. Panebože na nebesích! A jsem v pasti, bědovala v duchu. Co jí mám na to říct? Další lež? Nebylo by lepší povědět jí na rovinu, čím se doopravdy živím? Co tím zkazím? Třeba se zhrozí a už mě nebude chtít za kamarádku. To by bylo asi vůbec nejlepší. Kdepak, nejrozumnější bude prostě se jí ztratit."Já chci mít nějaký fajnovější povolání, na který bysem mohla bejt stejně hrdá jako ty," vedla Norma svou."Podívej, zlato," vyhrkla Camille zoufale, "já padám únavou. Vůbec nejsem schopná uvažovat. Tluču se z Chicaga už kdovíjak dlouho a jsem tak ubitá, že mi to fakt vůbec nemyslí. Co kdybysme to prozatím daly k ledu? Však vono to nějak dopadne.""Promiň," omlouvala se Norma. "Byla jsem tak natěšená, že jsem se nechala unýst. Už o tom nebudu mluvit. Jak říkáš, uvidíme.""Přesně tak," přisvědčila Camille.Autobus s trhnutím zastavil. Vjížděli do podhůří. Za oponou deště nezřetelně vyvstávaly zelené vlny. Juan se napůl zvedl ze sedadla a vyhlédl ven. Na cestě před nimi byla díra plná vody. Nedokázal odhadnout, jak je hluboká, a tak v ní mohl autobus klidně utopit. Blýskl očima po Panence Marii. "Mám to risknout?" zamumlal. Přední kola stála až těsně u výmolu. S úšklebkem zařadil zpátečku a pár metrů zacouval."Vy to chcete project?" zajímal se Van Brunt. "Dejte na mě, že zapadnete."Juan bezhlese pohnul rty. "Kdybys tak věděl, dědulo," zašeptal. "Kdybyste všichni tušili." Zasunul jedničku a rozjel se. Pod spodkem se hlasitě rozstříkla voda. Zadní kola ve výmolu proklouzla a autobusu podjel zadek. Kola se zběsile protáčela, motor řval, až se autobus otřásal, nakonec se však přece jen kousek po kousku doškrábal na druhou stranu a s hrknutím vyjel ven. Juan rychle přeřadil na dvojku a pomalu pokračoval dál."Na dně muselo bejt trochu štěrku," prohodil přes rameno k Van Bruntovi."No, jen počkejte, až přijde ten krpál," zahuhlal Van Brunt zlověstně."Poslyšte, já z těch vašich řečí začínám mít dojem, že vy ani nechcete, abysme dojeli," poznamenal Juan.Silnice začínala stoupat. Voda se na ní nedržela a valila se vrchovatými škarpami podle ní. Zadní kola v kolejích prokluzovala a stloukala povrch na bláto. Juana náhle napadlo, co udělá, jestli opravdu uvíznou. Původně uvažoval, že by si mohl v Los Angeles sehnat práci jako řidič náklaďáku, teď se však rozhodl jinak. V kapse měl padesát dolarů. Bral si je pro případ, že by musel platit nějakou nenadálou opravu. Na to nejnutnější by mu stačily. Prostě odkráčí, ale ne daleko. Než přestane pršet, někde se schová, a třeba tam i přespí. K jídlu si vezme jeden koláč. Až se dá trochu dohromady, půjde na státní silnici a něco si stopne. Počká u pumpy, dokud ho někdo nesveze. Dojede stopem až do San Diega a přejde hranice do Tijuany. Tam je hezky, a tak by se třeba dva nebo tři dny mohl jen tak povalovat na pláži. Na hranicích to nebude žádný problém. Na téhle straně řekne, že je Američan, na druhé se stane Mexičanem. A až si pěkně odpočine, pustí se dál. Třeba chytne stop, nebo to taky může vzít pěšky přes hory a podle říček dojít až do Santo Tomás, kde si počká na poštovní autobus. Dá něco řidiči, nakoupí spoustu vína a poveze se přes San Quintin a kolem průlivu Ballenas až na jih poloostrova Baja California. Cesta přes hory a poušť plnou opuncií by mu mohla trvat tak dva týdny. A pak to vezme přes záliv do La Pazu. Nechal by si samozřejmě dost, aby odtamtud mohl lodí do Guaymas nebo do Mazatlánu, a možná až do Acapulka, protože tam všude jezdí turisti. Do Acapulka nejvíc. Jsou v cizí zemi a zápolí se španělštinou, takže se určitě chytne. Takhle se postupně dostane až do Mexiko City, kde jich bude teprv velká spousta. Mohl by jim třeba dělat průvodce, a jistě by našel i

spoustu jiných příležitostí, jak přijít k penězům. Vlastně by jich ani tolik nepotřeboval.V duchu se zasmál. Proč proboha snášel tenhle život tak dlouho? Je přece volný. Může si dělat, co chce. Jen ať si ho hledají! Třeba dají dokonce inzerát do losangeleských novin, že je nezvěstný. Alice bude nějakou dobu strašně vyvádět. Aspoň si bude připadat důležitá. A fazole umí v Mexiku vařit kdekdo. Třeba se dá dohromady s nějakou Američankou, co žije v Mexico City, aby nemusela platit daně. Stačí si pořídit pár slušných obleků a bude ještě vypadat docela k světu. Proč tam vlastně neodjel už dávno?Ve vzduchu najednou ucítil vůni Mexika a nemohl pochopit, proč se nerozhodl dřív. Cestující ať si poradí, jak dovedou. Tak daleko od civilizace zase nejsou. Tady si každý už tak zvykl házet svoje problémy na jiné, že se neumí o sebe postarat. Takže jim to jenom prospěje. On se to učit nemusí. Zatím jen nesmyslně pendloval sem a tam a jako idiot vozil z místa na místo bednu koláčů. Ale s tím už je konec.Kradmo zašilhal po svaté Panně. "Neboj, dal jsem ti přece slovo," zamumlal. "Jestli budeš chtít, tak je do cíle dovezu. Co mi brání prásknout do bot až pak?"Představil si pahorky Dolní Kalifornie bičované slunečními paprsky, Sonoru dusící se poledním vedrem, náhorní plošiny ve štiplavě chladném ránu, kdy chatrče prostupuje vůně hořícího borového dřeva a pečených tortillas s příchutí pražené kukuřice, a zaplavil ho stesk po domově stejně omamný jako touha po ženě, sladký jako čerstvě utržený pomeranč a palčivý jako chilli. Co tu vlastně pohledává? Vždyť sem nepatří.Opona let se zvedla a rozbahněná venkovská silnice k němu přinesla obrazy, zvuky a vůně Mexika: štěbetající hlasy na tržišti, skřehotání papouška na zahradě, chrochtání znesvářených čuníků na ulici, květiny, ryby a stydlivé tmavé dívky v modrých rebozos. Jak na to všechno mohl na tak dlouho zapomenout? Bolestně zatoužil po jihu. Co ho tu tolik let drželo? Najednou se nemohl dočkat, až bude pryč. A proč by nemohl prostě dupnout na brzdy, otevřít dveře a zmizet v dešti? Už slyšel jejich rozhořčené prostesty a viděl, jak za ním nechápavě civějí.Znovu krátce pohlédl na Panenku Marii. "Co jsem slíbil, to dodržím," ujistil ji znovu. "Jestli to jen trochu půjde, tak projedu." Pak ucítil, jako kola v bahně prokluzují, a usmál se na ni.Řeka s lemem vrbiček protékala těsně podle úpatí skal, silnice se od ní ale vzdalovala. Déšť slábl, takže i odtud bylo vidět, jak v širokém korytu víří nažloutlá voda pokrytá zkroucenými prameny špinavé pěny. Dál už cesta šplhala přímo vzhůru až k vrcholu kopce, kde procházela zářezem ve skále. Úplně nahoře na žluté stěně vypínající se nad vozovkou stál vybledlý nápis KAJTE SE. Fanatik, který ho tam kdysi černými písmeny namaloval, musel mít pro strach uděláno a určitě se na něm dost nadřel, jeho výzva však za ta léta ztratila na důrazu, protože už nebyla téměř vidět.Ze zvětralého pískovce mžouraly černé oči děr, jež tu začala eroze a dokončila zvířata.Tady nahoře byly ohrady dobře udržované a na loukách se popásal dobytek s červenou srstí ztmavlou deštěm. Některé krávy doprovázela nově narozená telata. Dobytek za projíždějícím autobusem pomalu otáčel hlavu, jen jedna stará stračena se zjančila, začala výhrůžně vyhazovat zadkem a kopat a pak se zděšeně dala na útěk.Cesta se změnila. Byla vyštěrkovaná a kola měla teď lepší záběr. Autobus se sice ve vymletých kolejích kymácel a poskakoval, ale už nepodkluzoval. Juan vrhl na Panenku Marii podezřívavý pohled. Že by se ho chystala přelstít? Chce mu umožnit projet, aby se musel rozhodnout sám? To by tedy byla pěkná záludnost. Pokyn shůry pořád nepřicházel, a tak nevěděl, jak se má zachovat. Silnice dlouhým obloukem minula jakousi starou usedlost a začala zase úporně šplhat výš.Juan znovu přeřadil na jedničku a z přepadové trubičky chladiče vyrazil nad kapotu obláček páry. Vrchol stoupání ležel přímo pod stěnou s tmavými jeskyňkami. Juan téměř vztekle přidal plyn, až od zadních kol odlétla sprška štěrku. Blížili se k místu, kde byla škarpa zanesená a vozovku přetínal pruh prsti, kterou voda splavila z kopců. Juan se proti tomu černému potoku rozjel, co to dalo. Přední kola ho sice překonala, zadní ale na vazkém blátě proklouzla, a jakmile ztratila záběr,

autobus ustřelil a zadkem těžce dosedl do příkopu.Juan se zarputilým výrazem dupl na plyn, zabořil se však ještě víc. Zkusil couvnout, jenomže protáčející se pneumatiky se zahrabaly tak hluboko, až autobus dosedl na zem diferenciálem. Juan vyhodil rychlost a sundal nohu z plynu. Ve zpětném zrcátku si všiml, že na něj Beďar nechápavě třeští oči.Neuvědomil si, že svého učedníka neoklame. Seděl tam s ústy dokořán a nestačil se divit. Co to ten Juan vyvádí? Když začnou kola prokluzovat, tak přece nepřidávám plyn! Na očích mu bylo vidět, že se v duchu ptá, co ho k tomu vedlo. Takovou hloupost by šéf přece normálně neudělal! Když se jejich pohledy v zrcátku setkaly, Juana nenapadlo nic lepšího než na něj spiklenecky mrknout. Beďarovi se na tváři rozlila úleva. Pokud to Juan udělal schválně, je to v pořádku. Jestli něco sleduje, nenechá ho přece ve štychu. Pak ho ale napadla hrůzná myšlenka. Co když je to kvůli Camille? V tom případě nemá šanci. S Juanem se měřit nemůže.Autobus zůstal viset v prudkém náklonu. Zadní kola měl zabořená do bahna, předek stál vysoko na silnici. Vypadalo to, jako kdyby Broučkovi někdo utrhl zadní nožičky. Pak se před Beďara vsunul do zrcátka starý Van Brunt. Byl rudý vzteky a mířil na Juana kostnatým prstem."Tak se vám to přece jenom povedlo!" rozkřikl se. "Uvíznul jste! Já to tušil! Kristepane, já věděl, že to takhle dopadne! Teď to k tomu soudu nestihnu. Jakpak nás vodtaď chcete dostat, co?"Juan mu hřbetem ruky prst srazil. "Přestaňte mi tu šermovat před nosem," řekl klidně. "Dělá se mi z vás šoufl. A běžte si sednout na svý místo."Rozezlené oči zamžikaly. Van Bruntovi najednou došlo, že na tohohle člověka si nikdo nepřijde. Že se nebojí ani odboru veřejné dopravy, ani nikoho jiného. Stáhl se zpátky a posadil se na nakloněné sedadlo.Juan otočil klíčkem a motor ztichl. Bylo slyšet, jak do střechy autobusu bubnuje déšť. Juan několikrát poplácal dlaněmi volant a pak se obrátil k cestujícím. "Tak. Jsme namydlený."Zděšeně na něj třeštili oči a pan Pritchard se tiše zeptal: "Myslíte, že se z toho nedokážeme vyhrabat?""To se teprv musí zjistit," odpověděl Juan."Zřejmě jsme v pěkné kaši. Co chcete dělat?""To nevím," pokrčil Juan rameny. Snažil se zachytit Hortonův pohled, aby zjistil, jestli se také dovtípil, že zapadl schválně, ale Ernest seděl za Normou, a tak mu neviděl do obličeje. Camille se tvářila apaticky. Byla na cestě tak dlouho, že už neměla sílu se vzrušovat."Zůstaňte sedět," přikázal Juan. Přitáhl se za volant, aby se na nakloněné podlaze dokázal zvednout, a zatlačil na páku ovládající dveře. Zámek odskočil, dveře se však ani nepohnuly. Zasekly se. Juan se vztyčil, přitiskl k nim chodidlo a vyrazil je. Autobusem se rozlehlo šumění deště, tiše pleskajícího do silnice a do trávy. Juan vystoupil a šel se podívat dozadu. Šikmo padající déšť ho na hlavě studil.Podařilo se mu to přímo ukázkově. Vyprostit autobus dokáže jedině vůz odtahové služby nebo traktor. Sklonil se, aby se ujistil, že se nemýlí. Obě zadní poloosy a diferenciál opravdu seděly až na zemi. Tváře cestujících, kteří ho napjatě sledovali, vypadaly za mokrým sklem zkřivené strachy. Narovnal se a vrátil se dovnitř."Jak to tak vypadá, lidičky, chvilku si tady počkáte. Je mi líto. Nesmíte ale zapomínat, že jste všichni chtěli, aby se jelo tudy.""Já ne," ohradil se Van Brunt.Juan se k němu prudce otočil. "Vy se do toho sakra nemontujte! A přestaňte mě štvát, nebo se fakt rozčílím!"Van Brunt pochopil, že to myslí opravdu vážně. Sklopil oči, levou rukou si několikrát nabral do prstů štipec kůže na kloubech pravičky a pak si je začal pomalu třít.Juan usedl bokem na své sedadlo a střelil očima po Panence Marii. No dobře, dobře, řekl jí v duchu, tak jsem podváděl. Ne moc, trošku ale jo. Takže teď máš asi právo mi to pořádně osladit. Nahlas oznámil: "Budu muset dojít někam k telefonu a zavolat vyprošťovací vůz. A vám objednám taxíky. Já myslím, že to ani nebude trvat nijak zvlášť dlouho.""Čeká vás ale pěkná štrapác," odvážil se Van Brunt. "K Hawkinsovic usedlosti to sice není daleko, jenomže tam už nikdo nebydlí, protože farmu zkonfiskovala banka kvůli nezaplacený hypotéce. Takže musíte až na okresku, a to jsou dobrý čtyři míle.""To se holt nedá svítit," pokrčil rameny Juan. "Nanejvejš promoknu, nic horšího se mi stát

nemůže."Beďara přemohl záchvat velkodušnosti. "Já tam dojdu," nabídl se. "Vy zůstaňte tady a nechte to na mně.""Kdepak," řekl Juan. "Dneska sis přece vzal volno." Rozesmál se. "Takže si ho pěkně užij." Sáhl po schránce v přístrojové desce, odemkl ji a otevřel. "Pro případ nouze je tu trochu whisky."Zarazil se. Má si vzít taky bouchačku? Byla to dobrá zbraň, pětačtyřicítka Smith & Wesson se šestipalcovou hlavní. Škoda ji tu nechávat. Jenomže brát ji s sebou taky není nejlepší. Kdyby se dostal do nějakého maléru, jenom by mu přitížila. Rozhodl se, že si ji nevezme. Když opouští manželku, může přece klidně oželet i revolver. Vesele poznamenal: "A kdyby vás chtěli sežrat tygři, tak je pokropte tadyhletou stříkačkou.""Já mám hlad," ozvala se Camille.Usmál se na ni. "Vemte si klíče a otevřete si zadní prostor pro zavazadla. Je tam spousta koláčů." Zašklebil se na Beďara. "A ty koukej, abys je nespocíval všechny, mladej! Můžete zůstat v autobuse, nebo si zezadu vytáhněte plachtu, abyste měli něco pod sebe, a vlezte si do některý z těch jeskyní. Klidně si tam i rozdělejte táborák, jestli najdete suchý dříví. Jak to bude možný, pošlu pro vás nějaký auto.""Stejně bysem radši šel sám," prohlásil Beďar."Ne, ty tu zůstaň a postarej se o ostatní," nařídil mu Juan. Neušlo mu, jak spokojeně se Beďar zatvářil. Pečlivě si zapnul bundu až ke krku. "Hlavně nikdo nikam nechoďte," dodal a vystoupil.Beďar vylezl také a pustil se za ním. Juan se po několika krocích zastavil a otočil se. "Pane Chicoy," řekl Beďar tiše, "copak to máte za lubem?""Za lubem?""Jo. Přece jste... Prostě, proč jste přidával plyn?"Juan mu položil ruku na rameno. "Hele, Kite, jednou ti to povím, ale zatím mě tu zastaň, jo?""Nebojte, pane Chicoy, já jenom, že... že by mě to zajímalo.""Až nám vybyde chvilka mezi čtyřma očima, tak ti to vysvětlím," ubezpečil ho Juan. "Teď mi tu dohlídni, ať se ty lidi navzájem nepobijou, jo?""No jasně," přikývl Beďar a nervózně dodal: "Co myslíte, za jak dlouho můžete bejt zpátky?""To je těžký," odbyl ho Juan netrpělivě. "Jak to mám vědět? Hlavně dělej, co jsem ti řek.""Bez obav, to víte, že jo," ujistil ho Beďar."A koláčů snězte, kolik chcete.""A budem je pak muset zaplatit, pane Chicoy?""No samozřejmě," odpověděl Juan a vyrazil dál po silnici. Věděl, že se Beďar za ním dívá, a bylo mu jasné, že něco tuší. Určitě pochopil, že se chystá prásknout do bot. Najednou ho rozjařenost přešla. Představoval si to jinak. Necítil se ani šťastný, ani svobodný, a začínal podléhat malomyslnosti. Zastavil se a ohlédl. Beďar právě lezl zpátky do autobusu.Cesta vedla kolem skalní stěny s vymletými jeskyňkami. Zabočil k nim a šel se na chvilku schovat. Převisy i prostor pod nimi byly větší, než se ze silnice zdálo, a uvnitř bylo poměrně sucho. Před vchodem do té největší stály tři kameny začouzené od ohně a promáčklá plechovka. Juan se vrátil zpátky na cestu a pustil se dál.Déšť trochu zeslábl. Pod srázem vpravo bylo vidět, jak řeka dlouhým obloukem přechází mezi podmáčenými zelenými loukami na druhou stranu údolí. Celý kraj se topil ve vodě. Šťavnatá stébla trávy začínala pomalu uhnívat a ve vzduchu to už páchlo rozkladem. Silnice byla vymletá a vymlácená, ale mohl za to jenom liják. Tudy už dlouho nic neprojelo.Sklonil hlavu proti dešti a přidal do kroku. Dvakrát veselý zrovna nebyl. Snažil se znovu si vybavit palčivě ostré mexické slunce, dívky v modrých rebozos a vůni fazolí pomalu bublajících v hrnci, v hlavě mu však místo toho vyvstal obraz Alice, jak vyhlíží ze dveří. Vzpomněl si také na jejich ložnici s květovanými záclonami. Alice měla ráda hezké prostředí a obklopovala se pěknými věcmi. Třeba ten obrovský přehoz přes postel, sešívaný z různobarevných pletených čtverečků. Každý byl jiný. Alice tvrdila, že by se dal prodat za víc než sto dolarů. A upletla ho celý sama.Pak si vzpomněl na vysoké duby a jak rád vylehával ve vaně s horkou vodou. Když nepočítal hotely, první koupelnu v životě měl až v Rebel Corners. A vždycky tam byla kostka voňavého mýdla. Je to jenom pitomej zvyk, říkal si v duchu, aby se člověk nevyvlíknul z chomoutu. Zvykne si a začne si namlouvat, že bez těch serepetiček nemůže bejt. Z toho se vykurýruju jako z rýmy. Samozřejmě to bude bolet. Ze začátku si o Alici budu dělat starosti, ale za čas po ní ani

nevzdechnu. Je to všechno jenom past. A pak před očima spatřil Beďarovu dychtivou, důvěřivou tvář. "Jednou ti to povím. Řeknu ti, jak to všechno je, Kite." Lidí, kteří mu tolik věřili, znal opravdu málo.Snažil se myslet na jezero Chapala, jenomže nad jeho bledou hladkou hladinou viděl Broučka zapadlého do bahna.Před sebou nalevo pod kopcem v jednom zářezu mezi kopci zahlédl dům se stodolou a větrným kolem se schlípl ými, polámanými lopatkami. Napadlo ho, že to bude ta Hawkinsovic usedlost. Přesně to, co potřebuje. Zajde tam a schová se v domě, nebo ještě spíš ve stodole. Opuštěná stodola bývá čistší než neobývaný dům. Určitě v ní najde trochu sena či slámy. Zaleze si do ní a vyspí se. Nebude si ničím lámat hlavu. Vstane klidně až zítra touhle dobou, vydá se k silnici a tam si něco stopne. O cestující se strachovat nemusí. Hlady neumřou, a jinak strádat taky nebudou. Jenom jim to prospěje. Co je mu po nich.Přidal do kroku a zamířil z kopce k opuštěnému statku. Určitě ho dají hledat. Alice si bude myslet, že ho někdo zavraždil, a oznámí to šerifovi. Nikoho nenapadne, že vzal do zaječích. Právě to se mu líbilo. Že tohle by nikoho ani ve snu nenapadlo. Však on jim ukáže. Dostane se do San Diega, přejde hranici a chytne vůz, co jezdí s poštou do La Pazu. Ať si Alice policii klidně zalarmuje.Zastavil se a ohlédl zpátky. Na cestě byly zřetelně vidět jeho šlépěje, ale ty nejspíš smyje déšť. A kromě toho stejně beze stopy zmizí a v životě ho nenajdou. Odbočil z cesty a pustil se k usedlosti.Jakmile se Hawkinsovi odstěhovali, dům rychle zchátral. Kluci, kteří se sem dostali na svých výpravách, vytloukli okna a vytrhali olověné trubky. Vypáčené dveře, jimiž zběsile tloukl vítr, se brzy vyvrátily z pantů. Vítr a déšť strhaly tmavé tapety až na podkladovou vrstvu ze starých novin s kreslenými seriály. Občas sem vnikli tuláci, ve zčernalém krbu si zatopili zárubněmi a zanechali po sobě hromádky odpadků. Dům byl prosycený vlhkým, nakyslým pachem prázdnoty. Juan nahlédl do dveří, vešel dovnitř, nasál ho do nosu a pustil se zadními dveřmi ke stodole.Ohrada pro dobytek i velká vrata vzaly dávno zasvé. Vzduch uvnitř svěže voněl. Pažení jednotlivých stání měla dřevo ohlazené koňskými zadky. Kouty byly plné pavučin. Ve výklencích mezi otvory na vykydávání hnoje dosud ležely ošoupané kartáče a rezavá hřebla. Na polici vedle dveří visely staré postraňky a chomout, kterému z prasklé kůže vyhřezla vycpávka.Stodola neměla patro, ke skladování sena sloužila celá prostřední část. Juan došel po zaháňce až za poslední stání. Bylo tu šero, proděravělými taškami pronikaly dovnitř jen tenké šípy světla. Na podlaze ležela řezanka zčernalá stářím a páchnoucí zatuchlinou. Už od vchodu slyšel pištění a cítil myšinu. Z trámu na něj žlutýma očima zamžoural párek smetanově zbarvených sov pálených.Déšť zeslábl natolik, že už na střeše skoro nebyl slyšet. V zadním rohu Juan odkopl vrchní vrstvu zaprášené slámy, sedl si a pak se s rukama pod hlavou natáhl. Záhadným zvukům, jež se ozývaly kolem, nevěnoval sebemenší pozornost. Najednou na něj padla strašlivá únava. Nervy měl nadranc a připadal si jako ničema. Doufal, že když se trochu vyspí, bude se cítit líp.Předtím v autobusu málem praskl nedočkavostí, jak se těšil, až bude volný. Jenomže to dopadlo úplně jinak. Bylo mu hrozně. Bolela ho ramena, a přestože si konečně lehl, stejně nemohl usnout. Pořád se musel ptát, jestli je možné, aby byl někdy šťastný. Copak to opravdu nejde? Pokusil se zavzpomínat na staré časy, kdy si šťastný připadal a dovedl se radovat z úplných drobností. Co třeba to časné ráno, kdy vzduch byl dosud studený, za horami teprve vycházelo slunce a po rozbahněné silnici poskakovali šediví ptáčkové? To přece žádný důvod k radosti nezavdávalo, a přesto jí byl plný.Pak si vybavil, jak večer postával za ohradou, u níž stál kůň a třel si štíhlý krk s lesklou srstí o břevno, v dálce volaly křepelky a odkudsi znělo zurčení vody.Viděl se, jak jede na káře se svou sestřenicí. Už ani nevěděl, jak vypadala, pamatoval si jenom, že byla starší než on. Když se kůň lekl kousku papíru, který poletoval nad silnicí, ztratila rovnováhu, opřela se mu o stehno a jemu se v břiše rozlilo nádherné teplo. Měl pocit, že se mu hlava snad rozskočí blahem.Nebo tenkrát, když byl o půlnoci v obrovské

zšeřelé katedrále, do nosu ho štípala nezvyklá vůně kopálu, v ruce držel svíčku, která měla v poloviče uvázanou bílou mašli, a od hlavního oltáře se k němu jako ve snu konejšivě nesl tlumený hlas kněze. Začala ho přemáhat sladká únava.Napětí z něj spadlo a obestřel ho spánek. Myši vycítily, že už se nemají čeho bát, vylezly z úkrytů ve slámě, a zatímco rejdily kolem něj, na střeše opuštěné stodoly tiše šuměl déšť.Kapitola 15

Cestující mlčky sledovali, jak Juan mizí za kopcem. Nikdo nepromluvil, ani když se Beďar vrátil, vlezl zpátky do autobusu a posadil se za volant. Všichni se na zakloněných sedadlech uvelebili co nejpohodlněji, aby jim čekání lépe ubíhalo.
Po chvíli se pan Pritchard zeptal: "Co myslíte, jak dlouho může trvat, než pro nás něco přijede?"
Van Brunt se nervózně podrbal na ruce. "No, počítám dobrý tři hodiny. Chicoy musí nejdřív šlapat čtyři mile po svejch. A pak, i kdyby nakrásně něco sehnal, nevyrazej dřív jak za hodinu, a další jim to bude trvat sem. Jestli ovšem vůbec někdo bude ochotnej jet. Podle mě se na tuhle silnici nikdo nevodváží. Měli jsme jít radši s ním a dole si něco chytnout."
"To by přece nešlo," namítl pan Pritchard. "Máme spoustu zavazadel."
"Ten bláznivý nápad, že pojedeme autobusem, pochází z tvé hlavy, Elliotte, ale já nechtěla nic říkat," poznamenala paní Pritchardová. "Koneckonců je to tvoje dovolená."
Už delší dobu toužila ostatním vysvětlit, proč ona a její manžel, na nichž musí být už na první pohled zřejmé, že mají určité postavení, cestují autobusem. Proč je něco takového vůbec napadlo. Byla přesvědčená, že jim to vrtá hlavou, a tak se otočila a spustila: "Víte, sem do Kalifornie jsme jeli vlakem. Ten expres se jmenuje San Francisco a je opravdu velmi pohodlný, vždyť je také za zvláštní příplatek. Jenomže pak můj muž pojal šílenou myšlenku, že dál budeme pokračovat autobusem. Z něj prý uvidí víc."
"A taky jsem se nemýlil, holčičko," řekl hořce pan Pritchard.
"Tvrdil, že je příliš odtržený od života," pokračovala paní Pritchardová. "Chtěl poznat názory obyčejných lidí." Do hlasu se jí vkradla škodolibost. "Já věděla, že je to hloupost, ale mlčela jsem. Je to jeho dovolená. Celou válku dřel, aby přispěl svým dílem k vítězství. To víte, nás žen se válečné úsilí moc netýkalo, když jsme se staraly jenom o domácnost, i když všechno bylo na příděl a v obchodech se nesehnalo nic kloudného k jídlu. Představte si, že jednou jsme celé dva měsíce neviděli ani kousek hovězího! Jenom kuře, pořád dokola."
Pan Pritchard se nestačil divit. Nikdy ho takhle nepopichovala. Tón jejího hlasu na něj měl zvláštní účinek; zničehonic v něm probudil divoký, nekontrolovatelný vztek. "Že jsme radši nezůstali doma!" vybuchl. "Já nikam jezdit nechtěl. Nejlíp bych si odpočinul, kdybych si mohl občas zajít na golf a spát ve své posteli. Po cestování jsem vůbec netoužil."
Ostatní zbystřili. Nudili se a tohle vypadalo slibně. Zloba těch dvou rostla a autobus pro ni začínal být malý.
"Nechte toho," napomenula rodiče Mildred.
"Ty se do toho nepleť," nařídil jí otec. "Mě cizí země nelákají. Ani v nejmenším. Nesnáším je, a zejména ty špinavé."
Paní Pritchardová se na něj chladně podívala a stiskla rty tak pevně, až jí zbělely. "A že mi to říkáš teprve teď," vyjela. "Kdopak to všechno zařídil a koupil lístky? Kdo si postavil hlavu, že pojedeme tímhle autobusem, kvůli komu teď trčíme někde na konci světa? Tak kdo za to může? Já snad?"
"No mami!" vykřikla Mildred. Ani ona dosud matku takhle mluvit neslyšela.
"To mám za to," pokračovala paní Pritchardová a hlas se jí trošičku zlomil, "že se ti ve všem snažím vyhovět. Tahle cesta nás přijde na dobré čtyři tisíce. Když jsi nikam jezdit nechtěl, mohla jsem si klidně pořídit ten skleník na orchideje, co po něm už tak dlouho stůňu. Co skleník, skleníček! Nejdřív jsi mi tvrdil, že se to nehodí, když je válka, jenomže teď už je dávno

po ní a ty radši vyhodíš peníze za dovolenou, po které ani netoužíš. Tak abys věděl, já už taky ne. Teď z ní nebudu mít vůbec nic. Všechno zkazíš! Všechno!" Přitiskla si dlaně na obličej.
Mildred vstala. "Přestaň, mami! Okamžitě toho nech!"
Paní Pritchardová tiše zasténala.
"Nebo se seberu a půjdu pryč!" pohrozila jí Mildred.
"Jen si běž!" zvolala matka. "Běž si! Vůbec nic nechápeš!"
Mildred nasadila odhodlaný výraz, popadla svůj gabardénový svrchník a oblékla si ho. "Jdu k silnici," prohlásila.
"To si pěkně zničíte střevíce," ozval se Van Brunt. "Jsou to čtyři míle."
"Já něco vydržím," odsekla. Musela pryč. Cítila k matce takovou nenávist, až se zalykala.
Paní Pritchardová vytáhla kapesníček a po autobusu se rozlila vůně levandule.
"Koukej se vzpamatovat," řekla Mildred tvrdě. "Myslíš, že nevím, k čemu se chystáš? Zas dostaneš tu svou migrénu, abys nás potrestala. To bych tě nesměla znát." Nadechla se a jedovatě dodala: "Jenom to na nás hraješ. Ale já tu nehodlám sedět a dát se vydírat."
Beďar na ni fascinovaně zíral, ústa dokořán, a napětím ani nedýchal.
Paní Pritchardová zděšeně vytřeštila oči. "Zlatíčko, to přece nemyslíš vážně!"
"No to si piš," odpověděla Mildred. "Není to zvláštní, že tě hlava vždycky rozbolí zrovna ve chvíli, když se ti něco nehodí do krámu?"
"Mildred, mlč už," vyzval ji pan Pritchard.
"Ani mě nenapadne!"
"Mildred! Přestaň!"
Prudce se k němu otočila. "Víš ty co? Trhni si nohou!" Začala si zapínat kabát.
Pan Pritchard k ní vztáhl ruku. "Ale no tak, zlatíčko, prosím!"
"Mám toho už po krk! Musím na vzduch." Vystoupila z autobusu a pustila se rychle pryč.
"Elliotte!" vykřikla paní Pritchardová. "Zastav ji, Elliotte! Přece ji nedovolíš odejít!"
Poplácal ji po paži. "Neboj, holčičko, to nic. Je jenom trochu přetažená. Jako my všichni."
"Ach, Elliotte," zasténala, "já bych si tak chtěla lehnout! Potřebuju si trochu odpočinout. Jestli si opravdu myslí, že ty migrény jenom předstírám, tak se zabiju, Elliotte. Kdybych se mohla aspoň na chviličku natáhnout!"
"Heleďtese," ozval se Beďar, "vzadu v kufru jsou plachty, co s nima přikrejváme zavazadla, když je vezem na střeše. Kdyby vám pán jednu dal támhle do tý jeskyně, tak si tam můžete klidně dáchnout."
"To je ale báječný nápad!" zvolal pan Pritchard.
"Na mokré zemi?" zhrozila se jeho žena. "To nepřipadá v úvahu."
"Kdepak, na plachtě. Udělal bych ti tam krásnou postýlku, holčičko."
"Když já nevím," váhala.
"No tak, miláčku," přemlouval ji. "Podívej se, sbalím kabát a ty si na něj hezky položíš hlavičku. Já se za chviličku vrátím a odvedu tě do pelíšku."
Paní Pritchardová zakňourala.
"Teď se pěkně opři a zavři očička."
"Pan Chicoy povídal, že kdo bude mít hlad, může si vzít koláč. Máme tady čtyři druhy, jeden lepší než druhej. Já bysem si teda dal," oznámil Beďar.
"Nejdřív radši tu plachtu," rozhodl pan Pritchard. "Manželka už nemůže, je na konci svých sil. Pomohl byste mi přichystat jí nějaké ležení?"
"No jistě," přisvědčil vesele Beďar. Měl radost, že si v Juanově nepřítomnosti vede tak dobře. Přestal se hrbit a bledé oči mu svítily odhodláním a sebedůvěrou. Litoval jenom, že si s sebou nevzal taky nějaké staré boty. Bylo mu jasné, že sváteční

oxfordky dostanou v tom bahně jaksepatří zabrat, a než je vyčistí, pořádně se zapotí. Nejspíš na ně bude muset vzít kartáček na zuby. Jenomže dávat si na ně pozor nemůže. Jak by před Camille vypadal? Chlap, co se strachuje o boty, i když to jsou úplně nové dvoubarevné oxfordky, na ni přece žádný dojem neudělá.
"Půjdu ty jeskyně omrknout," nabídl Ernest a vyšel po nakloněné podlaze dopředu ke dveřím. Van Brunt cosi zabručel a vydal se za ním.
Paní Pritchardová zabořila tvář do kabátu a zavřela oči. Byla naprosto zdrcená. Jak to, že se s manželem pohádala na veřejnosti? Něco takového se jí dosud nikdy nepřihodilo. Když už si s ním musela něco vyříkat, vždycky se postarala, aby u toho nikdo nebyl. Dokonce ani Mildred nesměla nic slyšet. Hádat se před někým třetím bylo velmi nevkusné, a navíc to bořilo mýtus, na kterém tak usilovně pracovala, totiž že ná díky své tolerantní povaze dokonalé manželství. Všechny známé o tom byly přesvědčené, a věřila tomu dokonce i sama. Stálo ji nekonečné úsilí, než ten ideální vztah vybudovala, a teď ho zničehonic ohrozí hádkou kvůli skleníčku na orchideje!
Toužila po něm celá léta, už od doby, kdy v časopise Harper's Bazaar četla článek o skleníku jakési paní MacKenzieové. Na obrázcích vypadal nádherně. Kdyby si ho taky pořídila, přítelkyně by říkaly, že má ten nejrozkošnější skleníček na světě. Byl by to ještě větší a drahocennější poklad než kožešiny a šperky. Dozvěděli by se o něm dokonce i lidé, které vůbec nezná. Nastudovala si o něm, co se dalo. Věděla, jak se staví, měla přehled o nákladech na vytápění a zvlhčování vzduchu, kde a za kolik lze dostat kvalitní výpěstky a jak se o ně starat. Poznatky však sháněla potají, protože jí bylo jasné, že až přijde vhodný čas a manžel se rozhodne, že jí ho dopřeje, opatří si ty informace také, aby ji mohl poučovat. Jiná cesta neexistovala, ale to ji vůbec netrápilo. Jestliže chtěla mít dobré manželství, jinak to nešlo. Musela žasnout, jak se její muž vyzná, a ve všem ho žádat o radu.
Vyčítala si, že své tajemství v hněvu prozradila. Ta chyba mohla její záměr zdržet o dobrého půl roku, a možná i o víc. Měla v úmyslu nechat manžela, aby jí stavbu skleníčku navrhl sám. Nějakou dobu by odmítala, nakonec by se ale dala přemluvit. Když se s ním teď kvůli tomu pohádala, určitě se zatvrdí. Jestli si nedá náramný pozor, může se stát, že ho k tomu už nikdy nedonutí. Zachovala se velice hloupě, a navíc i nevkusně.
Norma a Camille si za ní tiše povídaly. Měla zavřené oči a tvářila se jako malá nemocná chudinka, takže by je ani ve snu nenapadlo, že poslouchá.
"Já bysem ti byla hrozně vděčná," šeptala Norma, "kdybys mi mohla poradit, jak -- prostě, jak na chlapy."
Camille se krátce zasmála. "Co tím myslíš?"
"No, vem si třeba takovýho Beďara. Může se přetrhnout, jak to na tebe zkouší, ale ty ho vždycky razdva vodpálkuješ. Nebo ten cesťák. Ten má přece za ušima, a stejně si ani neškrtne. Tohle bysem chtěla umět taky."
Camille měla příjemný pocit. Ta husička se jí sice pověsila na krk, ale stejně je fajn, že k ní tak vzhlíží. Byl nejvyšší čas prozradit jí, že ve skutečnosti nepracuje jako laborantka u zubaře, a povědět jí taky o té obří číši a o pánských jízdách. Nedokázala se však k tomu přimět. Nechtěla ji šokovat, toužila po jejím obdivu.
"Mně se líbí, že se ani trochu nerozčiluješ a nenadáváš, a přitom si na tebe žádnej nedovolí," pokračovala Norma.
"A víš, že si to ani neuvědomuju?" odpověděla Camille. "Zřejmě to dělám úplně instinktivně." Zasmála se. "Ale mám kamarádku, jmenuje se Loraine, a ta to s chlapama umí ještě líp. Chová se k nim pěkně hnusně, a stejně jí zobou z ruky. Byla třeba -- no, zasnoubená s jedním, co měl dobrej flek, takže moh klidně pustit chlup, a Loraine po něm chtěla kožich. Chlapi na ni letěj, a tak už samozřejmě měla krátkej vlčí a pár bílejch lišek. Je taková drobnější, ale moc pěkná, a když jsme jenom mezi námi děvčaty, je

s ní obrovská zábava. Takže měla políčeno na norka, ale ne jenom nějaký paleto, normální dlouhej kožich, co přijde na tři nebo čtyři tisíce."
Norma hvízdla a tiše vydechla: "Páni!"
"No, a jednou odpoledne mi povídá: Tak mám takovej dojem, že ten kožich dostanu. A já na to: Nevykládej mi pohádky. Prej: Myslíš, že kecám? Koupí mi ho Eddie. A kdypak ti to slíbil? chtěla jsem vědět. Loraine se rozesmála. Nic mi neslíbil. Dokonce to ještě ani neví. No, jestli tomu věříš, tak to jseš teda pěkně naivní, povídám. Vo co? řekla Loraine. V jednom kuse by se totiž sázela. Jenomže já na to nejsem, tak jsem se jí zeptala: Jak to teda chceš navlíknout? A Loraine na to: Když ti to prozradím, necháš si to pro sebe? Je to jednoduchý jak facka. To bych totiž nesměla Eddieho znát. Večer si mu řeknu a budu do něj hučet, dokud se nenamíchne. Když ho budu votravovat dost dlouho, nakonec se rozzuří a jednu mi ubalí. Možná mu dokonce budu muset na tu pěst sama naběhnout, protože když je nametenej, má špatnou mušku. No, a pak ho nechám chvilku dusit ve vlastní šťávě. Mám ho přečtenýho. Bude ho děsně mrzet, že se zachoval jako grobián. Tak vsadíš se? Dokonce už teďka vím, kdy ten kožich budu mít. Vo co, že do zejtřka do večera? Protože se ale sázím nerada, tak jsem řekla: Dvacet centů na to, že se ti to nepovede."
Norma seděla s otevřenými ústy a paní Pritchardové pod přivřenými víčky blýskaly oči vzrušením.
"A dostala ho?" vyhrkla Norma.
"Víš, když jsem se za ní v neděli ráno stavila, měla na voku flastr, pod ním parádní monokl a nos jak bambuli."
"Ale koupil jí ho?"
"No jasně," řekla pomalu Camille. Ve tváři měla zamyšlený, trošičku udivený výraz. "Byl vážně nádhernej. A protože jsme tam byly samy, svlékla se donaha, vobrátila ho naruby a vzala si ho na sebe chlupem na holý tělo. A pak se v něm válela po podlaze a řehtala se jako potrhlá."
Norma pomalu vydechla. "Páni! A proč?" zeptala se nechápavě.
"Já nevím," zavrtěla hlavou Camille, "připadala mi jako blázen, úplnej cvok."
Paní Pritchardové se do obličeje vehnala krev. Srdce jí bušilo jako o závod, po celém těle ji mrazilo a v nohou i břiše cítila podivné mravenčení. Prostupovalo ji vzrušení, jež zatím zažila jenom jednou, když kdysi dávno jela na koni.
"No já nevím," řekla Norma vážně. "Tohle se přece nedělá. Jestli ho měla vážně ráda a chtěl si ji vzít, tak mi to moc hezký nepřipadá."
"Mně taky ne," přisvědčila Camille. "Trochu mě to na ni štvalo, a taky jsem jí to řekla, jenomže ona povídá: Jiný holky na to asi jdou víc od lesa, ale já ten kožich chtěla hned. Každopádně to vyjde nastejno. Akorát jsem se postarala, aby mě nepředběhla nějaká jiná."
"A měla s ním svatbu?"
"Právě že ne."
"Já bych se teda vsadila, že ho nemilovala," vybuchla Norma vášnivě. "Akorát ho využívala."
"To je asi pravda," souhlasila Camille, "jenomže s ní kamarádím už dlouho a musím říct, že kdykoli jsem potřebovala, vždycky mi pomohla. Když jsem jednou dostala zápal plic, proseděla u mě tři dny a tři noci, a protože jsem neměla ani vindru, dokonce za mě zaplatila doktora."
"No jo, do lidí nikdy nevidíš," řekla Norma.
"To mi povídej," odpověděla Camille. "Ale chtělas, abych ti řekla, jak zacházet s mužskejma. Tak si vyber."
Paní Pritchardová se potřebovala nějak očistit. Způsob, jakým na rozhovor reagovala, ji úplně vyděsil. Neslyšně si pro sebe šeptala: "To je hrozné! Něco tak vulgárního! Ta děvčata jsou tak neuvěřitelně primitivní! Tomuhle tedy Elliott říká přiblížit se obyčejným lidem. Strašné. Člověk tak snadno zapomíná, jací opravdu jsou, jak dovedou být hnusní." Drahá Ellen, rozepsala se v duchu chvatně a snažila se nevnímat ten svědivý pocit na vnitřní straně stehen, cesta ze San Ysidra do San Juan de la Cruz

byla děsivá. Skončili jsme s autobusem v příkopu a museli jsme tam trčet celé hodiny. Elliott je opravdu miláček, v takové legrační jeskyňce ve skalách mi připravil pelíšek. Tvrdila jsi, že si užiju spoustu dobrodružství, pamatuješ? Říkalas, že mně se vždycky něco přihodí. Tak abys věděla, mělas pravdu. V autobuse s námi jely i dvě velice ordinérní dívky. Jedna byla obyčejná servírka, ta druhá měla sice tvářičku jako obrázek, ale jinak šlo o dost lehké zboží, jestli mi rozumíš. Odpočívala jsem a ty dvě si zřejmě myslely, že spím, protože si vůbec nedávaly pozor na pusu. To, co říkaly, se vůbec neodvážím svěřit papíru. Ještě teď se červenám. Lepší lidé vůbec netuší, jak takové holky žijí. Je to neuvěřitelné. Vždycky si říkám, že za to může především nevědomost. Pevně věřím, že kdybychom měli lepší školství a šli, jak je naší povinností, víc příkladem, situace by se mohla sice pomalu, ale jistě změnit.
Ellen ten dopis bude číst všem svým známým. "Právě mi psala Bernice. Prožívá neuvěřitelná dobrodružství. Jenomže znáte ji, to se jí stává pořád. Schválně si poslechněte, co píše. To je celá ona. Vždycky vidí lidi jenom z té lepší stránky."
"Kdybych já měla nějakýho mužskýho ráda," pokračovala Norma, "nic podobnýho by mě v životě nenapadlo. Dárky by mi musel dávat proto, že chce."
"No, přesně to si říkám i já," přitakala Camille. "Jenomže vod nikoho jsem žádnej kožich nedostala, dokonce ani paleto ne. A Loraine má už tři."
"Podle mě to vůbec není hezký," uzavřela Norma. "Já nevím, ta Loraine by se mi asi nelíbila."
Bóže nebeskej, vykřikla Camille v duchu, ty neviš, jestli by se ti Loraine líbila, máš ale představu, co by asi říkala tobě? Ba ne, bylo by to úplně jinak. Loraine by ji pravděpodobně dala trochu do pucu a pomohla jí. Ať si o ní myslí kdo chce co chce, je to přece jenom hodná holka.
Kapitola 16Mildred klopila hlavu, aby se jí brýle nerosily deštěm. Po štěrkované cestě se jí šlo dobře a rychlá chůze ji nutila zhluboka dýchat. Ačkoli dosud nebylo pozdě, připadalo jí, že se už začíná šeřit. Křemen a vápenec se v ubývajícím světle bělal ještě výrazněji, zatímco tmavé dřevo ohradních kůlů úplně zčernalo.Rázovala, až jí podpatky škrtaly o štěrk, a marně se pokoušela zaplašit scénu, kterou měla stále před očima. Nevzpomínala si, že by se před ní rodiče kdy pohádali, a přesto se před chvílí chovali, jako by v tom měli dlouhou praxi a spory mezi nimi nebyly nic neobvyklého. Matka zřejmě úzkostlivě dbala, aby si je vyřizovali pouze v soukromí ložnice, kde je nemohl nikdo slyšet. Proto se jí až dosud dařilo udržovat při životě legendu o dokonalém manželství. Tentokrát však napětí vyústilo v otevřený konflikt ve chvíli, kdy ložnice nebyla po ruce. Mildred znepokojovalo, že ze slov, jež mezi nimi padla, kapal jed. Nepřiznávali svůj vztek otevřeně, dusili se nepřiznanou záští. Vždycky jí po sobě bleskurychle sekli jako tenkou ostrou břitvou a hned ji zase skryli.A to mají před sebou dlouhou cestu do Mexika. Co by se vlastně stalo, kdyby se nevrátila? Kdyby prostě šla, dokud jí nezastaví nějaké auto? Kdyby se ztratila jako pára nad hrncem? Někde u moře by si pronajala pokoj a trávila dny na skaliskách nebo na pláži. Chvíli se jí hlavou honily příjemné představy, jak si sama vaří a poznává nové lidi, pak si však uvědomila, že je to nesmysl. Nemá přece ani dolar. Otec ji finančně nijak neomezoval, ale hotovost jí nedával. Když potřebovala něco na sebe, mohla účet uhradit z jeho konta, a v restauraci směla platit šekem, peníze však neměla skoro žádné. Otec byl velkorysý, ale hlídal ji jako ostříž. Chtěl mít přehled, co si kupuje a v jakých restauracích jí, a tohle všechno měsíc co měsíc snadno vyčetl z bankovního výpisu.Mohla by si samozřejmě najít nějakou práci. Stejně to chtěla udělat, i když ne hned. Ba ne, musí to ještě vydržet. Musí nějak přežít tuhle příšernou cestu do Mexika, kterou by si sama tak nádherně užila, vrátit se do školy a dostudovat. Už to nebude trvat dlouho. Pak nastoupí do zaměstnání, a to jí otec určitě schválí. Stačilo by, aby řekla slovo, a dal bych jí všechno na světě, bude se chlubit Charliemu

Johnsonovi, Ale ona? Kdepak, kamaráde, ta má elánu za dva. Touží se postavit na vlastní nohy. Bude se holedbat, jako by to snad byla jeho zásluha, a nikdy mu nedojde, že Mildred chce pracovat proto, aby si mohla najmout byt a žít podle svého a nemusela se zodpovídat za každou hloupost, kterou si koupí.Doma si například směla kdykoli nalít z domácího baru, jenomže otec věděl, kolik ve které láhvi je, takže kdyby si třikrát šplíchla do skleničky, okamžitě by to poznal. Byl zvědavý jako opice.Sundala brýle, podšívkou kabátu si je utřela a znovu si je nasadila. Na cestě uviděla Juanovy šlépěje. Tam, kde mu noha na kameni ujela, byly porušené, z bláta ale vystupovaly ostře, jen špičku měly trošičku rozmazanou. Zprvu zkoušela jít v jeho stopách, byly však tak daleko od sebe, že ji za chvíli začaly námahou bolet stehenní svaly.Je to zvláštní, říkala si v duchu, jak silně na mě ten člověk zapůsobil. Měla radost, že se už vzpamatovala. To, co se jí ráno stalo, bylo přece šílené. Vůbec se nepoznávala. Bylo jí jasné, že za to mohla jenom podrážděnost a dobře fungující žlázy. Věděla, že je náruživá a brzy se buď bude muset vdát, nebo navázat nějaký trvalý vztah, protože ten pocit neklidu a neukojenosti ji přepadal čím dál častěji. Když si teď ale vybavila Juanův snědý obličej a planoucí oči, nic to s ní neudělalo. Co ji na něm přitahovalo, byla vřelá opravdovost.Došla na vrcholek kopce a pod sebou uviděla opuštěnou farmu. Byl na ni skličující pohled, a přesto od ní nedokázala odtrhnout oči. Věděla, že nemůže jen tak přejít kolem, že se tam musí podívat. Zrychlila krok. Už se nemohla dočkat. Jakže to říkal Van Brunt? Farmu zkonfiskovala banka kvůli nezaplacený hypotéce a Hawkinsovi se museli vystěhovat. O starej barák ale neměla zájem. Šlo jí akorát o pozemky.Dělala teď skoro stejně dlouhé kroky jako Juan. Svižně došla až k úpatí kopce, kde se na silnici napojovala rozbahněná polní cesta, a zarazila se. Juanovy šlépěje odbočovaly k farmě. Sešla po silnici ještě kousek, jestli se na ni někde nevracejí, nic však nenašla.To znamená, že tam pořád je, říkala si. Jenomže proč? Tvrdil, že jde k okresní silnici. Tady přece žádný telefon není. Najednou znejistěla, protože si uvědomila, že ho vůbec nezná a neví, co má vlastně za lubem. Pustila se k usedlosti, ale vzala to raději po trávě, aby ji neprozradilo skřípění štěrku.Opuštěný dům působil zlověstně. Náhle si vybavila nejrůznější novinové články o vraždách, k nimž na podobných místech došlo, a sevřelo se jí hrdlo. No co, uklidňovala se, vždyť se můžu otočit a vrátit se. Nic mi v tom nebrání. Ale já tam musím. Něco mě táhne dovnitř. Ta zavražděná děvčata se asi taky mohla sebrat a utéct. Třeba si to zavinila sama.V duchu se uviděla, jak leží někde uvnitř na podlaze uškrcená nebo probodnutá, pak se ale rozesmála. I po smrti měla totiž na nose brýle. Co vlastně o Juanovi ví? Že má ženu a malý podnik. Vzpomněla si na titulek jednoho z těch článků. OTEC TŘÍ DĚTÍ SADISTICKY ZAVRAŽDĚN: FARÁŘ ZABIL ZPĚVÁKA ZE SBORU. Čím to asi je, že se obětí vražd tak často stávají právě sboristé a varhaníci? Zpívat v kostelním sboru je zřejmě dost riskantní. Uškrcenou oběť vrah vždycky nechá ležet za varhanami. Znovu se rozesmála. Bylo jí jasné, že do toho stavení stejně půjde. Má tam rázně vtrhnout, nebo se nepozorovaně připlížit a Juana Chicoye překvapit, ať už vevnitř provádí cokoli? Co když si jenom potřeboval odskočit?Opatrně stoupla na dřevěný schod, a když pod její vahou zapraskal, na okamžik ztuhla. Pak prošla domem a pozotvírala každou skříň. V kuchyňském příborníku našla převrácenou pepřenku, v šatně vedle pokoje zůstalo viset ramínko. Odchlipující se tapety byly podlepené starými novinami, a tak naklonila hlavu a se zájmem se začetla do kresleného seriálu Rozjívenec. Mula Maud právě vykopla zadníma nohama, takže Cy vyletěl do vzduchu, na zadnici otisky jejích kopyt.Napřímila se. A co stodola? Proč si na ni nevzpomněla dřív? Odkradla se zpátky na verandu a pozorně si prohlédla prkna. Nesla dosud vlhké stopy Juanových bot. Pustila se za nimi do obývacího pokoje, tam se jí ale ztratily. Zamířila k otevřeným zadním dveřím a podívala se ven. Obchází tu dokola jako nána, a přitom si mohla hned všimnout, kam šel.Sestoupila po rozviklaných schůdcích a po

cestičce vedoucí kolem starého větrného kola se pustila ke stodole. Za vraty se zastavila a zaposlouchala. Všude vládlo naprosté ticho. Chtěla zavolat, pak si to však rozmyslela. Pomalu přešla kolem řady stání až dozadu a za posledním boxem zahnula. Její oči zatím přivykly příšeří, které uvnitř panovalo. Zastavila se. Po mlatu se všemi směry rozprchla spousta myší. A v té chvíli ho uviděla. Ležel na zádech s rukama pod hlavou, oči měl zavřené a klidně oddechoval.Můžu odejít, řekla si znovu, nikdo mě tu nedrží. Za všechno si budu moct sama. Na to nesmím zapomínat. On tu přece jen leží a spí. Panebože, do čeho se to pouštím?Sundala si brýle a zastrčila je do kapsy. Přestože se jí najednou téměř ztratil, v duchu ho pořád viděla zcela zřetelně. Pomalu, ostražitě došla po slámě až k němu, zkřížila kotníky a spustila se do sedu. Na rtu mu vyvstávala bílá jizva. Dýchal mělce a pravidelně. Byl prostě unavený, usoudila. Chtěl si na chvilku odpočinout a usnul. Neměla bych ho budit.Pak si vzpomněla na lidi v autobuse. Co budou dělat, jestli se už Juan ani ona nevrátí? Matka se bezpochyby zhroutí, otec bude telegrafovat guvernérovi Kalifornie a kdovíkolika dalších států. Určitě zalarmuje i FBI. Bude z toho pěkný malér, ale stejně s ní nic nesvedou. Už jí přece bylo jedenadvacet. Takže až ji chytnou, řekne jim, že je plnoletá a může si dělat, co chce. Je to jenom její věc. A co kdyby do Mexika odjela s Juanem? Takovou cestu by si dala líbit. To by bylo něco!Potom jí však začaly vrtat hlavou nesmyslné maličkosti. Jestli je opravdu alespoň částečně Indián, jak to, že se k němu může kdokoli nepozorovaně přikrást? Stáhla si koutky očí, aby ho líp viděla. Tvář měl sice zjizvenou a drsnou, působila však důvěryhodně a veselé plné rty prozrazovaly dobromyslnou povahu. Při milování by byl určitě něžný. Jistě by na ni byl hodný, ale dlouho by s ní asi nezůstal. Drží se té své příšerné manželky. Bůhvíjak dlouho už jsou spolu. Když si ji bral, musela být hezká, jenže teď vypadá příšerně. Co na ní vidí? Čím ho ta děsná ženská k sobě poutá? Zřejmě je jako všichni ostatní mužští, stejný jako její otec. Asi ho svazuje strach a zvyk. Nechápala sice, jak se to může stát, ale dobře věděla, že tak to na světě chodí. Jakmile člověk přijde do let, má strach z vyložených hloupostí. Otec se bál každé cizí postele, cizí řeči a politické strany, k níž nepatřil. Nedal si vymluvit, že demokrati nejsou žádní podvratníci, kteří mají v plánu zničit Spojené státy a dát je vplen vousatým komunistům. Nedůvěřoval dokonce ani přátelům, a ti mu opláceli stejně. Byl to bludný kruh.Sklouzla pohledem po Juanově těle a napadlo ji, že s věkem bude ještě tužší a šlachovitější. Kalhoty zvlhlé deštěm se mu lepily na nohy. Ačkoli vypadal upraveně a čistě, jeho zevnějšek nezapřel, že pracuje rukama. Zadívala se na jeho ploché břicho a široký hrudník. A pak, ačkoli se ani nepohnul a dech se mu nezrychlil, najednou zjistila, že ji pozoruje a oči má naprosto čilé.Vyděsila se. Třeba vůbec nespal. Možná ji sleduje už od chvíle, kdy vešla dovnitř. Začala mu překotně vysvětlovat: "Potřebovala jsem se protáhnout. Byla jsem z toho dlouhého sezení celá rozlámaná, a tak jsem si řekla, že dojdu k silnici a chytnu nějaké auto. Pak jsem ale uviděla tady to stavení. Mám staré domy moc ráda."Nohy jí zatím úplně zdřevěněly, a tak se naklonila, opřela se rukou o zem, natáhla je do strany, skrčila pod sebe a pečlivě si upravila sukni přes kolena. Chodidla, do nichž se jí začal vracet cit, ji brněla.Juan mlčel. S pohledem upřeným do její tváře se pomalu překulil na bok, dal si ruku za ucho a podepřel si hlavu. Téměř neznatelně se usmál a ve tmavých očích mu bleskly plamínky. Vypadají tak neproniknutelně, pomyslela si. Nikomu nedovolí nahlédnout mu do duše. Když něco nechce dát otevřeně najevo, nikdo nepozná, co si myslí."Co tady děláte?" zeptala se."A co tu děláte vy?" zamumlal."Teď o tom mluvím. Potřebovala jsem se protáhnout. Vy jste mě neslyšel?""Slyšel.""Tak co tu pohledáváte?""Já?" opáčil nepřítomně, jako kdyby se probíral ze sna. "Ále, chtěl jsem si trochu vodpočinout, jenomže jsem usnul, jako když mě do vody hodí. To víte, v noci jsem tomu moc nedal.""Já si to přece moc dobře uvědomuju." Nervozita jí nedovolila zmlknout. "Poslyšte,

pořád mi nějak nejdete z hlavy. Vy sem přece nepatříte. Myslím za volant autobusu. Mám takový pocit, že vaše místo je někde jinde.""A kde jako?" zeptal se čtverácky a zadíval se jí tam, kde se jí křížily klopy kabátu."Víte," řekla rozpačitě, "cestou sem mě napadla taková bláznivá myšlenka, že už vás třeba neuvidíme. Že chcete hodit všechno za hlavu a vrátit se do Mexika. Chápala bych vás. Být vámi, udělala bych to."Obrátil k ní oči a zahleděl se jí do tváře. "Zbláznila jste se? Jak jste na to přišla?""Prostě jsem z vás měla takový dojem. Tenhle život, myslím ježdění s autobusem, vás musí pěkně nudit, když jste... když jste z Mexika.""Vy jste tam někdy byla?""Ne.""Takže nemáte ponětí, jaká je nuda tam.""Ne."Zvedl hlavu, natáhl paži a položil si na ni hlavu. "A co ostatní?""Ti už si by si nějak poradili," pokrčila rameny. "Tak daleko od civilizace zase nejsou. Rozhodně by tu nepomřeli.""A moje žena?""No..." Zatvářila se zmateně. "Na tu jsem vůbec nepomyslela.""Jenom nevykládejte. Leží vám v žaludku. Něco vám povím. Tu nemá rád nikdo, až na mě. A já ji mám rád mimo jiný právě proto, že ji nikdo nemůže ani cejtit." Usmál se. Ty lháři, řekl si v duchu."Já vím, že to byl jenom takový bláznivý nápad," pokračovala. "Dokonce jsem si říkala, že bych mohla utéct taky. Že bych zmizela, žila si podle svého a nemusela se vídat... s nikým, koho znám." Vztyčila se na kolena a přesedla si na druhou stranu.Juan se jí zadíval na koleno a potom jí ho zakryl sukní. Když k ní přiblížil ruku, trhla sebou, ale neodtáhla se."Vy si možná myslíte, že jsem vás tu hledala, ale tak to vůbec není," ozvala se tiše."Povídali že mu hráli," namítl."A kdyby?"Znovu zvedl ruku k jejímu kolenu, tentokrát ji však na něm nechal spočinout. Jeho dotek pálil jako oheň."S vámi to nemá nic společného," zašeptala. V krku měla najednou úplně sucho. "To vás nesmí ani napadnout. Jde o mě. Vím, co chci. Vždyť se mi ani nelíbíte. Jste cítit jako kozel." Hlas jí přeskakoval. "Neumíte si představit, co vedu za život. Nemám na světě živou duši, se kterou bych mohla promluvit. Připadám si hrozně osamělá."Jeho lesklé oči ji propalovaly. Měla pocit, že shoří."Co já vím, třeba jsem prostě jiná než ostatní," pokračovala. "Ale o vás mi opravdu nejde. Ničím mě nepřitahujete.""Když myslíte. V hlavě teda máte pěknej zmatek," ušklíbl se."Poslyšte, co hodláte udělat s autobusem?" zaútočila. "Jdete k té silnici, nebo ne?"Ruka na jejím koleně ztěžkla a pak se odtáhla. "Vrátím se a nějak ho z toho pangejtu vytáhnu. Já ty lidi odtamtud dostanu.""Tak proč jste chodil sem?""Měl jsem určitej plán, ale nakonec jsem se rozhod jinak.""Kdy tedy půjdete zpátky?""Za chvilku."Podívala se na ruku, kterou měl položenou před ní na slámě. Byla snědá, lesklá a trochu vrásčitá. "Takže se o mě ani nepokusíte?"Věnoval jí široký bezelstný úsměv. "Nejspíš jo. Ale nejdřív se musíte přestat hádat sama se sebou. Zatím ještě pořád nevíte, co vlastně chcete. Až se rozhodnete, budu se mít čeho chytnout.""Vy... vy po mně ani trochu netoužíte?""Ale jo," připustil. "To víte, že jo.""Takže jste si jistý, že vám stejně spadnu do klína a nemusíte se vůbec namáhat?""Heleďtese, tyhlety problémy si vyřešte sama. Jsem o dost starší než vy a představa, že bych se s váma miloval, se mi setsakra zamlouvá. Dokonce tak moc, že můžu klidně počkat. Tu chvilku to vydržím.""Já vás snad začnu nenávidět," prohlásila. "Berete mi veškerou hrdost. Necháváte všechno na mně, takže se nebudu mít na co vymlouvat.""Říkal jsem si, že když se rozhodnete sama, vaší sebeúctě to jenom prospěje.""Jenomže to je omyl.""Asi máte pravdu. Tam u nás jsou ženský zrovna takový. Člověk aby se před nima buď plazil, nebo je nutil násilím. Jinak by si nevážily samy sebe.""A to se takhle chováte vždycky?""Ne," přiznal, "jenom s váma. Něco přece hledáte. Sama jste povídala, že se mnou to nemá nic společnýho."Začala si prohlížet prsty. "Je to zvláštní," poznamenala zamyšleně. "Jsem takzvaná intelektuálka. Hodně čtu. O panenství jsem přišla už dávno. Teorii ovládám dokonale, ale sama první krok udělat nedokážu." Koketně se na něj usmála. "To mě vážně nemůžeš aspoň trošku nutit?"Rozpřáhl náruč a ona se k němu svezla do slámy."Ale nebudeš na mě spěchat, že ne?""Máme přece celej den," zamumlal."Budeš mnou pak pohrdat, viď? A budeš

se mi smát.""Na tom ti přece nezáleží.""Ale ano, i když to třeba tak nevypadá.""Víš, v čem je největší potíž?" zašeptal. "Že moc mluvíš.""To je pravda, jenomže si nemůžu pomoct. Nechceš se mnou někam utéct? Třeba do Mexika?""Ne. Teď chci zjistit, jestli umíš taky chvilku mlčet."Kapitola 17

Beďar vytáhl klíčky ze zapalování a vystoupil z autobusu. Šel k zavazadlovému prostoru, odemkl visací zámek a zvedl víko. Ovanula ho sladká vůně koláčů. Pan Pritchard mu přes rameno nahlédl dovnitř a zkoumavě si změřil zavazadla naskládaná na sebe.
"Budem to muset všechno vyndat, jinak se k tý plachtě nedostanem," podotkl Beďar a začal za zaklíněné kufry škubat.
"Počkejte, to je zbytečné," zarazil ho pan Pritchard, "já je nadzvednu a vy budete tahat." Stoupl si na nárazník, podebral spodní kufr a vší silou se vzepřel. Beďar zatím smýkal plachtou ze strany na stranu, dokud ji zpod hromady nedostal ven.
"Když už to máme otevřený, měli bysme možná vzít i pár koláčů," navrhl. "Jsou tu malinový, s citrónovým krémem, s rozinkama a taky s karamelem. Na ten se mi teda sbíhaj sliny."
"Až potom," odbyl ho pan Pritchard. "Nejdřív se postaráme o manželku." Vzali těžkou plachtu každý z jedné strany a vydali se ke skalní stěně.
Jeskyňky vytvořila příroda po sesuvu půdy, který kdysi obnažil hladké úbočí z měkkého pískovce. Svrchu ho chránil převis pokrytý hlínou a trávou, z boku ho po dlouhá staletí narušoval vítr a déšť, až v něm vyhloubil několik děr. Dokud se v kraji ještě vyskytovali grizzlyové, nacházeli v nich zimní útočiště, kojoti tu vyváděli mladé a v těch nejvýše položených odpočívaly přes den sovy.
Při úpatí se černaly tři větší prohlubně, nad nimi několik menších. Díky vysokému převisu do nich skoro nepršelo. Časem se výtvorů přírody zmocnil člověk. Přespávali v nich Indiáni, když v okolí lovili antilopy, a znepřátelené kmeny tu kdysi dávno svedly několik bitev. Později se tady na svých cestách zastavovali i běloši, kteří jeskyně postupně rozšířili.
Teď už zde tábořil jen málokdo, ale pískovcový strop byl pořád začouzený od ohně. Uvnitř bylo poměrně sucho, protože voda z vyšších kopců proudila přímo dolů a sem se téměř nedostala. Ve skále tu a tam kdosi zanechal vyryté iniciály, ale měkký kámen byl už tak ohlazený, že se nedaly přečíst. Jen nahoře pod převisem stálo obrovskými vybledlými písmeny KAJTE SE. Potulný kazatel, který je tam černou barvou namaloval, se zřejmě spustil seshora na laně. Když pak odcházel a ohlédl se po svém díle, srdce mu zajisté plesalo, jak dodaleka zvěstuje tomuto hříšnému světu slovo boží.
Pan Pritchard s plachtou v ruce k nápisu vzhlédl. "Někdo si tu dal pěknou práci," prohlásil uznale, "to musel být opravdu výkon." Podivil se, že takový podnik stál někomu za to, a usoudil, že to musel být skutečně veliký horlivec.
Nechali plachtu pod převisem a šli jeskyňky prozkoumat. Všechny byly víceméně stejné. Měřily zhruba metr a půl na výšku, něco kolem dvou a půl na šířku a přes tři do hloubky. Pan Pritchard zvolil tu nejdál vpravo. Připadala mu sušší a o něco tmavší než ostatní. Říkal si, že manželčině začínající migréně šero jenom prospěje. Beďar mu pomohl plachtu rozprostřít.
"Dospodu by to chtělo nějaké borové větvičky nebo trávu," poznamenal pan Pritchard.
"Tráva je mokrá a borovici nenajdete na padesát mil kolem," odpověděl Beďar.
Pan Pritchard přejel plachtu dlaní, jestli není špinavá. "Lehnout si může na můj kabát," zauvažoval nahlas, "a na přikrytí má kožich."
Pak se na jeskyni přišli podívat Ernest s Van Bruntem.
"Mít dost jídla, tak tu člověk vydrží i několik neděl," řekl Ernest.
"No, chvilku tu možná zvostanem," ozval se Van Brunt. "Když se ale řidič do rána nevrátí, tak jdu k silnici sám. Už mi to leze

krkem."
"Jestli má někdo chuť, vytáhnu pár koláčů," nabídl se Beďar.
"Já bych si docela dal," řekl Ernest.
"Jakej byste nejradši?" zeptal se Beďar.
"Mně je to jedno."
"Nejlepší je ten s karamelem. Spodek má z rozdrobenejch piškotů."
"Tak jo," kývl Ernest.
Pan Pritchard se vrátil k autobusu pro manželku. Bylo mu stydno, že před chvílí tak vybuchl. Vždycky když se dostal do prekérní situace, žaludek se mu svíral, jako kdyby do něj dostal pěstí. Charlie Johnson tvrdil, že má určitě vředy. Zastával takovou směšnou teorii, že na ně trpí jen lidé s příjmem nad pětadvacet tisíc dolarů ročně. Prý za to může tučné bankovní konto. Pan Pritchard byl proto na svůj bolavý žaludek docela pyšný.
Když vlezl dovnitř, podíval se na manželku a zjistil, že má zavřené oči.
"Postýlka je připravená," zahlaholil.
Zamžikala a začala se zmateně rozhlížet.
"Cože?"
"Ty jsi spala?" zeptal se. "Tak se nezlob, jestli jsem tě vzbudil."
"Ale kdepak, drahoušku. To nevadí. Jen jsem trochu podřimovala."
Pomohl jí vstát. "Hajneš si hezky na můj kabát a přikryješ se kožíškem," zažvatlal.
Chabě se usmála.
Natáhl ruku, aby se o něj při vystupování mohla opřít. "Mrzí mě, že jsem na tebe tak vyjel, holčičko," omluvil se.
"Na tom přece nezáleží. Jsi přetažený. Já vím, žes to tak nemyslel."
"V Hollywoodu tě na usmířenou pozvu do nějaké přepychové restaurace na slavnostní večeři se šampaňským. Jak by se ti líbil třeba Romanoff?"
"Ty bys pořád jenom utrácel," zašveholila. "Už to pusť z hlavy. Byl jsi prostě unavený." Drahá Ellen, byli jsme na skvělé večeři v té slavné restauraci Romanoff. V životě neuhodneš, kdo seděl hned u vedlejšího stolu. "Podívejme, už skoro neprší," zatrylkovala.
"No vidíš. Moje holčička se teď hezky vyspinká, aby byla zdravá a silná."
"A víš určitě, že tam není mokro? A hadi?"
"Ne, všechno jsme pečlivě prohlédli."
"Pavouci taky ne?"
"Nevisí tam jediná pavučina."
"A co ty velké chlupaté tarantule? Ty si přece žádné sítě nedělají."
"Překontrolujeme to pro jistotu ještě jednou," uklidňoval ji.
"Ale stěny jsou úplně hladké. Tam by se žádná neschovala." Dovedl ji k jeskyňce. "Tak co? Není to nádhera? Tady si hezky opřeš hlavičku, a když budeš chtít, můžeš se dívat ven."
Rozprostřel jí kabát.
"Teď si hezky hajni a já tě přikryju."
Poslechla jako malé děcko.
"Co hlavinka?"
"No, čekala jsem, že to bude daleko horší."
"To je dobře. Teď chvíli spinkej. Leží se ti pohodlně?"
Blaženě vzdychla.
"Kdybys něco potřebovala, stačí zavolat. Budu pořád nablízku."
U vchodu do jeskyně se objevil Beďar. Měl plnou pusu a v ruce držel formu s koláčem. "Nedáte si taky?"
Paní Pritchardová se nadzvedla, otřásla se a nechala hlavu zase klesnout. "Ne, děkuju," odmítla. "Jste moc hodný, že na mě myslíte, ale koláč bych nemohla." Elliott mě doslova hýčkal, Ellen. Tohle může po třiadvaceti letech manželství říct jen málokterá žena. Mám v životě opravdu výjimečné štěstí.
Pan Pritchard na ni pohlédl. Oči měla zavřené a na rtech jí pohrával slabý úsměv. Náhle si připadal hrozně sám a zmocnil se ho smutek, který už dobře znal. Přesně si vybavoval, kdy ho zažil poprvé. Bylo mu pět a narodila se mu sestřička. Zničehonic před

ním začali zavírat dveře, zakazovali mu chodit do dětského pokoje a okřikovali ho, aby na miminko nesahal, jako kdyby byl špinavý, hlučný a zlobivý. Trápilo ho, že maminka na něj nikdy nemá čas. Zdálo se mu, že je na světě úplně sám, a toho mrazivého pocitu se nezbavil ani jako dospělý. A měl ho i teď. Manželčin úsměv znamenal, že před ním zavřela dveře svého nitra a on za ní nemůže.
Vytáhl z kapsičky zlatý pilníček, otevřel ho a v chůzi si začal čistit nehty. V jeskyňce na konci skalní stěny uviděl sedět Ernesta Hortona. Měl pod sebou rozprostřené noviny, a když se k němu pan Pritchard přiblížil, jednu dvojstranu vytáhl a podal mu ji.
"Nejužitečnější věc na světě," poznamenal. "Hodí se naprosto ke všemu, jenom ne ke čtení."
Pan Pritchard se zasmál, dvojstranu si vzal a posadil se na ni. "Když to píšou v novinách, tak to nemůže být pravda," ocitoval oblíbenou průpovídku Charlieho Johnsona. "To jsou mi věci. Přede dvěma dny jsme byli v hotelu Oakland, dneska v jeskyni. To jen dokazuje, že se člověk nemůže na nic spolehnout."
Pohlédl k autobusu. Oknem viděl Beďara a obě dívky, jak jedí koláče, a zatoužil být tam s nimi. Taky by si dal.
"Dokonce ani sám na sebe," přisvědčil Ernest. "Někdy se musím smát. My Američani se pyšníme vyspělou technikou. Kdekdo řídí auto a všichni máme doma ledničku a rádio. Žijeme v přesvědčení, kdovíjak nerozumíme technice. Jenomže když se nám v autě zanese karburátor a motor ani neškytne, musíme počkat, dokud nepřijede mechanik a nevyčistí sítko. Když zhasne světlo, musí nastoupit elektrikář a vyměnit pojistky. Zastaví se výtah, a vypukne panika."
"No, já nevím," namítl pan Pritchard. "Podle mého si vždycky dovedeme poradit. Naši předkové si přece vedli moc dobře."
"Jistě. Taky bysme to dokázali, ale to by nás k tomu musely donutit okolnosti. Vy byste si například uměl na autě seřídit rozdělovač?"
"No, já..."
"Nebo si vemte daleko jednodušší problém," pokračoval Ernest. "Co kdybysme tady zůstali trčet čtrnáct dní? Přežil byste, nebo by vás dostal zápal plic?"
"Víte, dneska už nemůžeme všichni umět všechno."
"Svedl byste zabít krávu?" trval na svém Ernest. "Uměl byste ji rozbourat a udělat na ohni?"
Panu Pritchardovi začínala docházet trpělivost. Ten cesťák mu lezl na nervy. "V téhle zemi se strašně rozmohl cynismus," pronesl ostře. "Připadá mi, že mladí postrádají víru, kterou v Ameriku vkládali naši předkové."
"Ty na ni přece neměli čas," namítl Ernest. "Museli se starat o živobytí. Takovej luxus si můžou dovolit až dneska, protože už tolik nedřou."
"Ale vždyť ničemu nevěří!" zvolal pan Pritchard. "Co se to s lidmi stalo?"
"Já nevím," řekl Ernest. "Dost jsem se o tom napřemejšlel. Můj táta věřil dvěma věcem. Že s poctivostí nejdál dojdeš, a kdo tvrdě pracuje a šetří, nemusí mít strach z budoucnosti. Z toho prvního ho vyléčil skandál Teapot Dome a podobný podvody, a o zbytek se postarala krize. Zjistil, že pro všechny ty hlavouny a magnáty, co je národ tolik obdivoval, je poctivost cizí slovo. Musel to bejt dost děsnej pocit, umírat s vědomím, že dvě zásady, kterejma se v životě řídil, totiž poctivost a šetrnost, mu byly naprosto k ničemu. Zaráží mě, že se hlásají pořád dál."
Pan Pritchard zavrtěl hlavou. "Šetřit nemá cenu kvůli daním. Bývaly doby, kdy platilo, že kdo šetří, má za tři, ale dneska už to dávno není pravda. Všechno spolkne berňák. Člověk se lopotí, a užitek z toho má leda stát. Já vám povídám, tohle v lidech ubíjí veškerou iniciativu. Nikdo už nemá žádné ambice."
"Na tom přece nezáleží, pro koho pracujete, pro stát nebo pro něco jinýho," namítl Ernest. "Musíte ale věřit, že děláte něco správnýho."
Pan Pritchard mu skočil do řeči. "Víte, co mi působí největší

starosti? Demobilizovaní vojáci. Nechtějí se usadit a začít se o sebe starat sami. Jsou přesvědčení, že stát je musí až do smrti živit, jenomže tohle si nemůžeme dovolit."
Ernestovi vystoupily na čele krůpěje potu, rty mu zbělely a oči se mu začaly horečně lesknout. "Já ve válce byl," řekl tiše. "Ne, nebojte se, nebudu vám o tom vykládat. Ani mě to nenapadne. Nemám chuť."
"Já si bývalých vojáků samozřejmě nesmírně vážím," vykoktal pan Pritchard. "Myslím si, že mají právo se vyjádřit."
Ernestovi zabloudily prsty k dírce v klopě. "Jistě," řekl, "jistě, já vím." Mluvil s ním jako s malým dítětem. "V novinách se píše o nejlepších synech naší země. Asi jsou opravdu nejlepší, když seděj na nejlepších místech. Když tak čtu, co říkají a dělají, musím myslet na svoje kamarády. Vy byste je možná považoval za povaleče, a přitom mezi nima a těma hlavounama není skoro žádnej rozdíl. Takovej budižkničemu má leckdy dokonce rozumnější názory než třeba ministr zahraničí... Ále co!" Zasmál se. "Mám jeden prima nápad. Gumový bubny s paličkama z mycí houby. Výborná věc pro každou kapelu, když si s ní nějakej ochmelka chce mermomocí zahrát. A teď se jdu projít."
"Nejste trochu nervózní?" zeptal se pan Pritchard.
"Máte pravdu," přiznal Ernest. "Jenomže to jsme všichni. Něco vám povím. Víte, co je nejhorší? Že jestli zase budem s někým válčit, půjdu znova. Ale běhá mi z toho mráz po zádech." Vstal a pustil se směrem, kterým přijeli.
S hlavu sklopenou, pevně stisknutými rty a rukama vraženýma do kapes rázoval po štěrku. Cosi ho hnalo stále dál. "To se ví, že jsem nervózní," pronesl nahlas. "Bodejť bych nebyl."
Pan Pritchard za ním chvíli hleděl, pak sklopil oči na své ruce, vytáhl pilníček a věnoval se opět nehtům. Z nějakého důvodu se cítil nesvůj. Přestože se mu vůbec nelíbilo, jak stát strká nos do podnikání, v hloubi duše pořád choval naději, že se odkudsi zjeví nějaký nový Coolidge nebo Hoover, který to těm hňupům v Bílém domě vezme z ruky a dá zase všechno do pořádku. Přestane se stávkovat, lidi začnou vydělávat a budou šťastní a spokojení. Pan Pritchard pevně věřil, že obrat musí nastat co nevidět. Nepochopil, že svět se už změnil. Byl přesvědčený, že stačí napravit pár drobných chyb, a až přijde ten správný člověk, řekněme Robert Taft, rychle s těmi zatracenými experimenty skoncuje a všechno bude jako dřív.
Nešlo mu však z hlavy, co vykládal ten mladý muž. Je to přece inteligentní člověk, proč je tedy takový pesimista? Ačkoli o tom mezi nimi nepadlo slovo, pan Pritchard si byl jistý, že i kdyby republikáni Boba Tafta nakrásně nominovali, Horton mu svůj hlas nedá. Podobně jako spousta jeho obchodních partnerů i pan Pritchard věřil, že se stane zázrak, ovšem Horton ho zviklal. I když ho přímo nenapadl, stejně... Jak to vlastně bylo s tím karburátorem? Zkusil si představit, jak vlastně vypadá. Dokázal by ho rozebrat? Matně si uvědomoval, že je v něm plovák, jakési mosazné sítko a těsnění.
Proboha, na co to myslí, copak nemá důležitější starosti? Vzápětí si vybavil, co Horton vykládal o světle. Zapátral v paměti, kde mají v domě pojistky, ale nevzpomněl si. Ten člověk na něj pořád jen útočí. Asi ho nenávidí. Jak by to asi dopadlo, kdyby tu opravdu zůstali trčet?
Zavřel oči a představil si, jak stojí v uličce autobusu a hovoří k pasažérům. Nebojte se, řekl by jim, o všechno se postarám. Když jsem vybudoval tak velkou firmu, nemůžu být přece úplně neschopný, to dá rozum. Vezměme to hezky popořádku. Zaprvé potřebujeme jídlo. Kousek odtud se pase dobytek. Prý by nesvedl porazit krávu, jenomže v tom se Horton mýlí. Zřejmě zapomněl, že v přihrádce pod palubní deskou je zbraň. Pan Pritchard měl však dobrou paměť.
V duchu ten velký revolver vytáhl, pak z autobusu vystoupil, odešel k louce a přelezl ohradu. Zhlédl spoustu filmů, a tak si hned prolnul další scénu. Zabití a rozřezávání krávy vynechal a rovnou se viděl, jak pod převis přináší obrovský kus krvavého masa. A je po starostech, oznámí. Zbývá už jen oheň. Následovala

další prolínačka na maso napíchnuté na klacku a opékající se nad žhavými uhlíky.
Jenomže co ta kráva, namítne Camille. Někomu přece patří.
V nouzi se na soukromé vlastnictví ovšem nelze ohlížet. Nejdůležitější zákon je přežít. Já vás přece nenechám hladovět, vysvětlí jí.
Zatmívačka, konec. Pan Pritchard zavrtěl hlavou a otevřel oči. Brzdi, okřikl se v duchu, přestaň na ni pořád myslet. Ale stejně, kde ji to jenom viděl? Kdyby s ní mohl aspoň na chviličku promluvit, jistě by na to přišel. Určitě se nemýlí. Stačilo, aby na ni pohlédl, a sevřela se mu hruď. Nejenže ji už někde viděl, ale k něčemu tam došlo. Podíval se k autobusu. Beďar s oběma dívkami pořád seděli uvnitř.
Vstal a oprášil si vzadu kalhoty, jako kdyby si je i přes papír umazal. Venku už jen drobně mžilo a na západě místy probleskovala modrá obloha. Všechno dobře dopadne, ubezpečoval se. Odešel k autobusu a vylezl po schůdcích dovnitř. Přes celé zadní sedadlo ležel natažený Van Brunt a zřejmě spal. Beďar a dívky mluvili jen polohlasem, aby ho nerušili.
"Já od manželky požaduju hlavně věrnost," prohlásil Beďar.
"A co vy?" zeptala se Camille. "Vy jí věrnej nebudete?"
"Jasně že jo. Jestli to bude ženská, co za to stojí."
"A když ne?"
"Tak jí ukážu, zač je toho loket. Jako Cary Grant v tom filmu. Zjistí, že jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá."
Přes uličku ležely na sedadle dvě formy. Jedna byla prázdná a ve druhé zbývala z koláče už jen čtvrtka. Dívky seděly spolu, Beďar bokem na sedadle před nimi, ruku přehozenou přes opěradlo.
Když se v autobuse objevil pan Pritchard, všichni tři vzhlédli.
"Nebude vám vadit, když si tady sednu?" zeptal se.
"Jen račte," zahlaholil Beďar. "Nemáte chuť na koláč? Kousek by tu ještě byl." Podal mu ho a odsunul formy, aby mu udělal místo.
"A už máte nějakou známost?" vyptávala se Camille.
"Jednu jo. Jenomže je tak trochu... no, ještě z toho nemá ten rozum."
"A je vám věrná?"
"Jasně."
"Jak to můžete vědět?"
"No, to přece -- prostě to vím."
"Tak to se asi budete brzy ženit," vložil je do hovoru rozverně pan Pritchard. "Zařídíte se pro sebe."
"Kdepak, tak honem to nejde," řekl Beďar. "Jsem zapsanej do korespondenčního kursu radarový techniky. Má vobrovskou budoucnost. Za necelej rok můžu vydělávat až pětasedumdesát dolarů tejdně."
"Vážně?"
"V tom inzerátu otiskli i dopisy vod lidí, co tím kursem prošli, a jeden to ani ne za rok doťáh na oblastního manažera."
"Manažera čeho?" chtěl vědět pan Pritchard.
"To já nevím, prostě oblastního manažera. Tak to aspoň v tom dopise stálo."
Panu Pritchardovi se začala zase zvedat nálada. Tenhle mladík ctižádost má. Každému se ten cynismus ještě do krve nedostal.
"Tak kdy se teda chcete ženit?" naléhala Camille.
"To víte, že se hned tak do chomoutu nepohrnu," ušklíbl se Beďar. "Než se chlap usadí, měl by podle mě poznat svět. Něco sjezdit. Takže se nejspíš dám najmout na nějakou loď. Když člověk ovládá radar, vyzná se i v rádiu. Tak jsem si říkal, že bysem na nějakej čas moh na moře jako radista."
"Kdy si ale ten kurs doděláte?" zajímal se pan Pritchard.
"No, začne co nevidět. Už jsem vyplnil kupón s přihláškou a teď šetřím na registraci a první splátku školnýho. Dělal jsem test a prej jsem prokázal velkej talent. Mám vod nich tři nebo čtyři dopisy."
Camille se zatvářila sklesle. Pan Pritchard se jí podíval zpříma do očí. Věděl, že ona mu do nich vidět nemůže, protože je má schované za brýlemi. Takhle zblízka se mu moc líbila. Plné rty se přátelsky usmívaly, jen pohled měla unavený. Trmácet se celou

cestu z Chicaga autobusem, to musí být příšerné, pomyslel si. Připadala mu velice křehká. Pak si všiml, jak se jí pod kabátkem zmačkaného kostýmku rýsují plná ňadra. Manžety halenky měla ohrnuté, aby si je nezašpinila. V duchu ji pochválil, že o sebe dbá. Pro takové drobné detaily měl oko.
Působila na něj omamně jako dráždivý parfém, vzrušovala ho a nemohl se jí nasytit. To je tím, že tak přitažlivá a milá dívka se hned tak nevidí, říkal si. Pak ji oslovil, ačkoli nic podobného neměl v úmyslu.
"Slečno Oaksová," začal, "trochu jsem přemýšlel a napadlo mě, že byste si možná ráda vyslechla jeden obchodní návrh. Jsem prezidentem opravdu velké korporace, a tak mě napadlo, že bych... Prostě, jestli máte zájem, přátelé vás jistě na chvíli omluví. Nezašla byste se mnou támhle k té skále? Jsou tam nějaké noviny, na kterých se dá sedět." Když si uvědomil, co to říká, nevěřil vlastním uším.
Ježíšikriste, zabědovala v duchu Camille, už je to tady.
Pan Pritchard vystoupil jako první a galantně ji svedl ze schůdků. Pak ji vzal za loket a pomohl jí přes příkop. Odvedl si ji do jeskyňky, kde předtím hovořil s Ernestem, a ukázal na rozprostřené noviny.
"Já nevím," zaváhala. "Nasezená jsem ažaž."
"Změna vám třeba prospěje," řekl. "Víte, mně se v kanceláři osvědčuje, když si každou hodinu změním výšku křesla." Pomohl jí usednout. Stáhla si sukni přes kolena a objala si je.
Pan Pritchard žuchl vedle ní a sundal si brýle. "Víte, tak jsem přemýšlel. Člověk v mém postavení musí pořád hledět dopředu a plánovat. I když teď mám teoreticky volno." Usmál se. "Pěkná dovolená. Ještě kdybych si ji mohl užít podle svých představ!"
Camille úsměv opětovala. Země ji strašně tlačila, a tak se v duchu ptala, jak dlouho to asi bude muset vydržet.
"Hlavní devízou každé úspěšné firmy jsou kvalitní lidé," prohlásil pan Pritchard. "Proto neustále hledám další. Ocel, kaučuk a tak podobně seženete vždycky, ale mozky, talent, krásu a ambice, ty se jen tak koupit nedají."
"Podívejte, pane," přerušila ho, "jsem strašně utahaná."
"Já vím, moje milá, a proto přejdeme rovnou k věci. Je to velice jednoduché. Chci vás zaměstnat."
"Jako co?"
"Jako recepční. To je velice specializovaná funkce a otvírá obrovské možnosti, takže časem byste se mohla stát třeba i -- ano, třeba i mou osobní sekretářkou."
Camille se unaveně podívala k jeskyňce, v níž ležela paní Pritchardová. Nebyla odtud vidět. "Jenomže co vám na to řekne žena?"
"Ta s tím nemá nic společného. Ona přece firmu neřídí."
"Heleďte, já jsem vážně úplně mrtvá. Nechcete si ty řeči ušetřit? Ze všeho nejradši bych se vdala a věřte mi, můj muž by nemusel litovat. Ale mít v kapse výhodnou smlouvu, která by mě načas zabezpečila, dělala bych mužskému pomyšlení i bez prstýnku."
"Nechápu, o čem to mluvíte."
"Jděte," zasmála se Camille. "Ze mě byste moc velký potěšení neměl, protože já nehraju podle vašich pravidel. Trvalo by vám věčnost, než byste se rozhoupal a řek, o co vám jde, jenomže já jsem skoro na mizině. Tvrdíte, že vaše manželka firmu neřídí, ale já vám povídám, že jste na velikým omylu. Má vás pod palcem i s tou vaší firmou. Neberte to ve zlým, ale na hezký řeči vám fakt neskočím. Došlo vám vůbec, že ta vaše vám nejspíš vybírá i sekretářky? Nezdá se, ale je tvrdá jako křemen."
"Já vám opravdu nerozumím."
"Ne?" zasmála se Camille. "Kdopak vám koupil tuhle kravatu?"
"No..."
"Věděla by o mně vcukuletu, dejte na mě. Podívejte, vy s holkou nedokážete jednat na rovinu. Musíte na to oklikou. Jenomže tyhle věci se řešej dvěma způsobama, váženej pane. Buď se zamilujete, nebo to vezmete jako obchod. Kdybyste řek, že nabízíte tolik a tolik na úhradu bytu a tolik a tolik na šaty, třeba bych kejvla a mohlo by to i fungovat. Nechat se ale hladovejma chlapama vobírat

jako kost, na to já nejsem. To jste si představoval, že mě na pár měsíců posadíte do recepce a pak mi milostivě uděláte návrh? Na tuhle hru jsem už vážně stará."
Pan Pritchard vystrčil bradu. "Moje manželka firmu neřídí," opakoval pevně. "Nechápu, jak jste na to přišla."
"Víte co, nechme toho," řekla Camille. "Než zkřížit cestu vaší ženě, to bych radši šlápla holou nohou na chřestýše."
"Vaše reakce mě trochu udivuje," prohlásil pan Pritchard. "Z čeho mě to podezříváte? Něco takového by mě ani ve snu nenapadlo. Pouze jsem vám nabízel zaměstnání. A rozhodnutí je zcela na vás."
"Kristepane," vzdychla Camille. "Jestli tomu sám věříte, tak potěš pámbu každou holku, která vám na ty vaše řečičky skočí."
Pan Pritchard se usmál. "Jste unavená. Až si odpočinete, třeba si to ještě rozmyslíte."
Dychtivost se mu však z hlasu vytratila a Camille si oddechla. Říkala si, že asi dělá chybu. Ten páprda je ideální kavka a neměla by s ním žádnou velkou práci. Loraine by ho oškubala natotata.
Pan Pritchard ji najednou viděl docela jinak. Tvář měla tvrdou a čišel z ní výsměch. Teď zblízka si také všiml, jak silně je nalíčená. Připadal si jako nahý. V životě by ho nenapadlo, že s ním bude takhle mluvit. Myslel, že kdyby všechno vyšlo, jak si plánoval, mohl by... třeba... Jenomže mu viděla do karet. Na rozdíl od ní by tomu ovšem neříkal hra. Skutečná dáma by se k celé věci stavěla jinak.
Byl zklamaný a znovu jím začal lomcovat vztek. A aby se musel rozhněvat dvakrát za jediný den, to se mu nestávalo často. Cítil, jak rudne, a pokusil se zmatek skrýt. Nechtěl si před ní zadat.
"Nabídl jsem vám práci," prohlásil břitce. "Nechcete, prosím. Ale musíte být tak vulgární? Takhle se dáma nechová."
Naježila se. "Koukejte, vašnosto," odsekla, "já taky umím hrát tvrdě. Tohle jste přepísk. A teď mě dobře poslouchejte. Říkáte, že jsme se už viděli. Nepatříte náhodou k nějakýmu nóbl klubu, co má ve zvyku pořádat divoký pánský jízdy?"
"My se jmenujeme Pardálové," přiznal pan Pritchard koženě.
"Tak si vzpomeňte na ty kočky, co se před váma koupou v obří číši. Moc dobře vím, jak se při tom vždycky s mládencema tváříte. Nemám ponětí, co z toho máte, a ani mě to nezajímá, ale nic pěknýho to nebude. I když každýho z vás doma možná čeká dáma, to já nevím." Její unavený přerývaný hlas zněl skoro hystericky. Vyskočila. "Teď se jdu projít, strejdo, a vy koukejte přestat votravovat. Mám vás přečtenýho, a paničku taky."
Rychle se pustila pryč. Pan Pritchard za ní zíral s vyvalenýma očima. Měl pocit, že ho na prsou tíží obrovský balvan, a třásl se, jako kdyby byl na konci sil. Sledoval, jak se její tělo svůdně vlní, díval se na ty krásné nohy a v duchu ji chtě nechtě začal svlékat. A pak ji najednou uviděl, jak stojí vedle obří sklenice a po břiše, stehnech a hýždích jí stékají pramínky červeného vína.
Stál tam jako opařený, ústa dokořán. Když od ní konečně odtrhl oči, pohlédl si zamyšleně na ruce a vytáhl pilníček, potom ho však zase vrátil do kapsičky. Najednou se mu zatočila hlava. Nejistě vstal a vydal se podle skály k jeskyňce, v níž nechal manželku.
Když vešel, otevřela oči a usmála se. Rychle si lehl vedle ní, nadzvedl kožich a vklouzl pod něj.
"Jsi unavený, viď?" politovala ho. "Co to děláš, Elliotte? Elliotte!"
"Drž zobák," nařídil jí. "Rozumělas? Drž zobák! Jsi přece moje žena, nebo ne? Copak jako tvůj manžel nemám taky práva?"
"Elliotte, zešílel jsi? Vždyť -- vždyť tě někdo uvidí!" Začala ho zděšeně odstrkovat. "Já tě vůbec nepoznávám!" syčela. "Přestaň mi trhat šaty! Elliotte!"
"Kdo ti je koupil? Přece já, ne? Tak se mnou nezacházej, jako bych měl prašivinu!"
Bernice se strachy a hrůzou tiše rozeštkala.
Po jeho odchodu ještě dlouho tiskla tvář do kožichu a plakala. Když se konečně uklidnila, sedla si a vyhlédla z jeskyně. Oči jí

divoce plály. Zvedla ruku a přiložila si nehty k obličeji. Zkusmo si jimi přejela po tváři, pak skousla rty a prudce se drápla. Cítila, jak jí ze škrábanců vytryskla krev. Sáhla na zem, hrábla do hlíny a vetřela si ji do kůže. Kapičky krve se špínou jí pomalu stékaly do výstřihu.
Kapitola 18Vyšli ze stodoly. "Podívej, už neprší a nad horami svítí slunce! Bude krásně!" zvolala Mildred.Juan se usmál."Je mi báječně, abys věděl," vzdychla. "Nádherně.""Hm," zabručel."A tobě? Mohl bys mi podržet zrcátko? Tam uvnitř byla moc velká tma." Sáhla do kabelky. "Tady máš. Kousek výš." Rychle se přičísla, přepudrovala si obličej a namalovala se. Aby na sebe pořádně viděla, musela se do zrcátka dívat úplně zblízka. "Na padlou dívku jsem asi moc vyzývavá, co?""Vůbec ne," řekl. "Mně se líbíš.""Jenom to? Nic víc?""To chceš, abych ti lhal?"Zasmála se. "Asi trochu jo. Ne, vlastně ne. Do Mexika mě nevezmeš, viď?""Ne.""Takže konec? Je po všem?""Jak to můžu vědět?" pokrčil rameny.Vrátila zrcátko a rtěnku do kabelky a sevřela rty, aby se na nich růž rovnoměrně otiskla. "Omeť mi z kabátu tu slámu, prosím tě."Začal ji oprašovat a ona se mu pod rukou pomalu otáčela. "Víš, rodiče by to nikdy nepochopili," pokračovala. "Někdy si říkám, jestli jsem nevzešla z neposkvrněného početí. Než napadl první sníh, matka mě zasadila jako cibulku a pečlivě zakryla hlínou, pískem a kompostem." Připadala si jako opilá. "Takže do Mexika spolu nepojedeme. Co teda budeme dělat?""Vrátíme se zpátky, vytáhnem autobus a odjedem do San Juanu." Pustil se po příjezdové cestě k vratům."Můžu tě chvíli držet za ruku?"Podíval se na svůj amputovaný prst, nechal ji přejít a pak se k ní připojil z druhé strany, aby ho mohla vzít za pravičku."Ne," řekla, "mně se líbí tahle." Popadla ho za ni a začala mu hladkou kůži na useknutém konečku hladit prstem."To nedělej," bránil se, "jsem z toho nervózní."Pevně mu sevřela dlaň. "Jsem ráda, že si nemusím brát brýle."Horské hřbety na východě žhnuly zlatým odleskem zapadajícího slunce. Na silnici zahnuli doprava a vydali se do kopce zpátky k autobusu."Můžeš mi něco prozradit? Jako odměnu za to, že jsem... že jsem ti byla po vůli?"Zasmál se. "Copak?""Proč jsi sem vlastně chodil? Myslel sis, že za tebou třeba přijdu?""A co chceš slyšet? Pravdu, nebo lichotky?""No, vlastně obojí. Ba ne. Asi spíš pravdu.""Byl jsem rozhodnutej prásknout do bot," přiznal. "Chystal jsem se zmizet do Mexika, ať se lidi z autobusu o sebe postarají sami.""No a proč to neuděláš?""Ani nevím," řekl zamyšleně. "Nejde to. Kvůli Panence Marii Guadalupský. Myslel jsem, že se mi ji podařilo vošulit, jenomže jsem se přepočítal. Zařídila, aby mě to přešlo.""To si jenom nalháváš," prohlásila vážně. "A já už tomu vůbec nevěřím. Proč teda?""Proč teda co?""Proč jsi do toho stavení šel?"Dlouze se na ni zadíval, aniž zvolnil krok. Široký úsměv, který jí věnoval, vypadal pokřiveně, protože ret mu stahovala jizva, z očí mu však vyzařovalo teplo. "Doufal jsem, že se půjdeš projít a že bych tě... moh dostat."Vzala ho za paži, přitiskla si ji k boku a prudce mu zabořila tvář do rukávu bundy. "Kdyby to tak mohlo vydržet ještě aspoň chvíli," vzdychla. "Já vím, nejde to. Tak sbohem, Juane.""Sbohem," odpověděl. Pomalu se vraceli zpátky k autobusu.Kapitola 19

Van Brunt ležel natažený na zadním sedadle. Oči měl zavřené, ale nespal. Pravička, na niž si položil hlavu, mu dřevěněla, protože mu do ní neproudila krev.
Když jim pan Pritchard odvedl Camille, Beďar s Normou se odmlčeli.
Van Brunt měl pocit, že jasně slyší, jak se mu krev s námahou prodírá křehkými tepnami a srdce unaveně skřípe a hvízdá. Pravá ruka ho brněla, starosti mu však dělala ta druhá. Byla skoro necitlivá, jako kdyby ji místo kůže pokrývala tlustá guma. Když ho nikdo neviděl, usilovně si ji třel a masíroval, aby ji trochu probudil k životu. Třebaže si to odmítal přiznat, v hloubi duše dobře věděl, že to nepomůže.
Před několika měsíci na pár vteřin ztratil vědomí. Když mu pak doktor změřil tlak, řekl, ať se nepřepíná a že to nic není.

Jenomže před čtrnácti dny se mu vzadu za očima zablesklo, jako by mu v hlavě šlehl elektrický výboj. Od té chvíle, co ho ta pronikavá bělostně namodralá záře oslnila, nebyl schopen číst. Vidět sice nepřestal a písmenka rozpoznával bez potíží, ale zdálo se mu, že na stránce plavou, slévají se a kroutí jako klubko hadů. Nedávala žádný smysl.
Uvědomoval si, že prodělal dvě lehké mrtvičky, před ženou však dělal jakoby nic, stejně jako ona před ním a doktor před nimi oběma. Každý den však čekal, až mu ten zážeh bleskne v hlavě znovu, projede mu celým tělem, a jestli ho rovnou nezabije, přinejmenším ho ochromí. Bezmoc v něm budila hněv. Vztekal se na celý svět a nenáviděl lidi tak strašně, až se tou záští zalykal. Protože stále odmítal smířit se skutečností, zkoušel nejrůznější brýle a na noviny si bral lupu. Víc než nenadálé výbuchy vzteku ho však děsilo, že se občas zničehonic rozpláče a nedokáže přestat. Když se nedávno za úsvitu probudil, rozhodl se, že už nebude nečinně čekat.
Jeho otec také zemřel na mrtvici, ale než ho smrt vysvobodila, proležel jedenáct měsíců bezmocně v posteli jako šedivý nehybný červ. Všechny peníze, které si dal stranou na stáří, padly na doktora. Van Brunt věděl, že jestli to potká i jeho, těch osm tisíc, co má v bance, se rychle rozkutálí, a až ho manželka vyprovodí ke hrobu, nezbude jí zhola nic.
Když pak ráno otevřely krámy, zašel za svým přítelem, drogistou Miltonem Bostonem.
"Potřebuju se zbavit veverek, Miltone," prohlásil. "Dej mi nějakej kyanid."
"To je pěkně nebezpečný svinstvo," zabručel Milton. "Já bych ti to neradil. Co kdyby sis místo něj vzal strychnin? Prokáže ti stejnou službu."
"Kdepak," odmítl Van Brunt. "Zemědělská správa vydala leták vo novým způsobu hubení veverek, a prej to chce kyanid."
"No dobře," souhlasil váhavě Milton, "ale budeš mi muset podepsat záznam o výdeji jedů. A dávej bacha, kamaráde. Hlídej ten kyanid jako čert. Ne abys ho nechal někde jen tak válet!"
Přátelili se už léta. Společně se dali k zednářům, v sanysiderské lóži absolvovali zasvěcovací rituál a dlouho byli ctihodnými mistry. Milton pak postoupil výš, kdežto Van Brunt se nikdy nedostal přes třetí stupeň. Jejich přátelství to ale nenarušilo.
"A kolik toho vůbec chceš?"
"Já nevím, asi tak lžičku."
"To je strašně moc."
"Co nespotřebuju, to ti přinesu zpátky."
Milton si nepřestával dělat starosti. "Ne aby tě napadlo šahat na to holejma rukama, rozumíš?"
"Já s tím umím zacházet," uklidňoval ho Van Brunt.
Po návratu domů odešel do suterénu, kde měl místnost, v níž si vyřizoval všelijaké papíry, a ostrým kapesním nožíkem si nařízl hřbet ruky. Když z rány vyteklo trochu krve, otevřel tubu s kyanidem, jenomže tím to také skončilo. Nedokázal to. Nebyl schopen nasypat si krystalky do rány.
Po hodině se sebral, odjel do banky a tubu uložil do bezpečnostní schránky ke své poslední vůli a pojistkám. Uvažoval, že si koupí miniaturní ampulku, kterou bude nosit na krku. Až to přijde, třeba ji stihne rozkousnout, jako to po válce v Evropě dělali náckové. Teď se ale otrávit nemohl. A možná ten kyanid ani nebude potřebovat.
Zuřil, že v sobě nenašel odvahu, a nenáviděl každého, kdo se zubaté ještě bát nemusel. Užíral se však i z jiného důvodu. Mrtvice v něm utlumila zábrany a probudila k životu tělesnou žádost. Začal prahnout po mladých ženách. Přitahovaly ho dokonce i malé holčičky. Nedokázal od nich odtrhnout oči a hlavou se mu honily nejrůznější představy. Vědomí, že není normální, ho často přivádělo až k pláči. Měl ze sebe stejný strach, jako má dítě z neznámého prostředí.
Byl už příliš starý, aby se se změnou své povahy i s novou situací dokázal vyrovnat. Ačkoli čtení nikdy moc nedal, od té doby, co číst nemohl, mu silně chybělo. Byl čím dál podrážděnější

a vzteklejší, takže se mu nakonec začali vyhýbat i lidé, kteří ho znali celá léta.
Naslouchal, jak mu v žilách plyne čas, toužil, aby už přišla smrt, a zároveň se jí bál. Pod přivřená víčka mu proniklo zlatavé světlo zapadajícího slunce. Nezřetelně zamumlal: "Soumrak, soumrak, soumrak." To slovo mu připadalo neobyčejně krásné a zdálo se mu, že jeho sípavé srdce zní jeho ozvěnou. Zmocnilo se ho dojetí; bobtnalo mu v hrudi, stahovalo hrdlo a tepalo v hlavě. Měl pocit, že se už zase rozpláče. Chtěl zatnout pravou pěst, ale ruku měl jako bez života. Nesvedl to.
A pak strnul. Ta guma mu už nesvírala jenom ruku, stahovala celé tělo. Do autobusu šlehlo slunce, za očima mu začaly pulsovat oslnivě jasné záblesky, a pak ucítil, jak ho obestírá soumrak, potom tma, a nakonec nicota...
Sluneční kotouč na západě dosedl na vrcholky hor, a ty z něj začaly ukrajovat. Zmáčené údolí se pod vodorovnými paprsky jasného žlutého světla třpytilo jako drahokam a deštěm vymytý vzduch chutnal jako jiskrné víno. Divoký oves s potlučenými klasy a tlustými polehlými stébly se začal pomalu narovnávat a rudozlaté vlčí máky trošičku pootevřely okvětní plátky. Vařící se žlutý proud řeky usilovně podemílal břeh. Van Brunt nehybně ležel a s ústy dokořán chrčivě lapal po dechu. Čelo měl zbrocené potem a oči upíral do prázdna.
Kapitola 20Když si k ní Beďar přisedl, Norma si způsobně uhladila sukni a posunula se trochu k oknu."Co myslíš, že jí ten starej páprda chce?" zeptal se podezřívavě."Nemám ponětí," odpověděla, "ale jedna věc je jistá. Na tu si nepřijde. Camille je fakt bezvadná.""No, já nevím," zavrtěl hlavou. "Takovejch je!"Norma se naježila. "Jako kdo?" zeptala se posměšně."Třeba ty," řekl Beďar."Hm." Zaskočilo ji to, a tak sklopila hlavu a upřela oči na své sepnuté ruce, aby se vzpamatovala."Proč ses tak zničehonic sebrala a dala vejpověď?" dorážel na ni."Šéfová si na mě zasedla.""No to mi povídej! Ta se nesnese s nikým. Ale stejně jsi neměla vodcházet. Mohli jsme to dát dohromady."Neodpověděla. "Jestli chceš, přinesu ti koláč s rozinkama," nabídl se. "Je moc dobrej.""Ne, děkuju. Nedokázala bysem do sebe dostat ani sousto.""Copak, je ti špatně?""To ne.""Hele, kdyby ses vrátila do Corners, třeba bysme si mohli vždycky v sobotu zajet do San Ysidra zatancovat a tak.""A že tě to nenapadlo dřív?" řekla kysele."Myslel jsem, že ti nejsem sympatickej."Ta hra se jí začínala líbit. "A jaks přišel na to, že jsem změnila názor?" zeptala se koketně."Protože jseš jiná. Úplně ses změnila. Máš teď parádně udělaný vlasy.""Jo tak," protáhla. "Pěknit se v bufetu nemělo moc smysl. Kdo by si toho všimnul?""No přece já," ujistil ji. "Vrať se. Však ti ten flek daj zpátky. To ti zaručuju."Zavrtěla hlavou. "Ne. Jednou jsem vodešla, takže konec. Já se nikoho doprošovat nebudu. Kromě toho musím taky myslet na budoucnost. Mám veliký plány.""A jaký?"Zaváhala, jestli se mu má svěřit. Říkala si, že by asi neměla, aby jí to nepřineslo smůlu, ale nemohla si pomoct. "Pořídíme si krásnej byteček s paradáním sofa a gramorádiem. Taky moderní sporák a ledničku. Začnu chodit do kursu a stanu se zubní laborantkou." Oči jí zářily."S kým?""S Camille Oaksovou, abys věděl. Až budu ta laborantka, tak si koupím krásný šaty a budem chodit do kina a zvát lidi domů na večeři.""Blbost," prohlásil. "Povídali že mu hráli!""Proč to říkáš?""Protože máš moc velký voči. Fakt, proč se nevrátíš do Corners? Já teď študuju na radarovýho technika, takže si někdy spolu vyrazíme. Kdoví, třeba to vážně dáme dohromady. Každá holka se přece chce vdát. Mladej chlap potřebuje ženu. S manželkou má proč snažit se to někam dotáhnout."Zpytavě se mu podívala do tváře, jestli si z ní nedělá legraci. Beďar si však její pohled špatně vyložil a rozpačitě odvrátil hlavu."Já vím," řekl hořce. "Proč bys chodila s klukem, co má tak hnusnej ksicht. Já ale namouduši zkusil snad všechno na světě. Za doktory a všelijaký šmejdy z lékárny jsem už dal dobrejch sto babek, jenomže to stejně nikdy k ničemu nebylo. Jeden doktor mi povídal, že to časem přejde. Za pár let se mi to prej vyčistí. Jenomže co já vím, jestli nelhal? Jen si běž!" vyrazil zuřivě. "Klidně se

starej vo ten svůj bejvák! Já si dokážu zařídit tak parádní život, že se ti vo tom nikdy ani nesnilo! Mě totiž nikdo rohlíkem nevopije!" Klopil oči do klína a z hlasu mu čišelo zoufalství.Norma se na něj s úžasem podívala. Dosud nikdy ji nenapadlo, že není na světě sama, kdo má tak strašlivé trápení. U ní nikdo žádný soucit ani povzbuzení nehledal. Celá zjihla, a najednou k němu pocítila cosi jako vděk."Tohle si nesmíš myslet. Je to hloupost. Když tě bude mít holka ráda, tak na to vůbec nebude koukat. A ten doktor měl náhodou pravdu. Znám tři kluky, kterejm to po nějaký době vážně přešlo úplně samo."Beďar věšel hlavu. Ačkoli se cítil prabídně, probouzela se v něm vypočítavost. Uvědomoval si, že ho Norma lituje, a mohl by toho krásně využít. Ocitl se v úplně nové situaci. Zatím se na dívky snažil zapůsobit jen chvástáním, tohle však bylo mnohem jednodušší. Stačilo kout železo, dokud je žhavé."Jenomže člověk se hnusí sám sobě," zašeptal. "Někdy je mi tak děsně, že mám chuť se zabít." Vynutil ze sebe krátké vzlyknutí."Takový věci neříkej," utěšovala ho. I ona hrála zcela novou roli a připadala si, jako by ji měla ušitou přímo na tělo. "Každýmu se ekluju," stěžoval si Beďar. "Nikdo mě nemá rád.""To neříkej," opakovala. "Není to pravda. Například já tě měla ráda vždycky.""Kdybys nepovídala!""No vážně." Položila mu ruku na předloktí, aby ho přesvědčila, že jí může věřit.Aniž zvedl oči, přikryl jí ruku dlaní. A potom ji uchopil, stiskl jí prsty a ona jeho stisk automaticky opětovala. Okamžitě se k ní obrátil, popadl ji do náruče a snažil se jí přisát na rty."Ne!" vykřikla. "Nech toho!"Sevřel ji ještě pevněji."Přestaň," odstrkovala ho. "Pusť mě! Za náma je ten děda!""Dyť chrápe jak zjednanej," zašeptal. "Ten to teda dusí. No tak, přestaň dělat fóry!"Zapřela se mu předloktími do prsou, aby si ho udržela od těla. Začal jí vyhrnovat sukni. "Nech toho," opakovala. "Okamžitě přestaň!" Už pochopila, že to na ni jenom hrál. "Nech mě! Já chci pryč!""Tak se přece nebraň," drmolil horečně a s nepříčetným pohledem z ní rval sukni. "No tak, nedej se prosit!""Pusť, prosím tě, pusť mě! Co kdyby... co když přijde Camille? Kdyby viděla, jak..."Oči se mu na okamžik vyjasnily a vztekle se na ni upřely. "No a co? Záleží ti snad na tom, co si ta děvka myslí?"Norma jako by se schoulila a s ústy dokořán na něj zůstala nevěřícně zírat. Chviličku to vypadalo, že ho snad ani neslyšela, pak ale vybuchla strašlivým vztekem. Svaly na upracovaných pažích se jí napjaly, vytrhla mu ruku a udeřila ho přes ústa. Vzápětí vyskočila a se zaťatými pěstmi se na něj vrhla. Byl tak překvapený, že si sotva stačil zakrýt tvář dlaněmi. Prskala jako kočka. "Ty parchante," zasípala. "Ty hnusnej hajzle!" Začala ho kopat a strkat do něj, až se vyklonil do uličky. Rychle se kolem něj protáhla a vyběhla z autobusu. Nohy měl zaklíněné mezi stojkami sedadla a musel se celý zkroutit, aby vůbec dokázal vstát.Bylo jí mdlo, zvedal se jí žaludek, rty se jí chvěly a po tvářích se jí koulely slzy jako hrachy. "Ten parchant," vzlykala, "ten vodpornej, hnusnej hajzl!"Přeskočila škarpu, padla do trávy a schovala hlavu mezi zkřížené paže. Beďar se konečně postavil a vyhlédl z okénka. Bezradně přemítal, co teď.Camille, která se právě pomalu vracela k autobusu, si Normy ležící v trávě hned všimla, překročila příkop a sklonila se k ní. "Co se děje? Tos upadla? Co je ti?"Norma zvedla tvář zmáčenou slzami. "Nic mi není.""Vstaň!" vybídla ji úsečně Camille. "Nelež v tom mokru." Uchopila ji za paži, vytáhla ji na nohy a odvedla do jeskyňky, kde ji posadila na složené noviny. "Tak, a teď mi pověz, co se ti sakra stalo."Norma si přejela rukávem po mokrém obličeji a setřela z úst poslední zbytky rtěnky. "Nechci vo tom mluvit.""No dobře, jak myslíš.""Všechno je to kvůli Beďarovi. Začal se po mně sápat.""Copak se nedokážeš ubránit? To se hned musíš válet po zemi?""Kvůli tomu nebrečím.""Tak proč teda?" nepřestávala vyzvídat Camille, ačkoli ji to v podstatě nezajímalo. Měla svých starostí dost.Norma si otřela zarudlé oči. "Praštila jsem ho," vzlykala. "Dostal do zubů, protože řek, že jseš děvka."Camille rychle uhnula pohledem, zadívala se přes údolí k západu, kde se za horami ztrácely poslední sluneční paprsky, a přejela si rukou

po tváři. Oči měla zcela bezvýrazné. Pak zamžikala, přinutila se k úsměvu a obrátila se zpátky k Normě."Podívej, holka, věř nebo ne, ale občas se jako děvka chováme každá. Bez rozdílu. A vůbec nejhorší jsou ženský, co tomu říkají jinak.""Ty přece taková nejsi.""Nechme toho," vzdychla Camille unaveně, "teď to pusť z hlavy. Pojď, pokusím se dát tě trochu do pucu. Rtěnka sice vodu nenahradí, ale pořád je to lepší než nic."Otevřela kabelku, chvilku se v ní přehrabovala a pak vytáhla hřeben.Kapitola 21Juan přidal do kroku a Mildred mu málem
nestačila."Musíš tak pádit?" zeptala se."Chci autobus vytáhnout, než zapadne slunce. Rozhodně to bude snazší, než se s ním lopotit potmě."Musela téměř utíkat. "A víš určitě, že to dokážeš?""Jo.""Tak proč jsi chodil pryč a neudělal to rovnou?"Na okamžik zpomalil. "Už jsem ti to řek. Dokonce dvakrát.""No jistě. Takže jsi to všechno myslel vážně.""Když něco říkám, myslím to vždycky vážně," prohlásil.Než došli k autobusu, slunce už stálo za horami, ale od oblaků vysoko na obloze se dosud odrážela bledá záře, která zalévala krajinu narůžovělým přísvitem.Za autobusem se jako duch vynořil Beďar. Nahrbil se a nerudně vyhrkl: "Kde trčej?""Nikoho jsem nesehnal," odpověděl Juan úsečně. "Budem si muset nějak poradit sami. Ve dvou to ale nezvládnem. Kde jsou sakra všichni?""Tak porůznu," řekl Beďar."Hele, vytáhni plachtu.""Už se stalo, ale má ji pod sebou ta panička. Leží támhle v jeskyni.""Tak holt bude muset vstát. Bylo by dobrý, kdybys našel nějaký šutráky, a taky pár planěk nebo kůlů. Možná nezbyde než je vzít z ohrady. Ostnatej drát ale nesundávej, ať se krávy nerozutečou. Jo, a ještě něco, Beďare..."Beďar svěsil ramena a klesla mu čelist. "Ale vy jste mi slíbil, že...""Sežeň všechny chlapy, budu potřebovat pomoc. Já zatím zezadu vyndám ten velkej hever."Vlezl do autobusu. Na zadním sedadle uviděl v šeru ležet Van Brunta. "Budete se muset někam přesunout, potřebuju se dostat k heveru," oznámil mu.Najednou se k němu rychle sklonil. Všiml si, že stařík má oči v sloup, ztěžka chrčivě dýchá a v koutcích otevřených úst mu stojí pěna. Obrátil ho na záda. Van Bruntovi zapadl jazyk a nemohl se nadechnout. Sáhl mu tedy prsty do úst, mírně jazyk zmáčkl a povytáhl ho. "Beďare! Beďare!" vykřikl, natáhl volnou ruku a zaklepal zlatým snubním prstenem na okno.Beďar rychle vyšplhal dovnitř."Sakrapráce, ten děda dostal záchvat! Sežeň někoho! Zmáčkni klakson!"Van Brunta si nakonec vzal na starost pan Pritchard. Uvolil se k tomu jen velice nerad, nic jiného mu však nezbývalo. Juan uřízl klacíček a předvedl mu, jak má stlačit jazyk a klacíček zapřít o patro, aby stařec mohl dýchat. Panu Pritchardovi se pohled na chroptícího Van Brunta hnusil a z jeho kyselého dechu se mu zvedal žaludek. Musel se však přemoct a zůstat, aby nemusel na nic myslet. Měl pocit, že se jinak zblázní. Několikrát se otřásl, jako kdyby se o něj pokoušela zimnice. Když se Bernice vrátila a uviděla ho, posadila se hned na první sedadlo, aby od něj byla co nejdál. Přes přítmí, jež v autobuse panovalo, mu neušlo, že má podrápanou tvář a zakrvácený límeček. Nepronesla ani slovo.Zřejmě předtím nebyl při smyslech. Co ho to jenom popadlo? Miláčku, zapřísahal ji v duchu, nemohla by sis prostě říct, že jsem se pomátl, že mi na chvíli přeskočilo? Ten skleník na orchideje jí samozřejmě dopřeje, a ne ledajaký. Dá jí postavit ten nejkrásnější na světě, a peníze ať vezme čert. Jen tak hned jí to ovšem říct nemůže. A k tomu je ještě čeká ta cesta do Mexika. Budou ji prostě muset vydržet. Je to strašné, ale nedá se nic dělat. Jak dlouho asi potrvá, než jí z očí zmizí ten vyčítavý, zraněný žalující pohled? Bylo mu jasné, že na něj několik dnů nepromluví; na přímou otázku mu sice vždycky zdvořile a vlídně odpoví, očima se mu však bude vyhýbat. Bože, zaúpěl, jak se mi to mohlo stát? Proč si mě k sobě nevezmeš místo toho stařík? Ten se už ničím trápit nemusí.Pod nohama cítil, že se kolem zadních kol autobusu pracuje. Slyšel, jak se lopata mlaskavě zakusuje do rozbahněné půdy a pod pneumatiky dopadají kameny. Pátravě znovu pohlédl na manželku. Seděla zpříma jako svíce, na rtech shovívavý úsměv. Byl si jistý, že mu to vrátí, jenom nevěděl jak.Nesmím se zatvrdit, říkala si v duchu smutně. To, že se Elliott choval jako zvíře, ještě není důvod,

abych se dala unést hněvem. Celá se zatetelila zadostiučiněním. "Zvítězila jsem sama nad sebou," zašeptala, "překonala jsem zlobu a odpor. Můžu mu odpustit. Vím, že to dokážu. Už pro jeho vlastní dobro to ale nesmí být příliš brzy. Musím nějakou dobu počkat." Výraz její tváře svědčil o tom, že svou bolest nese s opravdovým důstojenstvím.Beďar se tužil, jako kdyby chtěl něco odčinit. Na své dvoubarevné polobotky nebral ohled. Skoro to vypadalo, že se v bahně brodí schválně. Hnědé sváteční kalhoty měl už celé špinavé, ale ve snaze uvolnit zabořená kola vůbec nedbal na to, že si je zničí. Zarputile se oháněl lopatou, chvílemi si dokonce klekal a pomáhal si holýma rukama. Oči mu svítily zanícením a na čele stály krůpěje potu. Koutkem oka však neustále pozoroval Juana, který ho zradil právě ve chvíli, kdy ho nejvíc potřeboval. Zarážel lopatu do země pravidelně jako stroj.Ernest Horton si vzal krumpáč, přeskočil příkop a dal se také do práce. Strhl drn i s trávou a kořínky a kopal, až konečně narazil na to, co hledal. Pod vrstvou hlíny se skrývaly kameny, které tam kdysi při sesuvu úbočí zalétly. Začal je vytahovat a skládat na hromadu vedle výkopu.Po chvíli k němu přišla Camille. "Pomůžu vám je odnosit.""Vždyť se celá umažete," zrazoval ji."Mám pocit, že špinavější už snad ani bejt nemůžu," namítla.Opřel se o krumpáč. "Vážně mi nechcete dát svůj telefon? Moc rád bych si s váma šel někam sednout.""Skutečně to nejde. Kde bych ho vzala, když ještě nemám byt?""No, jak myslíte," pokrčil rameny."Nelžu vám, věřte mi. A kde se hodláte ubytovat vy?""V hotelu Hollywood Plaza.""Tak dobře. Když budete pozejtří tak v sedm ve vestibulu, možná mě tam uvidíte.""To beru," usmál se Ernest. "Vemu vás na večeři do restaurace Musso-Franck.""Ale je to bez záruky. Řekla jsem možná. Až jak se budu cejtit. Takže kdybych nepřišla, nesmíte se vztekat. Jsem tak utahaná, že vám teď nemůžu nic slíbit.""Nevadí," odpověděl. "Počkám tak do půl.""Jste milej," řekla."Spíš hloupej," ušklíbl se. "Počkejte, s těma velkejma se netahejte. Nechte to na mně. Vemte ty malý."Popadla do každé ruky kámen a vydala se k autobusu.Juan odešel k ohradě a začal ze země vyvracet sloupy. Strhl jich osm, ale každý druhý nechal stát, aby se ostnatý drát neprověsil až na zem. Pak je odnesl k autobusu a vrátil se pro další.Sytě růžový přísvit bledl a na údolí padal soumrak. Juan vzal zvedák, podložil ho kůlem, zapřel ho o přírubu disku a kolo vyheveroval. Vymletou prohlubeň vyplnil Beďar kamením.Celý postup zopakovali ještě několikrát, dokud se nepodařilo kolo z bahna úplně vyprostit. Pak Juan hever přenesl ke druhému kolu, aby autobus nadzvedl i z opačné strany.Ernest zatím vykopával další kameny a Camille s Normou je nosily Beďarovi."A co mám dělat já?" zeptala se Mildred."Držet mi ten kůl, aby mi neujel hever, než ho zapřu," řekl Juan. Pracoval jako o závod, aby byl hotový, dřív než se úplně setmí, a čelo se mu lesklo potem. Beďar klečel v blátě a cpal do díry kamení, dokud z ní autobus nedostali úplně."Chce to zvednout co nejvejš," prohlásil Juan, "ať to pak nemusíme dělat celý znova. Kola by ještě potřebovaly podložit dřevem."Když končili, byla už skoro tma. "Až budu vyjíždět, musíte všichni tlačit," nařídil Juan. "Stačí metr, a jsme venku.""Jak vypadá silnice dál?" zajímal se Beďar."Mně se zdála dobrá. Páni, tys těm šatům ale dal co proto!"Beďar se tvářil jako hromádka neštěstí. "To je fuk," zabručel. "Komu záleží na nějakejch hadrech?" Řekl to tak sklíčeně, že na něj Juan zůstal překvapeně zírat.Pak se pousmál. "Až si sednu za volant, Kite, máš to tady na povel. Jak se začnu rozjíždět, postaráš se, aby každej zabral. Ale co ti budu vykládat, spolíhám na tebe, Kite."Beďar odhodil lopatu. "Tak pojďte. A všichni!" vykřikl. "Jdem na to, pohyb! Já to vemu zprava. Vy děvčata taky. Každej si stoupne, jak mu řeknu, a bude tlačit." Začal je všechny rozestavovat kolem zádi autobusu. Nakonec zabloudil očima k paní Pritchardové, která pořád seděla uvnitř. "Ta by se nám nejspíš jenom pletla pod nohy," usoudil.Juan nastoupil a nařídil panu Pritchardovi: "Vy běžte ven a taky jim pomožte."Motor hladce naskočil. Juan ho nechal chvíli běžet, pak zasunul redukci a zabouchal dvakrát do boku karosérie. Beďar mu zezadu odpověděl stejně. Juan pomaličku přidal plyn a

pustil spojku. Kola zabrala, pak proklouzla a začala se protáčet. Motor zanaříkal, ale hned nato se pneumatiky přece jenom chytly, autobus se na kamenech zakymácel a ztěžka se vyhrabal na silnici. Když nechal bahno za sebou, Juan zastavil a zatáhl ruční brzdu. Potom vstal a vyhlédl ven."Nářadí naházejte tady na podlahu a jedem," vyzval ostatní.Otočil spínačem a kužely světel ozářily štěrkovanou cestu až k vrcholku stoupání.Kapitola 22Autobus se zvolna přehoupl přes kopec a pustil se po
vymleté silnici dolů. Když míjel opuštěnou farmu, vyvstala v záři reflektorů slepá okna stavení, za nímž se tyčilo polámané větrné kolo a stodola.Do černé noci zafoukal větřík prosycený kořennou vůní lupin a semenným pachem trávy.Tunelem světla, který do tmy vyvrtávaly kužely reflektorů, proletěla sova. O kus dál vběhl na cestu divoký králík. Oči mu rudě zasvětélkovaly, a pak jediným skokem zmizel v příkopu.Autobus jel stále jen na dvojku a opatrně se vyhýbal kolejím. Uvnitř panovala tma, pouze na palubní desce svítilo několik kontrolek. Juan střelil pohledem po Panence Marii Guadalupské. Žádám tě jenom o jedno, oslovil ji v duchu. Na ničem jiným mi už nesejde, ale bylo by hezký, kdyby byla střízlivá, až se vrátím domů. To bys zařídit mohla.Paní Pritchardové se už uvolnila, a jak se autobus kymácel, kývala se jí hlava. Snila, že je oblečená do -- co to vlastně na sobě bude mít? Něco lehkého, a rozhodně bílého. Právě totiž prováděla Ellen svým skleníkem s orchidejemi. Ty se divíš, že tu mám taky červené? zeptala se jí. Každý přece známe někoho, kdo má tuhle vulgární barvu rád. Dokonce i ty, jen to přiznej. Podívej se ale na ty krásné hnědé a zelené. Právě se začínají rozvíjet. Elliott je objednal až z Brazílie. Pocházejí z džungle nějakých tisíc mil proti proudu Amazonky.Na podlaze cinkl krumpáč o lopatu.Beďar se naklonil k Juanovi a houkl mu do ucha: "Nepotřebujete vystřídat, pane Chicoy? Určitě jste hrozně utahanej. Jestli chcete, já to za vás vemu.""Ne, děkuju, Kite, sám sis toho užil ažaž.""Ale vůbec ne.""To je dobrý," ujistil ho Juan.Mildred v odrazu světel pozorovala jeho profil. To by mě zajímalo, jak dlouho mi tenhle báječný den vydrží, říkala si. Určitě déle než mátová žvýkačka. Budu si ho muset vychutnávat, dokud neprožiju jiný, který se mu vyrovná. Pan Pritchard v rachotu poskakujícího autobusu naslouchal, jestli Van Brunt ještě dýchá. Staříkův obličej se mu na sedadle skoro ztrácel. Uvědomil si, že ho nenávidí, protože umírá. Když se nad sebou zamyslel, nevycházel z údivu. Aby měl pokoj, dokázal by ho s klidem zaškrtit. Co jsem to za nelidu, vykřikl v duchu. Kde se ta ohavnost ve mně bere? Co jestli začínám přicházet o rozum? Zřejmě jsem přepracovaný. Třeba je to předzvěst nervového zhroucení.Naklonil se, aby se přesvědčil, jestli se Van Brunt nedusí. Napadlo ho, že od klacíku bude mít pořádně otlačené patro. Pak zaslechl slabé vrznutí a uviděl, že se na vedlejší sedadlo posadil Ernest Horton."Co kdybych ho teď chvilku hlídal já?""Ne," odmítl pan Pritchard, "to je v pořádku. Co myslíte, že mu je?""Mrtvička," usoudil Ernest. "Poslyšte, omlouvám se, že jsem se do vás tak strefoval. To byly jenom nervy.""Vždyť to byl taky zvláštní den," odpověděl pan Pritchard. "Ale když je opravdu zle, manželka vždycky říká, že jednou se tomu budeme smát.""No, tohle sice není špatnej způsob, jak se na věci koukat, jenomže to málokdo dokáže," usmál se Ernest. "Kdybyste měl chuť mi brnknout, tak budu bydlet v hotelu Hollywood Plaza. A někdy večer můžete zkusit ten byt. Pamatujete? Dal jsem vám číslo.""Obávám se, že budu hodně zaneprázdněný," vymluvil se pan Pritchard. "Byl bych ale rád, kdybyste se někdy přišel podívat k nám do podniku. Třeba se nakonec opravdu na něčem dohodneme.""Třeba jo," přisvědčil Ernest.Camille teď seděla v uličce a Norma s loktem opřeným o rám okna hleděla ven do mihotavé tmy. Nad horami na západě stál velký tmavý mrak ověnčený tenounkým proužkem o něco světlejšího nebe. Pomalu se zvedal, až se na obloze objevila večernice. Zářila jako třpytivý drahokam."Hvězdičko má krásná, hvězdičko má jasná, mocná noční paní, splň mi moje přání."Camille otočila hlavu a ospale zamumlala: "Cos to říkala?"Norma chvíli mlčela a pak se tiše zeptala: "Takže se uvidí?""Jo," přitakala Camille.V levé polovině

předního skla se objevil shluk mihotavých světýlek. Pomrkávala ztracená v chladné dálavě noci, jako kdyby se pohupovala na neviditelných řetízcích.Juan se na ně podíval a zvolal: "Támhle už je San Juan."